

Odprava zelenega zmaja

Pridobljeno iz Wikivira, dne 04. november 2020

Izdano:	1976
Viri:	Mladinska knjiga
Dovoljenje:	To delo je objavljeno s pisnim dovoljenjem avtorja, pod pogoji licence Creative Commons Priznanje avtorstva-Deljenje pod enakimi pogoji 3.0 .
Stopnja obdelave:	To besedilo je pregledalo več urednikov in je brez tipkarskih in slogovnih napak.
Izvozi v formatu:	epub mobi pdf rtf txt

Velika pustolovščina

Glej tudi članek v [Wikipediji](#):
[Odprava zelenega zmaja](#)

I. poglavje

Zgodba se začne ogrevati, ko Miha in Pipi štejeta denar. Kaj je potem, ko se zasliši strašno cviljenje, in zakaj Miha rine roke do komolcev v hlačnice.

Pred vrati Dinosa sta na stopnicah sedela Miha in Pipi in štela denar. Usta so jima lezla proti ušesom in Miha je rekel: »Torej srčki, denar je tu.«

Srčkov ni bilo nikjer, ampak tako se vedno reče, če je zraven Miha. Z drugimi besedami; »Stvar je urejena,« je rekel Pipi in pospravil denar v žep kratkih hlač.

Fanta sta vstala in skušala hoditi kar najbolj na o, kot hodijo vsi možje, kadar jim gre vse dobro od rok. Šole je bilo konec. Ampak tik preden je je bilo konec, sta Miha in Pipi po razredu poslala listek: »Vse zvezke, časopise in drugo je treba obvezno oddati tovarišu Mihi. Moramo zmagati. – Odbor!«

Kar zadeva tovariša Miho, je bil to tale Miha iz 8. razreda, v kavbojkah.

Kar zadeva odbor, je bil to tudi tale Miha, zraven pa je sodil še Pipi, tudi iz 8. razreda, a v kratkih hlačah in malo manjši. To pa zato, ker je bil ves ena sama zvijača, te pa se ne smejo kazati že vnaprej, in je kot tak moral biti manjši.

Besedo »odbor« sta napisala zato, da je bilo vse zelo resno videti. Zmaga bi bila, če bi fanta zbrala veliko papirja in s tem veliko denarja in tako bi šla na počitnice.

Sošolci so prinesli na kupe papirja, saj so vsi hoteli zmagati, čeprav niso vedeli, za kaj gre. Ampak ob koncu šole tako ni nič več važno. Vsi so tudi zelo spoštovali podpisani »odbor«, saj ni bilo nikjer rečeno, da ne bo treba staršem v šolo, če bi zbrali premalo papirja.

Iztržek pri Dinosu je pokazal, da je akcija uspela. Ko sta zavila Pipi in Miha, z nogami na o, po sredi ceste po mestu je v neposredni bližini močno počilo, divje zaropotalo in nato je vse zagrnil dim. Zaslišalo se je strašno cviljenje in potem je bilo vse tiho.

Ko se je prah polegel, je pred Dinosom stala štirioglata piksna.

Ne reče se piksna, ampak ta zmešnjava pločevine je bila tako obupna, da bi bila beseda škatla nekaj takega, kot če bi koprivi rekli tulipan ali pa profesorici matematike: »Zdravo, punči!« Zato je treba resnici pogledati v oči in reči »piksna«. Torej iz piksne na kolesih je zlezlo nekaj drobnega, sivega in reklo: »Pripeljal sem tole, če kupite kot staro železo.«

Bil je prijazen starček, ki je najbrž od svojega deda za stoti rojstni dan dobil avto, ki ga je njemu dal njegov ded za stoti rojstni dan, ki ga je od dobil od svojega deda za stoti rojstni dan, in tako nazaj.

Pipi in Miha sta rekla, da je treba iti tja noter in to tam povedati. Onadva sta slučajno prišla mimo.

Starček je povedal, da piksna, se pravi avto krasno dela. Samo da zavore ne primejo vedno, voda vedno zavre, bencin izteka, olje tudi izteka, vrata padajo dol, kolesa odletavajo po ovinkih, streha med vožnjo pada na šoferja, volan se rad iztakne, luči mežikajo, prtljažnik meče dol vsako prtljago, motor crkne sredi križišča, šoferjev sedež se prekucuje in potem še nekaj malega. Drugače je krasen voz. Ampak čudno, nihče ga noče kupiti. Ga bo pa Dinos, je mrmral in šel noter.

»Miha, jaz ...« je začel Pipi.

»Bi rekel, da ja,« je odvrnil Miha, pljunil in segel v žepe. Če se reče, da Miha seže v žepe, pomeni, da je roke porinil do komolcev v hlačnice.

II. poglavje

Zakaj bi si miličniki lahko meli roke, zakaj je štirideset družin planilo po konci, kdaj si vsak hišnik zagotovo mršči lice in kako se jezdi divje mustange.

Jasno kot beli dan. Miha in Pipi sta znova zložila denar na kupček, ter od sivolasega dedka kupila piksno na štirih kolesih.

Vsi miličniki v mestu bi si lahko meli dlani. Na vsakem koraku bodo fanta lahko ustavili, saj sta premlada za volan. Hja, to mogoče res, sta pa dovolj stara, da jima kaj pade na misel. Pipiju je padel na misel Bob.

To je bilo boljše, kot če bi Bob padel na Pipija. Fant ima svojih 70 kg in 18 let. Stvar pa je v vozniskem dovoljenju, ki ga ima poleg vsega tega.

No, in čez nekaj časa so se Bob za volanom, Miha in Pipi pa na zadnjem sedežu pripeljali na domače dvorišče.

Ptiči so prestrašeno odleteli na vse strani. Mularija, ki se je igrala v pesku, je zdrvela na vse konce in iskala mame, da bi se jim stisnila k nogam. Osemnajst očetov je ugasnilo radio, ker so mislili, da so motnje.

Bob je zavrl, ampak piksna je kar peljala in treščila v steno bloka. Odpadla so vrata, streha je zdrsnila na potnike, zadnji dve kolesi pa sta se še nekaj časa kotalili po dvorišču in se ustavili ob smetnjaku.

Štirideset družin je planilo po konci, misleč, da je potres.

Na dvorišču je še nekaj časa pokalo in se kadilo.

Vsa okna so se napolnila z grozdi glav.

Bob, Miha in Pipi so se izkopali iz ropotije in se znašli pred očmi vesoljnega občinstva. Fantje so omotično buljili drug v drugega. Še preden so lahko kaj rekli, je prišel hišnik, z metlo in hotel vse skupaj pospraviti in po možnosti naviti nekaj ušes. Zarohnel je: »Ha, bi radi podrli hišo? Bi radi razbili glave? Bi radi posvinjali dvorišče?«

S hišniki se nikoli nima smisla prepirati. Zato je Pipi zajecjljal: »Z Bobom smo se pripeljali, da bi vam pomagali pospravljati po dvorišču.«

Bila je tako debela laž, da so avtomobilu takoj odpadla še ena vrata. Tam kamor so padla je stal hišnik. Svojim letom navkljub je prožno odskočil in požel aplavz vseh firbcev na oknih.

Preden je hišnik znova kaj rekel, se je hinavsko oglasil Miha: »Vi, mojster hišnik, znate vse, in smo mislili, da če mi pospravimo po dvorišču, da bi vi mojster hišnik ker znate vse, malo pogledali po našem avtomobilu, ker znate vse ...«

Obrazi vseh hišnikov se običajno mrščijo, kadar so pred njimi mladi mulci, ki govore o avtomobilih. Srca vseh hišnikov pa skačejo, če slišijo mlade mulce govoriti kaj lepega.

Zato je hišnik stopil z ene noge na drugo in spet nazaj in še enkrat tako, kot je stal prej, in rekel: »Ha, a tako?«

»Da,« je rekel Pipi zelo milo in vrtel oči, kot po navadi zna samo njegova mlajša sestra. »Da,« je rekel Miha zelo milo, kot po navadi zna samo on, če mu gre za nohte.

»Mhja,« je rekel Bob, kot to rečejo vsi kavboji, če jih kdo vpraša kdo najbolje jezdi divje mustange.

»Ha, tako, tako,« je rekel hišnik. »Ampak tristo polomljenih smetišnic, takile mulci imajo vedno kaj za bregom, pri trinajstih pokvarjenih ključavnicah, da res.«

Bob, Miha in Pipi so imeli seveda krasno stvar za bregom.

III. poglavje

In potem mame vse še enkrat premislijo in potem reče Bob tisto o dviganju sidra in potem jata vrabcev naredi nekaj kar si lepo vzgojeni vrabci skoraj ne bi smeli privoščiti.

Hišnik je bil krasen hišniški kavelj in je naslednjo milijardo let praskal po piksni. Tako je nenadoma začela prevzemati podobo škatle. Potem je še Bob s krasno rdečo barvo čez vrata napisal OLD PUNCA.

Pipi in Miha, sta tako počistila dvorišče, da so vse mame v nedeljo pomislile, hm, kaj če bi testo za jabolčni zavitek zvaljale kar po tleh pred hišo. Ampak mame vedno zadnji hip še enkrat pomislijo in po tem valjajo svoje testo po svojih kuhinjskih mizah.

In tako je bila OLD PUNCA nared in dvorišče pospravljeno. Bob je rekel, hmja, hmja, hmja, hmja. Miha je rekel, he, he, he. Pipi je samo pokimal, da imata prav.

»Zgodba se torej začne,« je zamrmral Miha.

»Zgodba se je že zdavnaj začela, zdaj se samo malo bolj napne,« se je oglasil Pipi.

Bob je moral biti pameten kot tristo sedemnajst Pipijev in dvesto devetintrideset Mihov, saj je bil najstarejši. Zato je nagubal čelo kot gubajo čela pametni ljudje. Potem je modro rekel: »Jutri dvignemo sidra!«

Noben pameten človek ne bi rekel, da je treba dvigniti sidro, če naj se po cesti odpelje OLD PUNCA, ki je kljub vsemu avto. Če pa to reče Bob, se ve da bosta jutri Bob in Miha zložila Boba in Miho in nekaj ustreznih zavitkov prtljage v OLD PUNCO, dala plin jo užgala proti morju. Saj so počitnice in če ima človek kar uredi spričevalo, so počitnice kot nalašč za to, da se jih zapravi.

Hja, ampak Pipi ne bo ostal doma in jokal do konca svojih živih dni. V njem se pretaka stara taborniška kri. Zbral bo svojo kramo in ko soncu še na kraj pameti ne bo padlo, da bi se prilepilo nad mesto, bo fant že stal ob cesti in dvigal palec. Kam pa kam, prijatelj? Na morje!

Takrat ko je hišnik dejal, da morajo imeti mulci kaj za bregom so imeli mulci res nekaj za bregom. Stavili so. Bob, najboljši šofer, kar jih je kdaj bilo, kar jih je in kar jih kdaj bo, je rekel, da celo s piksno, kakršna je OLD PUNCA, lahko pripeljejo ob obali do Dubrovnika, kot bi trenil. Čeprav ob polnoči v spodnjicah in samo z levo roko na volanu. Pipi se je zarežal, da take šale v zadnjih nekaj milijon letih še ni slišal. Da on ob obali prej pride v Dubrovnik, pa če bi polže jezdil.

Nato so drug čez drugega govorili neke besede, tiste besede, ki jih človek tako nehote reče a mu v zameno že oče prav hote začne iztepiti hlače, čeprav je zadnjica še v njih.

Potem so si segli v roke, sekali in prisegali in končno je bila sprejeta stava.

Bob in Miha sta trdila, da bosta z OLD PUNCO hitreje v Dubrovniku. Pipi je trdil da bo ona v Dubrovniku z avtostopom že zdavnaj prej in bo moral tisočtrinajstkrat k brivcu, da mu obrije do tal zraslo brado, preden bo kakšna OLD PULCA kihnila znotraj mestnega obzidja.

»Jutri dvignemo sidra!« je torej rekel Bob.

Tisti večer so tri mame v mestu s težkimi srci opazovale, kako trije sinovi pregledujejo svoje potovalke in nato odhajajo spat.

Tisti večer je jata vrabcev zadnjič zamenjala OLD PUNCO s škatlo za odpadke ter pustila tam tisto, kar so ji čez dan predelali želodci.

IV. poglavje

Z ženskami je seveda križ in z Mihovimi očmi nenadoma tudi in končno postane jasno, kdo vse ge na razstavo žvečilnega gumija.

Ptički se že zdavnaj na vse kriplje čivkali, ko so naše tri stare sablje zlezle iz postelj. Bob, Miha in Pipi dolgo v noč niso mogli zaspati, ker jim je tekmovalna kri burila domišljijo. Zato jih je zjutraj šele visoko sonce vrglo iz postelj.

Na dvorišču, kjer je bil predviden odhod, so se zbrali, da bi si segli v roke. Pravzaprav so se zbrali trije kupčki najrazličnejših zavitkov in potovalk, vsakemu pa je bil dodan še en fant.

»V boj!« so v en glas kriknili in si stresli roke. Medtem je dvorišče napolnila mularija in zaploskala, ker je zaslutila, da se dogaja nekaj velikega.

Pipi jo je peš odkuril z dvorišča in se napotil proti glavni cesti, ki pelje na morje. Med zobmi je siknil: »He, he, vidimo se v Dubrovniku, ko bom jaz že odhajal domov!«

Bob in Miha nista rekla nič, ampak sta planila v OLD PUNCO.

Ampak z ženskami je vedno križ. Škatla ni hotela vžgati. Bob je preizkusil vse svoje zvijače, pa nič. Samo ves svet se je začel krohotati. Miha je šel po hišnika.

Hišnik je rekle, da še ni prebral časopisa. Miha je rekel, da on tudi ne, ampak da se blazno mudi.

»Hja, bi šla pa včeraj, če se tako mudi,« je rekel hišnik.

Miha je hotel nekaj reči, a so se mu nenadoma v grlu zataknili nekakšni žganci, in ni rekel nič. Oči so se mu kar same od sebe pordečile. Obraz se mu je na lepem začel kremžiti.

»Hja, tu gre zares,« je videl hišnik in odložil časopis.

Potem je pregledal OLD PUNCO od zadaj, od spredaj od leve in desne in od spodaj ter zgoraj. Potem je odvil sto vijakov in jih privil nazaj. Končno se je zarežal in rekel: »Ljubčka, sta vidva kaj jedla?« Bob in Miha sta živčno pokimala.

»Hja no, dajta še tje škatli kdaj kaj bencina.«

Hišnik je lepo odšel, fanta pa bi se najraje udrla v tla, ampak ker se od tam težko pride v Dubrovnik, se nista. Prosila sta zbrano mularijo, ki se je režala kot sto jeznih mačk, naj ju potisne do črpalke.

»Ali jo peljete v muzej?« je vprašal mož, ki je točil bencin

»Ne,« je rekel Bob in porinil roke v žepe, da se ni videlo, kako stiska pesti, »gre na razstavo žvečilnega gumija.«

Mož je začudeno pogledal, rekel pa ni nič. Ko sta fanta plačala, sta planila v OLD PUNCO. Pokadilo se je, počilo in potem sta se odpeljala.

Mularija, ki je ostala na črpalki, je mahala z robci. Kaj se ve, morda fantov ne bo nikoli več nazaj?

Medtem je Pipi stal na soncu ob cesti, dvigal palec in potočki znoja so mu tekli po licih, hrbtu, rokah, nogah in še povsod drugje, kjer je bilo kaj prostora.

»Oh, vsaj en sam samcat majhen, ljubeč, zlat, prisrčen, razmajan spaček,« je sanjal.

Pa se ni nihče hotel ustaviti ob njem. Avtomobili so nesramno švigali proti morju. Samo neko ščene je mislilo, da je Pipi telegrafski drog, ki ga je treba zaliti.

»Pravzaprav,« je mislil fant, »saj tista OLD PUNCA ni čisto zanič škatla. Vsaj naprej gre.«

V tistem hipu je v daljavi opazil dim. Zaslišal je trušč, ki se je z dimom vred bližal. Bi rekli, da Pipi o PUNCI in PUNCA iz gozda.

»Kam pa kam, mladi mož?« je Bob vprašal izza volana in že je PUNCA peljala mimo.

»Na razstavo žvečilnega gumija,« je onemoglo zaklical Pipi.

V. poglavje

To poglavje je zelo neprijetno. Najbolj neprijeten je indijanski bojni ples, ki ga pleše Bob. Malo manj neprijetni so češpljevi cmoki, o katerih sanja Miha.

Ko sta Bob in Miha pustila Pipija daleč za seboj, jima je bilo toplo pri srcu. Ne sicer zato, ker je imel njun prijatelj smolo in je stal ob cesti kot kip žalostnemu avtostoparju. Pač pa iz čistega športnega užitka, da sta bližje zmagi. Sicer komaj nekaj piškavih kilometrov, ampak nekaj je že.

OLD PUNCA je počasi ropotala po cesti. Prehitevali so jo kamioni, avtobusi, mopedi in osebni avtomobili. Za polže je bil dan najbrž prevroč, sicer bi se še oni spustili v dir.

Bob je hladnokrvno sedel za volanom in premišljeval o resnih šoferskih stvareh. Potem je nenadoma opazil da iz nasprotne smeri proti njima vozi miličniški avtomobil.

Pomahal mu je v pozdrav, potem pa važno segel proti žepu, v katerem je imel dokumente. Z drugimi besedami, v katerem naj bi bili dokumenti. Takoj zatem se je Mihi zazdelo, da Boba skrbi, kajti najprej je z levico šaril po vsem telesu, nato še z desnico. Potem je dal znak, zapeljal desno in ustavil.

»Hm,« je rekel Bob in kazalo je, da bo rekel nekaj slabega. »Miha, ali si med prtljago, ki si jo nalagal, opazil tudi mojo torbico za posebne stvari?«

Bob je zaplesal indijanski bojni ples in nekaj zakričal. Zadnja vrata to takoj odletela.

Miha je videl, da mora reči kaj pametnega, sicer bo groza. Začel je: »Veš, Bob, saj bi bilo kar prav, da greva nazaj. Jaz sem doma pozabil denarnico. Mimogrede bi nama moja mama lahko skuhala kosilo. Nimaš pojma, kakšne češpljeve cmoke kuha!«

Bob je videl, da nima smisla zgubljeni glave od jeze. Družno sta popravila vrata, obrnila OLD PUNCO in krenila nazaj.

VI. poglavje

Kaj pomeni v angleščini mrnjaubrnjaubloubrbou, kaj Pipiju leze iz želodca proti grlu in kaj zoprnega sprašujejo mulci na dvorišču, in še vse ostalo, kar leze in gre.

Nekaj časa sat se že vozila nazaj proti domu, ko se je oglasil Miha.

»Mislim,« je rekel, »mislim, da je Pipi najbrž še na istem mestu. Takim čudnim tipom jaz že ne bi ustavljal. Poleg tega pa midva lahko voziva tudi vso noč in spet pridobiva prednost.«

Bob ni rekel nič. Samo škrtal je z zobmi. To je tako, da se vzame gornjo čeljust in se z njo drgne ob spodnjo čeljust. Seveda v ustih. Potem je začel škrtati tudi Miha, kajti ko je OLD PUNCA pripeljala do mesta, kjer je stal Pipi in molel v zrak svoj palec, ni bilo o fantu ne duha ne sluha.

»No, pa smo tam,« je samo rekel Bob in dodal plin. »Najbrž bo treba še kar nekaj časa, da bomo tam,« je pomislil Miha, rekel pa ni nič, saj takile starejši fantje lahko postanejo hitro slabe volje, če jim mlajši fantje kaj rečejo.

Ko je OLD PUNCA izginila za ovinkom, se je v obcestnem jarku nekaj premaknilo, potem pa je iz njega vstal Pipi. Ko je čakal ob cesti, je že od daleč zagledal OLD PUNCO, kako se vrača, in se je skrtil. Ni hotel, da bi prijatelja videla, da ni še nikamor odšel. Mislil je, da se jima je zasmilil in da sta prišla ponj.

»Pa ne, da sta že nazaj?«

Miha in Bob sta besno pobrala torbico, ki ju je za čudo še čakala, nista rekla ne bele ne črne, planila nazaj v OLD PUNCO in že drvela spet nazaj. Na kosilo niti pomislila nista. Konec koncev bi se cmoki sicer prilegli, ampak nikjer ni bilo zapisano, da ni Mihova mama kuhala kakšnih zmešanih pljučk, ki jih pametni fantje skoraj ne morejo prebavljati.

Bob ni rekel nič in je samo pritisnil na plin. Miha ni rekel nič in je samo čakal, daj bo počilo in se vse skupaj razletelo. Ampak OLD PUNCA se je izkazala. Drvela je na vso moč, kot pač stare škatle drvijo, skozi špranje je prijetno pihalo in vse je nasploh začelo postajati samo vesela pesem.

»Kaj misliš, kje je Pipi?« je čez čas vprašal Miha.

»Kjerkoli je,« je rekel Bob,« na cilju bo za nama.

To je bilo sicer možno. Ampak Pipi je v tistem trenutku še vedno drvel z angleško smrkljivo in z angleškim očetom. Želodec je imel že v grlu, znal je že besede, ki jih bo vzkliknil sekundo prej, preden se bo avto raztreščil, in v mislih se je že poslovil od življenja.

»Meni je ime Sue,« je rekla smrklja in mu pri največji hitrosti pomolila roko.

»Jaz sem Pipi,« je rekel Pipi in ji porinil roko nazaj na volan.

Angleški oče je smrčal naprej in ni nič rekel, razen hrrr in brrr, včasih pa tudi krrr...

Pipi je videl, da lepa beseda ne bo nič zalegla. Zato je naredil mil obraz in vprašal:

»Ali bomo kmalu vzleteli?«

Hotel je reči, da tako drvijo samo letala.

No, Sue ga je milo pogledala, potem pa silovito zavrla in odprla vrata:

»Ne, ne bomo vzleteli. Lahko pa ti zletiš ven!«

Pipi je zajel sapo. Kdo bi si mislil, da znajo take smrklje tudi kaj takega.

VII. poglavje

Pojavi se zavijanje miličniške sirene, pojavi se možakar s sivo plešo, ki kriči, pojavi pa se tudi krasen golaž, v katerega pade Pipi.

»Oho,« je rekel mož na začetku. Potem je pomolčal in še enkrat rekel:

»Oho.«

»Pa kaj?« sta v en glas vprašala Bob in Miha, ko sta ustavila ob okencu zapornice na začetku avtoceste. Tam ti dajo liste, da na koncu plačaš.

»Ali tale stvar sploh pelje 40 km na uro?« je vprašal mož.

»OLD PUNCA pelje 45 km na uro kot bi mignil,« je zatrdil Bob in pognal, da se ne bi kdo začel še kaj zmišljovati. Vrata so spet hotela odpasti, pa potem raje niso.

Fanta sta že lep čas vozila po avtocesti, ko sta zaslišala za seboj zavijanje miličniške sirene.

»Zmanjšaj plin,« je rekel Miha, »najbrž prehitro voziva.«

Drevesa ob cesti bi se smejala, če bi to slišala.

V naslednjem hipu so trije miličniki na motorjih in en miličniški avto dali znak, naj OLD PUNCA ustavi, in so jo obkolili.

»Zdravo, tovariša,« je rekel največji in najmočnejši in najresnejši miličnik.

»Dokumente, prosim.«

Še preden je Bob segel v žep, je iz modrega avtomobila planil možakar z veliko plešo, stresal očala in kričal:

»Naš je, naš je, naš je!«

Planil je k OLD PUNCI, jo objemal in poljubljal in plesal okrog nje. Mihi je šlo vse skupaj na živce in je vprašal:

»Kaj pa šiziš?«

Potem je videl srepi miličnikov pogled in se je popravil:

»Zakaj ste pa tako veseli?«

»Boš že videl, smrkavec,« je zdajci zakričal plešasti človek, »boš že videl.«

»Jaz nisem smrkavec, jaz sem Miha,« je rekel Miha, potem se je vmešal miličnik:

»Mir! Poglejmo zdaj, kako stojijo stvari.«

»Tovariš miličnik,« je kričal plešec, »jasno je, da sta smrkavca ukradla avto iz našega muzeja in ga prebarvala. Zaprite ju, a avto nam vrnite.«

Miha se je pomanjšal, da bi ga lahko iskali z mikroskopom. Bob pa je hladnokrvno rekel: »Tovariš miličnik, gre za pomoto. Preglejte dokumente in vse bo jasno. Avto smo kupili pri Dinosu in gremo na morje.«

Miličnik je trikrat ostro rekel. »Bomo še videli, bomo še videli, bomo še videli!«

Potem je pregledal dokumente in končno prikimal:

»Fant ima prav. Gremo naprej!«

Plešec je postal čisto majhen plešček, mikroskopsko mali Miha je postal normalni Miha. Miličnik je povedal, da je iz muzeja izginil skoraj čisto tak star avtomobil in ga zdaj iščejo. Sicer ga še niso, a ga bodo kmalu našli.

»Srečno, tovariši miličniki!« je zaklical Miha in Bob je pognal. ODL PUNCA je veselo zaropotala.

Medtem je Pipi znova sedel v avtu ob angleški smrkli. Obljubil ji je, da ne bo več odprl ust. Pri tem se je zmotil v toliko, ker je pozabil povedati, da tudi oči ne bo več odprl, dokler ne bodo prispeli do morja.

V avtu je bilo prijetno toplo, sedež je bil mehak in fanta je nenadoma zmanjkalo.

Sanjal je grozne sanje. Kako Bobu in Mihi natikajo lovorove vence. Kako jima vsi ploskajo in čestitajo. Kako jim vzklikajo, da je zmaja njuna.

Pipija je kar vrglo iz spanja.

Vrglo ga je ravno pravi hip, da je videl, kako je padel v krasen golaž.

VIII. poglavje

Kako je z viskijem, kako se ceste postavljajo pokonci, pomoli pa norčujejo iz Pipija, kako spijo kamni in kako bi Bob in Miha skoraj plačala kazen.

Pipiju je zaprlo sapo. Pred nosom je zagledal tablo: Koper. Sicer je res nekoč mislil, da bi se z avtobusom peljal v Koper. Ampak ta dva zmešana Angleža bi ga vendar lahko peljala na Reko, in ne da mora zdaj okrog vse Istre.

»Sicer pa,« ga je obsijalo, »sicer pa bo imela OLD PUNCA zanesljivo svoje zvijače in bo kje obnemogla.«

Sue in njen oče sta poiskala najlepšega med najlepšimi hoteli. Pipi ju ni mogel vreči v nobeno

Zanko, da bi šla raje v Dubrovnik, kjer je vse najbolj super. Ne in ne. Za slovo sta ga povabila na večerjo.

Pipi je sicer vedel, da izgublja čas. Njegov želodec pa je vedel, da bi kakšen zalogaj prišel prav. Dogovorila sta se, da ima tokrat prav želodec.

»Torej, mladi mož, na zdravje,« je rekel angleški oče in dvignil kozarec viskija.

»Na zdravje, plašljivec,« je rekla Sue in tudi segla po kozarcu.

Pipi je doslej poznal viski samo iz knjig in reklam. Da bi ga poskusil? Ne, jaz že ne, je rekel. Jaz sem tabornik. Ampak, ga je glodalo, tale smrklja mi je rekla plašljivec. Malo ga bom vseeno srknil.

In ga je.

Samo z viskijem ni tako, da bi ga malo srknil pa zdravo. Čez čas so se stoli in mize okrog Pipija prijeli za roke in se začeli vrteti. Potem so zaplesali še krožniki po mizi, po restavraciji se je podilo na stotine natakarejev in namesto luči se je prižgal kup sonc in lun naenkrat.

Pipi je hotel reči, da gre malo na zrak, pa je samo nekaj zamomljal in se odmajal ven. Privlekel se je do pomola in ta se je iz fanta takoj začel norčevati. Najprej je nihal naprej in nazaj, potem levo in desno, končno pa se je postavil pokonci. Pri vsem tem je podivjal Pipijev želodec. Pipi je objel steber svetilnika. Ko se je vse počasi malo umirilo, se je odvlekel do avta. Pobral prtjago, nekje hodil, našel kos travnika, že v trdi temi postavil šotor, ki je bil po obliki povsem nov, doslej neznan tip šotora, se za vlekel vanj in zaspal kot kamen. Ne ve se, kako spijo kamni. Recimo pa, da spijo tako trdno, kot zaspri človek, če dobi kamen v glavo.

Štirje kamni v tistem trenutku niso spali. Tisti štirje, ki sta jih Bob in Miha podložila pred kolesa ODL PUNCE. Fanta sta ustavila pri križišču malo za Postojno in se pričela

pričkati, če bi peljala v Koper ali na Reko.

»Tu ni kaj,« je rekel Bob. »Greva na Reko.«

»Ampak,« je trmoglavil Miha, »cesta na Reko je grozna.«

On tega sicer ni vedel. Spominjal se je samo, kako je slišal o tem govoriti očeta.

»Poleg tega,« je nadaljeval Miha, »je v tem zvijača. Če greva midva proti Koprju, ne bova prehitela Pipija, ki zanesljivo štopa proti Reki. Tako ga ne bova prehitela in on bo mislil, da sva ostala daleč zadaj. To ga bo uspavalo. Midva pa se lepo v Koprju vkrcava na kakšno ladjo in OLD PUNCO prepeljeva v Split, naprej pa spet po cesti. Zvijača kot pesem.«

Zvijača je sicer bila kot pesem, takrat pa se še ni vedelo, če je pesem vesela ali žalostna. No, in Bob se je dal prepričati. Počasi je uvidel, da bo OLD PUNCA prišla dlje, če ne bo potovala z lastnimi kolesi.

Nenadoma se je obema zazdelo, da imata ogromno časa. Zato sta razvezala cule in udarila obilno malico. Sonce je že zahajalo, ko sta se dvignila. Bila je že noč, ko sta pripotovala v Koper. Tam bi skoraj plačala kazen zaradi kaljenja nočnega miru.

No, sicer je res nista. Pa bi jo prav rada, če bi jima to pomagalo, da bi se izognila nečemu zelo bridkemu. Kajti ko sta se zbudila, so bile težave že tu.

IX. poglavje

Koliko traja milijardinka sekunde, v kateri pridrvita na obisk dve zračni črpalki, in koliko škodoželjnih misli se kotali po fantovski glavi, ki tiči na Pipijevih ramenih.

»Boooooob!« je zakričal Miha, planil iz spalne vreče in bil v hipu buden kot še nikoli v življenju.

Bob se je najprej mislil narediti, kot da ne sliši nič. A je Miha tako tulil, da to ni bilo mogoče.

»Boooooob!« je zakričal Miha. »OLD PUNCO so nama ukradli.«

V naslednji milijardinki sekunde je bil tudi Bob tako buden, da bi lahko poganjal dvesto budilk hkrati.

Torej, res OLD PUNCE ni bilo. Ko sta ponoči pripotovala v Koper, sta parkirala na cesti ob nekem sadovnjaku, sama pa zlezla čez kamnito ograjo in zaspala.

Možgani so jima delali, da so se kar iskre kresale.

»Na milico!« sta zakričala v en glas in že sta dve črti vijugali okrog hiš, se kdaj pa kdaj ustavili, kadar sta vprašali, v katero smer je treba iskati milico, in zopet švignili naprej.

Miličnik je najprej mislil, da sta ga prišli obiskat dve zračni črpalki. Bob in Miha sta namreč na vso moč dihala in lovila sapo. Potem ju je posadil na klop in ju poslušal, vmes kaj pokimal in si zapisal.

»Torej pravita,« je rekel na koncu, »da so vaju okradli?«

»Da, da, da!« sta Bob in Miha skoraj v en glas zajokala.

Miličnik se je zresnil in resno velel:

»Za menoj! Oba!«

To je rekel tako, kot da sta Bob in Miha tatova in da ju bo zdaj vrgel v najglobljo ječo. Tam bi ju požrle podgane in nikoli več ne bi videla sonca.

Pa so šli samo po krajšem hodniku in stopili na dvorišče zadaj za hišo. Bob in Miha sta zazijala kot največja nilska konja, kadar sta najbolj zaspana in najbolj zehata.

»OOOOLD PPPUNCA?!« sta kriknila. Miličnik je pokimal, si pogladil brke in vprašal:

»Kako se parkirajo avtomobili?«

Bob je zrasel za sedem glav in zdeklamiral vse, kar se je naučil o parkiranju.

»No, krasno,« je rekel miličnik, »zakaj pa se potem tega ne držita? Zakaj postavljata svojo OLD PUNCO povprek čez cesto in jo morajo občani umikati?«

»Kkkako?« sta presenečeno vprašala Bob in Miha, »Saj sva parkirala lepo ob cesti.«

»Zgodbice,« je rekel miličnik. »Danes zgodaj zjutraj je OLD PUNCO pripeljal na naše dvorišče mlad tovariš in rekel da je ovirala promet. Rekel sem, naj jo pusti tu, da bo lastniku izprašil vest.«

»Pa saj ni res,« je bil užaljen Bob, »parkirala sva po vseh pravilih.«

»No, ne bomo se prepirali. Tule imata avto, drugič pa pazita. Nikjer ni rečeno, da bo vedno kdo popravljaj napake za vama. Oh , saj res. Tisti mladi tovariš je za vaju pustil sporočilo.«

Miličnik jima je izročil droben listič in odšel. Bob in Miha sta ga razvila in spremenila barvo. Pisalo je: »Zdravo srčka. Kako vama gre? Jaz bom zdaj zdaj v Dubrovniku. Pa vidva? Lep pozdrav – Pipi!«

»Pipi, grdoba!« je kriknil Miha.

»Pipi, da bi ga sončarica!« je kriknil Bob.

Nekaj časa sta hotela preišljevati, kaj dela v Koprju. Potem pa sta preišljanje pustila za drugič, planila v OLD PUNCO in oddrvela v pristanišče. Pipija je medtem premetavalo na kamionu, ki je peljal proti Pulju.

»Ah, saj jima nisem preveč zagodel,« se je tolašil. Slučaj je namreč nanesel, da sta Bob in Miha priropotala prav do travnika, kjer se je bil utaboril. Ropot ga je bil prebudil. Skril se jima je, in ko sta zaspala, storil tisto kar že vemo. Škodoželjno se je hahljal.

X. poglavje

Na vrsti so najpogumnejše morske zgodbe. Na vrsti so oblaki dima in kapitanove solze. Na vrsti sta kontempluserekstraplusakustični šotor in zgodovinski dogodek.

Včasih se komu nasmehne tudi sreča. Lahko bi rekli, da se je Bobu in Mihi zakrohotala. Ko sta priropotala v koprsko luko, sta že od daleč zagledala nekaj ogromnih ladij. Bob je potegnil ročno zavoro, spet sta podstavila kamne in odšla na poizvedovanje.

Niti še nista začela, že sta naletela na kapitana z brado in pipo.

»Dober dan, kapitan,« je začel Miha.

»Dober dan, fanta,« je odvrnil kapitan in zapuhal pet obročev dima.

Potem je Bob razložil vse po vrsti in še posebej to, da bi rada OLD PUNCO prepeljala kamorkoli, a čim bliže Dubrovniku.

Kapitan se je popraskal za ušesom in dejal, da njegova ladja zvečer odpluje in da mora naslednjega dne naložiti nekaj tovara v Šibeniku. OLD PUNCO bi torej lahko naložili.

Hja, potem so OLD PUNCO privezali na cel kup vrvi in škripec jo je potegnil na krov velike čezoceanke.

Ko je bil avto visoko v zraku, so vsi, ki so slučajno prišli mimo, pomislili, da ladja natovarja staro železo. No, Bob in Miha sta mislila samo, da bosta zmagala, da se bo kar kresalo. To bo Pipi zijal.

Potem sta imela še veliko časa do večera in sta se klatila po mestu. Bilo je strašno vroče. Vsako uro sta se vrgla malo v morje in se potem sto let prhala, da sta sprala s sebe vso umazanijo. Vmes sta se krmila še s sladolei in njun želodec je bil prepričan, da potuje po Severnem tečaju, kjer kraljujeta led in mraz.

Večer je prišel kar kmalu. Fanta sta se vkrcala. Kapitan ju je povabil za svojo mizo in jima pripovedoval najpogumnejše morske zgodbe. O strašnih viharjih in o strašnih morskih psih. O velikih pristaniščih in samotnih otokih. Mimogrede je pohvalil Boba, da dobro pozna zemljepis. Miha je kar sijal, da ima takega prijatelja. Potem je vprašal kapitana, če bi kdaj lahko prišel na ladjo za kapitana. Kapitan se je smejal, da so mu kar solze tekle, in iz njegove pipe so bruhalo oblaki dima. Potem je lepo razložil, kaj vse je treba storiti, da postaneš kapitan. Težko bi ponavljal, kar je povedal, ker potem ne bi mogli pokukati, kaj se godi Pipiju.

Godilo se mu tisti hip sicer ni še nič, pripravljalo pa se je. Fant je namreč kar ob areni v Pulju postavil šotor in lepo zasmrčal v njem. Potem se je počasi začelo daniti.

»Kaj pa, če je tujec?« je rekel neki neodločen glas.

»Je čisto vseeno. Stran mora,« je pribil drugi glas.

Pipi je še v snu zaslutil, da teče beseda o njem. Potem ga je nekdo sunil v nogo, ki mu je molela iz šotora, in počasi je zlezal ven. Pretegnil se je in zagledal dva možakarja.

»Dobro jutro,« je rekel. »Jaz sem Pipi.«

Moža sta nekaj zamrmrala, potem je eden zarohnel:

»Ja, kje ste še videli kaj takega?«

»Kakšnega?« je vprašal Pipi.

»Nič! Še norčevali se boste? Takoj izginite. Taboriti ob glavni cesti sredi mesta, pa še poleg arene. To je prepovedano. Izginite in bodite veseli, da je šlo brez kazni!«

Pipi je bil, kot je že pisalo, ena sama zvijača. Takoj se je znašel:

»Veste, gre za znanost. Preizkušamo kontemplisuperekstrapluakustični šotor. Ne prepušča zvokov. Čestitam vama, ker sta priča temu zgodovinskemu dogodku.«

Obiskovalca sta bila v zadregi. Potem sta rekla, no, če je tako, in, aha, aha, in zmedeno odšla.

Pipi je bliskovito pospravil šotor in izginil. Človek nikoli ne ve.

XI. poglavje

Če ušesa strižejo in želodec kruli, če se ima srce in hlače polne strahu, če jezik sam od sebe jeclja in če Pipi sedi kot sedemnajst kupčkov nesreče.

Ko sta Bob in Miha v svoji kabini odprla oči, je bil že visok dan. Po trebuhu ladje je bobnelo, na palubi so cvilili škripci, tovorna dvigala so se nagibala do pomola in nazaj.

»Ej zaspanca, kaj se zdaj vstane?« ju je prijel kapitan, ko sta se privlekla na poveljniški most. Potlej se je zahahljal, da bi mu skoraj pipa padla iz ust, in prijateljsko rekel:

»Zaradi mene lahko še spita. Ves dan bomo nalagali tovor za Bombaj. Ali vesta, kje je to?«

»Uh,« je malomarno rekel Miha. Kadar Miha govori malomarno, to pomeni, da nima pojma in mrzlično razmišlja.

»Jasno,« se je izprsil Bob. »V Indiji.«

»Pojdita na zajtrk,« je rekel kapitan, »potem pa brž na obalo, OLD PUNCA že čaka. Mislita, da vaju Pipi ponoči ni prehitel?«

Ko je Miha zaslišal ime Pipi, je zastrigel z ušesi in mahoma ni bil več zaspan in tudi jedel najraje ne bi. Potem pa mu je želodec tako zakrulil, da je fant kar lepo pohlevno odšel v jedilnico.

OLD PUNCA je bila s svojo posadko torej že v Šibeniku.

Pipi je medtem v lepi kaši. To je takrat, kadar cvikaš. Cvikati je, ne vedeti kaj bi napravil, in imeti polno srce in hlače strahu.

Sedel je na klopi ob obali. To bi bilo krasno, potem ko je komaj odnesel pete izpred puljskega amfiteatra. Ampak zdaj so na njegovi levi sedeli trije divji fantje, na njegovi desni dva, eden pa je stal za njim in spraševal:

»Torej, mladi gospod, kaj imaš v nahrbtniku?«

Mladi gospod Pipi je silno požiral slino in bi dal vse na tem svetu, da mu ne bi bilo treba biti mladi gospod v tej strašni družbi.

»Jjjjaz, gggrem v Dddubovnik,« je rekel. Po navadi ne jeclja, zdaj mu je pa jezik kar sam od sebe jecljal.

»Tega te nisem vprašal,« je rekel fant. Vprašal sem, kaj imaš v nahrbtniku.«

Pipi je še kar cvikal. Oziral se je po cesti, po kateri ni hotel nihče priti, potem je pokimal:

»Saj, saj, hotel sem reči, da grem v Dubrovnik in da imam tu nekaj hrane pa k...«

Govoril bi še kaj jaz vem kaj. Ampak ko je rekel hrane, so se fantje zaprašili v nahrbtnik, vse zmetali ven in čez nekaj trenutkov ni bilo več salame. Ni bilo več paštet. Ni bilo več škatle sira. Ni bilo več pomaranč in jabolk. Bili so samo še siti fantje in zelo otožni Pipi.

»Poklical bom miličnika, poklical bom miličnika,« je žalostno mrmral.

»Ne skrbi,«, so v en glas zakričali fantje, »ga bomo kar mi.« In že se je zaprašilo in že jih ni bilo več.

Pipi je sedel tam kot sedemnajst kupčkov nesreče. Iz žalosti ga je zdramil močan glas:

»Kaj si res ti delil pokvarjene konzerve?«

Pred Pipijem je zdaj stal miličnik, ki ga prej ni hotelo biti od nikoder.

»Jjjjaz ggggrem v Ddddubovnik,« je rekel fant. Jezik ga spet ni ubogal.

»Tega te nisem vprašal,« je rekel miličnik. »Fantje so mi rekli, da si jim delil pokvarjene konzerve.«

Pipi je sklonil glavo, potem jo je dvignil, hotel je nekaj reči, pa ni. Končno je izdaval:

»Ne bom nikoli več.«

»Tako je prav, tako je prav,« je rekel miličnik in ni bil več strog.

V tistem je Pipi bruhnil v jok. Iz oči so mu lile take solze, da bi lahko ladje plule po njih. Miličnik ga je začudeno pogledal.

XII. poglavje

Zdaj se Pipi že reži na vsa usta. Se pa pred Mihovimi očmi zgodi nekaj, česar si ni niti v sanjah nikoli predstavljal. Pred tem Bob samo bulji in bulji.

Pipi je vse solzen razložil miličniku zgodbo od začetka in do konca. Miličnik je vmes kdaj pa kdaj rekel »hm«, kdaj pa kdaj pa »mhja«. Ko je slišal, kako je bilo, si je poravnal hlače, se pogladil po pasu in rekel:

»Fant, pojdi z menoj!«

Pipi se je zelo ustrašil. Ampak miličnik ga je tako prijateljsko gledal, da je kar vstal in šel z njim. Na postaji je njegov miličnik povedal drugim miličnikom, kakšnega gosta ima, in kar takoj so mu skuhalo čaj. Potem je neki miličnik nekaj telefoniral in čez čas se je pod oknom ustavil modri avtomobil.

»Tako, srečno pot, Pipi« mu je rekle njegov miličnik in mu stisnil roko.

Pipi se je režal na vsa usta. Sedel je v patrolni avtomobil, ki je imel nalogo, da pelje nekam naprej od Reke. Tam bodo miličniki urejali svoje miličniške zadeve, Pipi pa bo bližje cilju.

»Krasno,« si je mislil Pipi. »Tako bom še daleč prišel.«

Medtem sta Bob in Miha napolnila svoja želodca, se poslovila od kapitana in posadke, pogledala, če je z OLD PUNCO vse v redu, in se odpeljala.

Ko sta se tako cijazila v najhujši vročini, je Miha rekel:

»Ha, ha, mislim, da je Pipi ostal daleč zadaj.«

Bob ni rekel nič. Čvrsto je držal volan in vozil naprej.

»Ha,« se je spet oglasil Miha, »Pipi bo do Šibenika potreboval vsaj še kakšne tri dni.«

»Torej povej naravnost, kaj bi rad,« je revsknil Bob.

Miha je odvrnil, da nič, samo ker sta že ob morju in ker je ravno vroče, bi se lahko kaj kopala, glede na to, da je Pipi ostal daleč zadaj.

»Kaj pa, če ni?« je vprašal Bob.

»Potlej je pa itak vseeno,« je menil Miha. Skratka, hotel se je kopati in konec. Bob se je vdal in zapeljal na najbližjem odcepu s ceste. Malo zatem sta se že znašla v divjem kopališču. To je tam, kjer se da kopati, ni pa nobenega čuvaja, ki bi rekel:

»Vstopnina tri din, za avtomobile deset din.«

K OLD PUNCI so takoj pridrli otroci, ker so mislili, da je slaščičar prišel prodajat sladoled. Ker ni bilo s sladoledom nič, so se začeli dreti. Njihovi očetje so prišli in OLD PUNCO fotografirali.

Miha je zardeval, ker mu je bilo strašno nerodno. Dregnil je Boba, ki je ležal v pesku poleg njega in se sušil. Ampak Bob ni trenil z očesom.

Miha ga je še enkrat dregnil. Bob še vedno ni trenil. Miha je pogledal, če spi. Pa ni spal. Samo buljil je v neko smer. Buljil in buljil. Miha je šel za njegovim pogledom in zagledal svetlolaso dekle v bikiniju, ki se je sončilo.

»Bob,« je rekel, »Bob, kaj ti je?

Bob se je stresel in zamolklo rekel: »Fant, ali veš, kaj je to ljubezen?«

Miha je rekel, da je ljubezen, če napišeš sonetni venec, če puncam nosiš torbe, če se držiš za roke, in te stvari.

Vendar ga Bob ni več slišal. Pred Mihovimi očmi se je zgodilo nekaj, česar si niti v sanjah ni predstavljal.

XIII. poglavje

Boba naskoči devetnajst napadov oslovskega kašlja. Bob opleta z rokami. Bob se zgrudi. Bob se reži. Bob gleda zelo resno. Bob gleda zaljubljeno. Kaj hočemo, pojavi se Sanja.

Bob je prišel do svetlolase deklice in se odkašljaj. Kar ležala je in se sončila.

Oči ni odprla. Bob je spet zakašljaj. Ona spet nič. Potem je kazalo, da je Boba naskočilo devetnajst napadov oslovskega kašlja. Deklica je skoraj prestrašeno odskočila in odprla oči. Bob jo je vprašal:

»Ali je tule še prosto?«

Pri tem je opletal z rokami, da se ni natančno vedelo, kje je tisti tule. Miha je kar strmela, deklica pa tudi in je samo nemo prikimala.

Bob se je zgrudil ob njo in zaprl oči. Svetlolasemu bitju to ni bilo všeč in je reklo:

»Ali na vsej plaži nimate drugega prostora?«

Bob se je naslonil na komolce in na moč zaljubljeno gledal. Potem je skromno odkimal.

»Kako, da ne?! Povsod je še prostor!« se je jezila deklica.

Bob je še vedno zaljubljeno gledal. Nato je rekel: »Že mogoče, že mogoče. Ampak jaz brez vas ne morem živeti.«

Mihi se je zdelo, da je začelo zaudarjati po strip romanih. Bob se je režal. Deklico so začeli oblivati valovi rdečice, najprej od zgoraj navzdol, potem pa od spodaj navzgor, zatem pa še od leve proti desni in nazaj.

»A, aaaaaaa, a, a tako,« je rekla.

»Mhmja,« je rekel Bob. »Tamle je moj avto, tamle je moj služabnik. Potujem namreč v Dubrovnik.«

Miha je zavrtel oči in uvidel, da bi bilo najboljšo iti spet v vodo, ker se bo vse skupaj nujno slabo končalo. Vsaj zanj. Ko je priplaval nazaj, mu je Bob že od daleč mahal:

»Miha, pridi sem, to je moja prijateljica Sanja, povabil sem jo v Dubrovnik. Glej, da se boš lepo vedel!«

Miha je prišel tja in Sanji stisnil roko. Pri tem se je držal, kot da bi se mu v podplate zadrlo sto ježevih bodic.

»Zdravo, Miha!« je rekla Sanja.

V nadaljevanju se je izkazalo, da Sanja potuje z avtostopom k svojemu stricu v Boko Kotorsko. Vse življenje si je želela, da bi se ob morju vozila s krasnimi avtomobili in krasnimi prijatelji. Pravkar se je nehala voziti po gimnaziji in je še kar zvozila.

»Mislil sem,« se je po predstavljanju levo in desno oglasil Bob, »mislil sem, kaj če bi šel ti po sladoled, Miha?«

»Krasno,« je rekla Sanja.

Miha je moral samo pokimati.

Ozrl se je po plaži. Nikjer ni bilo videti nikogar, ki bi prodajal sladoled. Oglasil se je Bob in rekel, da se mu zdi da je videl sladoledarja za prvim ovinkom nazaj proti Šibeniku.

Sanja je gledala zelo milo. Bob je gledal zelo resno. Miha je spet moral samo prikimati in je šel.

Hodil je že nekaj časa, prvi ovinek je bil mimo in za vsak primer je šel naprej po cesti še do drugega ovinka. Tudi tam ni bilo nič.

»No, ja,« si je rekel Miha, »do tretjega ovinka še stopim, in če ne bo nič, bom šel nazaj. Kar sama naj si gresta po sladoled! Kar naj!«

Cesta se je vlekla. Nikjer nobene hiše več. Miha se je obrnil nazaj. Figo, ta sladoled. On se bo kopal, onadva pa kakor hočeta. Pravzaprav se ti prislini neka smrklja in ti zdaj plezaj povsod po svetu in išči sladoled. Figo! Figo in še enkrat figo!

Pri gozdičku je zavil z glavne ceste in se čez čas znova znašel na kopališču.

Težko bi rekli, da Miha slabo vidi. Ampak tisto, kar je zagledal, ko je s pogledom objel kopališče, je preseglo vse meje.

Samo sesedel se je in zamrmral:

»Ne, ne, saj ni mogoče...«

XIV. poglavje

Kje tiči razlog, da se Miha potaplja in praži. Kje tiči razlog, da nenadoma nekaj zacvili in zahrešči. Kako se veselo srečata stara sablja in oblaček prahu.

Kamorkoli je pogledal, Miha ni videl OLD PUNCE.

Zazdelo se mu je, da tam kjer je stala OLD PUNCA, zdaj stoji nekaj drugega. Njegova prtljaga. Kot strela se je pognal tja in na potovalki našel listek:

»Prej te je skrbelo, kaj je s Pipijem. Mislil sem, da bi ga počakal, potem pa skupaj pridita v Dubrovnik. Jaz vaju čakam tam in pazim na OLD PUNCO. Pozdrav – Bob!«

Miha je nekaj časa lovil sapo. Potem je šel po plaži gor in po plaži dol. Počasi se mu je obraz začel jasni.

»No,« si je na koncu rekel, »prav. Fantu bo še žal. Mene zdaj ne briga nobena stvar na svetu več. Samo kopal se bom in kopal!«

Treščil se je spet v vodo, se potapljal, da so vsi kar strmeli, in se pražil v razbeljenem pesku.

»Le kje bi lahko bil Pipi?« mu je šinilo skozi možgane.

Pipi se v tistem ni več ukvarjal z mislijo, kje sta Miha in Bob. V duhu se je poslavljaj od njiju, saj je bil prepričan, da ju ne bo videl nikoli več. Zakaj?

Ko so ga malo vez z Reke odložili miličniki in mu strumno stisnili roko, ga je mimogrede pobral avtobus, ki je peljal šolarje v kolonijo v Kraljevico. Naslednjih sto kilometrov se je cijazil v francoskem spačku in se z rokami pogovarjal z dvema študentoma iz Francije, ki nista znala slovensko. Ko sta ga odložila, je ustavljal avtomobile v najhujši vročini. Nobeden ni imel srca za fanta, s katerega curlja pot, a na obcestni kamen ima prislonjen gromozanski nahrbtnik. Pravzaprav je bil zdaj že malo manj gromozanski, če pomislimo, da hrane ni bilo več v njem.

Kar je nenadoma nekaj zacvililo in zahreščalo. Ob Pipiju je stal športni avtomobil, o kakršnih vsi fantje sanjajo, a jih skoraj nikoli ne vidijo v resnici.

Za volan je sedel bradač s temnimi očali.

»Dubrovnik?« je vprašal Pipi.

Bradač ni odgovoril, samo pokimal je in pomignil fantu naj vstopi.

Pipi niti še ni dobro sedel, ko je avto že švignil. In potem je šlo tako skozi ovinke in tako tik mimo kamnov in oh in sploh, da je Pipi skoraj omedlel, čeprav ima kot fant hladno kri.

Vožnja je trajala celo večnost, ko se je Pipi vendarle opogumil in nekako izdaval, da že tri dni ni nič jedel in da bi rad izstopil.

Bradač je spet samo pokimal, ustavil, in sredi cviljenja in hreščanja oddivjal naprej.

Bolj mrtev kot živ se je Pipi odvlekel po cesti. Potem je skozi gozdiček zagledal morje in se napotil tja, da bi ga hladna voda malo osvežila.

Ni še prišel do plaže, ko je zrak presekala divji krik:

»Piiiiipi, kaj si res ti?«

»Ja,« je tiho zamrmral Pipi in gledal, kdo ga pozna. Z leve se mu je bližal oblaček prahu. Čez čas se je oblaček spremenil v Miho.

»Kako ti gre, stara sablja?!« je še kar kričal Miha in bil videti strašno vesel, kot da bi pozabil, da pravzaprav tekmujeta na nasprotnih straneh.

»Gre, gre,« je momljal Pipi in nato pristavil: »Pa Bob, pa OLD PUNCA?«

»Ne boš verjel,« je rekel. »Ne boš verjel.«

Potem je povedal vse od začetka do takrat, ko je se je pojavila tista zoprna Sanja in je Bob z OLD PUNCO izginil.

»Ampak,« je na koncu vzkliknil Miha. »Bob še ne ve, kaj se pravi zameriti se Mihi. Moja ideja je takale!«

XV. poglavje

Kadar dva fanta gledata zelo hrabro in zelo žalostno obenem. Kadar dva fanta delata cirkus s preprogami. Kadar čez nos skačejo potočki znoja.

Barba na »Morskem psu« je pljusnil čeber vode po krovu in mignil smrkolinoma na pomolu, naj odvijeta vrv.

»Potrebujete kaj pomoči?« sta vprašala fanta, ki sta z vrvjo poskusila priti na »ladja-stop«. Bob jo je pobrisal z OLD PUNCO in je kdove kje. Zato sta fanta sklenila družno priti do cilja, pa kakorkoli že.

Zdaj sta torej stala pred kapitanom in gledala zelo hrabro in zelo žalostno obenem.

»Grom in strela,« je skozi redke rekel stari barba, »če sta že tu in če nista lena, se bo kaj dela že našlo.«

Je razlika, če je kdo na »Morskem psu« ali doma. Barba je samo mignil in že sta Miha in Pipi drgnila krov, čistila verige, praskala sidro, navijala vrvi in pri tem mislila, da postajata prava morska volkova.

Kadar pa jima je doma mama rekla, da naj pobrišeta posodo, pometeta predsobo in iztepata preprogo, je bil vedno cirkus. Se pravi, da sta Pipi in Miha jokala svojima mamama, kako ju šola izžema, da morata noč in dan pisati naloge in da res ne utegneta pospravljati po stanovanju. Mame so seveda zlate in kadar morajo njihovi sinovi delati za šolo, kar same pospravljajo stanovanje.

Življenje na »Morskem psu«, je bilo torej krasno. Fanta sta pozabila na vse stave tega sveta. Pod noč sta pomagala vreči mreže in proti jutru so jih vlekli iz morja, za silo polne rib.

Ko je sonce naslednjega dne le začelo plezati proti zenitu, ko sta Miha in Pipi od zaspanosti komaj še gledala in ko je »Morski pes« plul že srednje blizu Dubrovnika, je kapitan rekel:

»Grom in strela, kaj vama je res prav vseeno?«

Fanta sta pomislila, da bo barba prepričan, kako ne bosta nikoli mogla biti prava morska volkova, če bi se delala, da jima je vseeno, zato sta v en glas kriknila:

»Kje pa, barba, kje pa!«

»Morski pes« je vrgel sidro blizu obale, tam kjer je barba vedel za izvir sladke vode. Zlezli so v majhen čoln, naložili še prtljago in dve morski zvezdi, ki sta se zapletli v mrežo in sta ju Pipi in Miha posušila na krovu.

Fanta sta se dodobra umila v sladki vodi, in ko sta se ozrla, da bi stisnila roko barbi in se mu zahvalila, je ta že veslal nazaj k »Morskemu psu«.

»Grom in strela,« sta ga slišala godrnjati, »tile mulci.

Namesto da bi jim človek izprašil hlače, mu kar zlezejo v srce in grom in strela, jih imaš rad, in grom in strela, grom in strela...«

Drobni valovi so zadušili barbino modrovanje.

»Sila, tale barba,« je rekel Pipi in se trudil, da ni smrknil, »jaz sem ga kar vzljubil.«

»Sila, sila,« je odvrnil Miha in se delal, da mu je mušica padla v oko.

Nekaj časa sta si dala še opravka okrog prtljage. Potem je Miha slovesno dejal:

»Gospe in gospodje, za sedmimi ovinki je Dubrovnik, prosim da se v mestu vedete dostojno!«

Povzpela sta se na cesto in jo udarila proti mestu. Mimo njiju s švigali avtomobili, a sploh nista poskusila dvigniti palca. Zadnje metre sta sklenila napraviti peš.

Pot se je vzpela in malo zavila. Na vrhu se je odprl razgled. Miha in Pipi sta zagledala dubrovniško obzidje.

»Zdaj lepo počasi navzdol,« je rekel Pipi in gledal, kako mu čez nos skačejo potočki znoja.

»Zdaj pa lepo počasi nav...« je hotel reči Miha. A stavek mu je obstal sredi grla.

Za sabo sta fanta zaslišala znani ropot.

XVI. poglavje

Bob misli, da je na obzorju romantika. Je pa na obzorju OLD PUNCA. V trebuhu ima štand gas dekompresijo v fergazarju, ker bati zaribajo. Bob nič več ne misli, ampak le klobasa.

Bob se je veselo hahljal in zaljubljeno pogledoval Sanjo. Hja, prav smešno se mu je zdelo, kako bo Miha pogledal, ko bo opazil, da OLD PUNCE ni več in da bo moral kako drugače priti do Dubrovnika. Sanja mora biti prepričana, da je on, Bob, krasen junak, če zaradi ljubezni pusti prijatelja na cedilu.

OLD PUNCA je veselo ropotala in počasi požirala kilometre. Dan se je prekucnil v popoldan in zatem v večer.

»Zdaj je na obzorju romantika,« je pomislil Bob. Romantika je, kadar sedi ob tebi kakšno v redu dekle, na levi strani okrog srca te nekaj žgečka, in ko hočeš reči nekaj najlepšega v življenju, samo zakašljaš in rečeš »hm«.

»Hm,« je rekel Bob. Hotel je reči nekaj o tem, da ima Sanja lepe oči.

»Hm,« je še enkrat rekel Bob. Hotel je reči, da tako čudovit las še ni videl.

»Krrrh,« je rekla OLD PUNCA prav takrat, ko je Bob mislil reči še en »hm« in povedati da bi lahko s Sanjo živela srečno in veselo do konca dni in bi ju ločila šele kramp in lopata.

Torej OLD PUNCA je še enkrat rekla: »Krrhmkrhm,« in se potem ustavila.

»Kaj pa zdaj?« je vprašala Sanja in glas se ji je tresel.

»Malenkost,« je rekel Bob, skočil izza volana ter zlezal pod OLD PUNCO. Tam je udarjal malo sem malo tja ter razmišljal, kaj bi napravil.

»Kaj je narobe?« je od zgoraj vprašala Sanja.

»Nič, nič,« je odvrnil Bob, »samo štrand gas ima dekompresijo v fergazarju, ker so bati zaribali. Takoj bom gotov.«

Bob ni imel pojma, kaj je klobasal, vedel je samo to, da mora reči nekaj strašnega, in spomnil se je nekaterih besed, ki jih je slišal pri mehaniku.

Potem je zlezal nazaj za volan in poskusil vžgati motor. ODL PUNCA je rekla »krrhmkrhm« in se ne premaknila.

»Sicer pa,« je reklo Bob, strašno zazelhal in bil nenadoma grozno utrujen, »čudovito bi bilo prespati na prostem in zjutraj v hladu nadaljevati pot.«

»Vse to je samo zato, ker si tako grdo ravnal z Miho,« je očitajoče rekla Sanja.

»Ah, Miha,« je zamahnil Bob in skušal odgnati slabo vest, ki je tudi njega zelo grizla, »Miha se vedno znajde in tudi zdaj se bo.

OLD PUNCO sta porinila s ceste, razvezala potovalke, malo povečerjala, potem je Bob izvlekel spalno vrečo:

»Ti boš spala v vreči, jaz pa na sedežu OLD PUNCE. Ni lepšega kot spati v avtu.«

Sanja ni rekla nič. Vzela je vrečo, odšla do bližnjega grma, zmetala proč nekaj kamenja, zlezla v vrečo in rekla:

»No pa lahko noč. Misliš, da bo šla OLD PUNCA jutri kaj bolje?«

»Malenkost, malenkost,« je rekel Bob, »ne skrbi. Pa lahko noč. Hm.

Ne bomo se preveč mudili pri tem, kaj je hotel Bob reči s tem svojim »hm«. Drži pa, da je v srcu cvikal, da ga je grozno skrbelo, kaj bo z avtom, da ga je že prav grozno pekla vest, da ga je sedež tiščal na vseh koncih in da ga je začelo pošteno zebsti.

Ko se je zjutraj zdramilo sonce, je Bob glasno šklepetal z zobmi in brskal po motorju, Ugotovil je, da prav nič ne ve, kaj bi zdaj. Edino upanje je bilo, da ustavi kak kamion, ki bi OLD PUNCO vlekel do najbližje črpalke ali kar do Dubrovnika.

Zbudil je Sanjo, ki je stokala, da jo vse boli, in takoj sta začela divje mahati vsakomur, ki se je peljal mimo. Tovornjakar, ki je peljal cement, se ju je usmilil. Pravzaprav je bil to njegov šofer. Poslušal je Bobovo zgodbo, potem je odprl pokrov motorja in pogledal svečke.

S tako svinjarijo na svečkah je pravi čudež, da si pripeljal do sem,« je očitajoče rekel Bobu, ki se je momljajoče zahvalil in brž pognal OLD PUNCO. Motor je znova lepo ropotal.

XVII. poglavje

Končno na cilju. Mirni sprehajalci se razbežijo. Tort in sladoleda zmanjka. Skrivnostna steklenica na obzorju.

OLD PUNCA se je mukoma vlekla po klancu navzgor. Bobu se je zdelo, da bi po avtomobilski karti moral biti zadnji pred Dubrovnikom. Avto je komaj priropotal do vrha in zavil navzdol, ko sta Sanja in Bob zagledala nenadoma daleč pred seboj dva mulca, vsakega s svojim nahrbtnikom. Na vso moč sta tekla proti mestu.

»Miha, Pipi!« je kriknil Bob in pritisnil na plin.

»OLD PUNCA, Bob!« je odgovorilo iz daljave.

»Krrrhmkrrhm,« je rekla OLD PUNCA in motor je crknil. Vendar je OLD PUNCA že imela zalet in je vse hitreje drvela po klancu navzdol. Prednost Mihe in Pipija se je že začela manjšati. Z zadnjimi močmi sta pospešila korake.

»Zmaga!« sta zavpila in se pognala mimo table z napisom Dubrovnik.

»Zmaga!« je zavpil Bob, kije z OLD PUNCO prav isti hip švignil mimo.

Fotofiniš bi pokazal, da zmagovalca ni bilo. Čeprav sta se Pipi in Miha močno vrgla v cilj in takoj nato pristala v naročju debele prodajalke, ki je mimoidočim ponujala preproge, čudovito ročno delo. Čeprav so kolesa OLD PUNCE dala vse od sebe in jih je stoletna platana s strašnim treskom komaj ustavila.

Mirni sprehajalci so se razbežali in takoj nato prišli nazaj pogledat, kaj se dogaja. Mislili so, da se trije mulci pretepajo. Najbrž zaradi tega, kdo bo svetlolaso dekle, ki je zgroženo stala ob strani, peljal na sladoled.

Mi pa vemo, da so se samo Pipi, Miha in Bob prijateljsko objemali, srečni, da so spet skupaj. Vse nadloge in potegavščine so bile pozabljene, slabe vesti potolažene.

»Z vašo stavo torej ni nič,« je rekla Sanja.

»Nič!« so kriknili Bob, Pipi in Miha. !In nič nam ni žal.«

OLD PUNCO so potisnili na parkirišče ter odšli v prvo slaščičarno. Tort, sladoleda in limonade jim je skoraj zmanjkalo, tako divje so se vsi štirje vrgli na dobrote.

»Saj,« je rekel Pipi, »objektivno bi moral zmagati jaz..

Na Reki mi je neki milijonar iz Amerike ves teden visel na vratu, da sem mu moral razkazovati mesto in vse muzeje.«

»Verjamem,« je odvrnil Bob, »da si imel težave. Vendar mislim, da bi zmaga morala biti moja. Iz Ljubljane je OLD PUNCA morala prav do Splita vleči neki avtobus, pol Angležev. Seveda so se ustavljali in fotografirali vsak kamen.«

»Tako, tako,« je rekla Sanja, »ste pa res od sile.«

»Pač,« je rekel Bob, »kaj hočemo, ja sile smo. Hm.«

Pri tem »hm« se je zdelo, da Sanja razume, kaj je hotel reči Bob. Kazalo je, da sta tudi Miha in Pipi razumela in rekla, da bi šla onadva malo po mestu. Bob in Sanja, pa, hm, ja, kakor hočeta, no.

Bob je zardel, kot znajo samo fantje, ki deklici rečejo »hm, vsi pa vedo, da so zaljubljeni.

»Kaj pa, če bi se šli kopat?« je rekla Sanja in se delala, kot da nič ni.

»Pa res,« so vsi rekli za njo, »pa res, pojdimo se kopat.«

Nekaj časa so že skakali s skale v vodo, ko je nenadoma Pipi zakričal:

»Glejte steklenica!«

Zaprašil se je v vodo kot torpedo.

»Stavim, da gre za kakšnega brodolomca,« je rekel Bob.

»Ali pa za potopljeni zaklad,« je zažarel Miha.

»Kaj pa, če je prazna steklenica limonovega soka?« je mirno vprašala Sanja. No, nihče je ni poslušal.

Pipi je priplaval s steklenico. Bila je zapečatená. Prav neumno bi bilo misliti, da je bilo v njej kaj drugega kot skrivnostno sporočilo.

XVIII. poglavje

Kako se misel o zafrkavanju spreobrne v napeto pričakovanje in kako hitro zmanjka denarja tistemu, ki ga nič nima.

Na listu, ki ga je Bob potegnil iz steklenice, je pisalo: KDOR BERE TE STRANI, JE OSEL.

Ko so prišli k sebi od presenečenja in jeze, je Pipi zajecjal:

»Oooočittno nnekdodo zazazaffrkava!«

»A misliš, da mene?« je vprašal Miha. Držal se je, kot da se ga vse skupaj niti slučajno nič ne tiče.

Pipi je rekel, da ne. Ampak na splošno je mislil, kako se ljudje dandanašnji radi šalijo.

»Torej poglejmo še na drugo stran,« je rekla Sanja.

»Jaz že ne bom,« je odvrnil Bob, Pipi pa se je prirnil v ospredje in obrnil list. S tresočim se glasom je prebral: PLAVALNI MARATON V OHRIDU, POZOR, ZAROTA, TISOČ FUNTOV V ZRAKU, POMAGAJE! MAC.

»Ha,« je zmagovalno zavpil in dodal: »Ha, ha!«

»Zanimivo,« je rekla Bob in se delal pametnega, »kdor bo prišel v Ohrid, bo našel listek: KDOR JE PRIŠEL, JE ŠE VEDNO OSEL. Rekel bi, da imam vsega skupaj rahlo polno potovalko ali vsaj čez glavo.

Imeti vsega skupaj rahlo polno potovalko se reče, kadar se delaš, da te nič ne briga, v bistvu pa samo čakaš, da bi te drugi malo prosili. Takoj je bil ves vnet Miha.

»Pa, konec koncev, gre za tisoč funtov. Si predstavljata, kakšen blazen kup denarja je to? In sploh, ko je že bil v Črni gori in Makedoniji! Pa šola, saj je še dovolj časa. Glasujem za pot.«

Pipi je začel kar žareti, samo nič si ni upal reči, preden ni prikimal še Bob.

»Hi, hi,« jih je zbadla Sanja. »Kako pa mislite priti tja? V steklenici? Saj OLD PUNCA sabotira, kajne?

»No, no,« je rekel Bob. Tokrat ni bilo več nobenega »hm«. Začel je poveljevati. Vsi so se razpršili na vse konce sveta in iskali mehanika. Čez kakšno uro ga je pripeljal Pipi, ki je moča, polnega črnih, rjavih in oljnatih madežev prepričal, da je OLD PUNCA redek primerek za cetinjski muzej, saj se je v njej vozil njega dni sam Njegoš.

Mojster je plezal po OLD PUNCI gor in dol in spredaj in zadaj in čez čas rekel:

»Takole, avto je nared.«

Ko ga je Bob vprašal za račun, je mehanik odvrnil, da za zgodovinske stvari prispeva delež in da je bilo popravljanje zastoj.

»Hura za mojstra mehanika,« je kriknil Miha s takim navdušenjem, da bi vse skupaj lahko bilo sumljivo, če ne bi mehanik že odhajal.

»Kocka je padla,« bi rekel Cezar. Cezar je bil tisi, ki je vse življenje zmagoval in govoril pomembne stavke. Zdaj zgodovinarji zahtevajo, da vemo vse o njem. Namesto Cezarja je rekel Bob:

»Torej, gremo v Ohrid. Ampak nobenih neumnosti. Napravili bomo podroben načrt. Najprej, kako smo z denarjem?«

Miha se je delal, da ne sliši.

Sanja je rekla, da ima pet din.

Pipi je rekel, da je ves čas mislil, da ima Bob zlato rezervo.

Bob je pisano pogledal in rekel, da je bil ves čas prepričan, da sta Pipi in Miha vsaj toliko pametna, da bi imela kaj denarja pri sebi. Če človek nima denarja, to pomeni, da mu ga zmanjka še prej, kot bi mu ga sploh moglo zmanjkati.

Oglasil se je Pipi: »Sem si mislil... ah, nič.« »Kaj si mislil?« je vprašal Miha. »Ah nič, mislil sem, da bi predlagal, kako bi si nabrali potreben denar, pa ne vem ...«

XIX. poglavje

Zabliska se veličastna ideja, napoči trenutek slovesa, skoraj zagrmí karambol, napetost pa raste iz trenutka v trenutek.

Pipi se je važno pretegnil in rekel: »Vi bi zdaj pričeli jokati in ob koncu bi pisali obupana pisma mamam in očetom. Pametni ljudje pa imamo ideje. Jaz na primer grem v papirnico, vi pa se kar pojdite sprehajati in pridite čez kakšno uro nazaj.«

Sanja, Bob in Miha so debelo gledali, vedeli pa so, da se nima smisla šaliti, kadar se Pipi ne šali.

Ko so prišli nazaj, so mislili, da so prišli narobe. Tam kjer je prej stala OLD PUNCA, niso videli nič drugega kot ogromno gnečo ljudi. Potem so pomislili, da so mogoče vseeno prišli prav, in so stopili bližje.

Videli so, da vsi mečejo denar v Pipijev slammnik, ki je ležal pred OLD PUNCO. Ob slammniku je ležal velik kos papirja, na njem pa je pisalo:

AVTO-MOTO ZVEZA SVETOVNIH VETERANOV POPOTNIKOV PRIREJA RAZTAO SVOJIH VOZIL. PROSIMO LJUBITELJE, DA JO MATERIALNO PODPREJO.

Sledila so še skrupucala istega besedila v angleščini in nemščini. Za vsak primer tega ne bi navajali, ker zgodbo mogoče berejo Pipijevi učitelji.

»Ha,« je kriknil Miha in čez čas dodal še: »Ha, ha!« Mimo OLD PUNCE so hodili debeluhi s cigarami in metali denar v klobuk. Prav tako so počele sivolase dame. Ob vsem pa je dostojanstveno stal Pipi, se dostojanstveno priklanjal in dostojanstveno odganjal mularijo, ki je hotela pobirati drobiž.

Zvečer so še zadnjič skupaj izpraznili klobuk v posebno vrečo in Miha je rekel: »No, zanimivo.« Prav tako sta rekla še Sanja in Bob, a Pipi se je samo na vse pretege važil. Govoril je, kaj če ne bi šli na Ohrid, kaj jim mar tisoč funtov, saj bi si lahko tu nabrali denarja kot pečka. Potem je Sanja začela sitnariti, da mora že enkrat k svojemu stricu. Bob je bil kavalir in je rekel, da morajo nujno na pot. OLD PUNCA je takoj ubogala, samo luči so od časa do časa malo mežikale in se je zdelo, da stara škatla razposajeno pozdravlja levo in desno.

Bila je trda noč, ko so prispeli v Kotor. Sanjin stric je bil sijajen stric. Vrgli so ga iz postelje, pa se ni nič usajal, celo rekel jim je, da so kavljji. Potem jim je pripravil tako večerjo, da je Miha samo stokal »oj, oj« ter »ah, ah«, in jih poslal spat na fotelje v dnevni sobi. Vsi so zaspali kot ubiti in sanjali, kako v Ohridu dvigajo zaklad in kako jim z vseh žepov padajo funti.

Zjutraj je stric, ki mu je bilo ime Šime naredil tak zajtrk, da je Miha stokal tako kot prejšnji večer. Je pa Šime rekel, da fantje ne bojo šli nikamor, dokler ne bojo dva dni njegovi gostje. No, in fantje so tista dva dni pisali pisma mamam, tetam, prijateljem in vsem, ki se jim piše. Naučili so se loviti ribe pod vodo in vezati morske vozle. Pipi je celo jahal osla.

Končno je napočil trenutek slovesa.

»Hvala vam, fantje, ker ste mi pripeljali Sanjo,« je rekel Šime in jih založil z razkošnimi sendviči za na pot.

»Nič, nič,« je rekel Bob, a mu je takoj ušel en »hm«. V tistem je skozi hišna vrata na dvorišče pridvela Sanja, prijela Boba za roke, stopila na prste in ga poljubila na levo in na desno lice.

»Ho, ho, oho,« se je oglasil Miha, pa je takoj umolknil, ker je bila Sanja že pri njem in tudi njega poljubila. Ko se je isto pripetilo še Pipiju, sploh ni nič rekel, samo zardel je devetkrat bolj kot Miha in devetstokrat manj kot Bob, ki je bil reklama za koncentrat rdeče barve.

»Si bomo pisali, ne, fantje?« je vprašala Sanja. »No ja, no ja,« je zamomljal Bob, ukazal odhod, sedel za volan, skoraj trčil v ograjo in zavil na cesto. »No ja, no ja. Hm!«

Posadka je zdrvela divji pustolovščini naproti.

XX. poglavje

Kaj pomenijo črtice na obzidju in kako pametnejši popusti. V OLD PUNCI se pokaže potreba po stojščih in po rezervnem kolesu, ki odleti v prepad.

OLD PUNCA je pohlevno vozila po ovinkih, s katerimi se je cesta zvijala ob morju. Fantje so občudovali množice novih hotelov, krasne avtomobile in zapečene hrbte turistov. Z vso odločnostjo so peljali mimo Budve in priropotali do slavnega Svetega Štefana.

»Tu ni kaj,« je rekle Bob, »gremo na otok.« »Stojte, srčki!« je kriknil vrata pri mestnih vratih. »Kam pa, kam?« »Mi smo novi natakariji v igralnici!« je iztretil Pipi in vsi trije so se držali, kot se držijo novi natakariji.

Vratar je samo divje pogledal in na steno narisal tri črtice prav tja, kjer je že bila narisana cela čreda črtic. »Gremo noter, ne?« je rekel Bob in vžgal motor OLD PUNCE.

»Nikamor!« je zakričal vratar, »vi ste že dvestotrinajsti, dvestoštirinajsti in dvestopetnajsti, ki se hoče z zvijačo vtihotapiti na otok. Ne bo nič. Vstopnina je jurja in konec!«

Miha je vprašal, če se za to vstopnino dobi kosilo. Vrtarju ni bilo preveč vseč in je kazalo, da bo izvlekel palico.

»Pametnejši popusti!« je rekel Bob in obrnil OLD PUNCO.

Zagrizla se je v serpentine ceste, ki pelje proti Cetinju, da jo je bilo veselje gledati. S hitrostjo pohabljenega polža je pridvela na vrh in motor, ki je malo prej kašljal, rjovel, tulil in škrtal, je spokojno utihnil.

»Počitek,« je rekel Bob. »Odmor za pogled na morje, medtem pa se bo motor ohladil.« Pogled je bil res lep. Strmo spodaj je pluskalo morje, lepo razčlenjena obala je risala zanimive vzorce. Skoraj lepše od tistih, ki jih Mihova mama vpleta v jopice. Takrat je spokojno tišino razparal divji krik:

»Auuuuuuuuuu ...uuuuu!« Bob in Miha sta pomislila, da jih je napadlo pleme divjih Indijancev. Nič ni bilo s tem, le Pipi je plesal nekakšen bojni ples. Pri tem se je z omega rokama tipal za zadnjico. Videti je bilo, kot da se kadi iz nje.

»Kaj pa ti je?« je vprašal Miha. »Auuuuu, auuu, naslonil sem se na razgreti pokrov motorja, auu, auuu,« je stokal Pipi. »Hlače mi je prežgalo, auuuu, auuu. Le kako bom sedel, ko sem pa opečen?« »No, saj imamo tudi stojišča,« je mirno rekel Miha. Potem sta z Bobom polagala Pipiju na zadnjico hladne skale in fant je čez čas nehal stokati.

Ohlajeni so nato peljali naprej ob Skadarskem jezeru, kjer pravijo, da je najlepši razgled, kar jih je. Če pozabimo, da se je Mihi v serpentinah tako zvrtilo, da ga je Pipi pol ure vrtel nazaj, da je Pipi skoraj dobil živčni zlom, ko je OLD PUNCA z enim kolesom skoraj zavozila v prepad, in da so vsi trije pol ure plezali po skalah, ko je odletelo rezervno kolo, potem je bila vožnja zelo mirna.

Ko so se pripeljali na Cetinje, je iz muzeja priletel do zob oborožen kustos muzeja. Prepričan je bil, da so spet Turki pridrli v črnogorske gore. Vesel je bil, da jih ni bilo, da so bili samo trije mulci v stari škatli. Takoj jim je ponudil, da OLD PUNCO odkupi za muzej.

»Ni denarja, za katerega bi dali staro prijateljico,« ga je zavrnil Pipi. »Naprej, naprej,« je zaklical Miha, »v Ohridu nas čaka tisoč funtov. Kaj sta pozabila?«

»Kje pa,« je odvrnil Bob. »Smer – naravnost do Titograda.«

V tamkajšnji pošti seveda še prav nič ne slutijo, kaj se bo pripetilo, ko bojo fantje pripeljali na poštno dvorišče.

XXI. poglavje

Kako preživeti presenečenje, ki ga pripravi čistilec čevljev, in kako ohraniti hladno kri, ko na strehi avta skoraj pristane reaktivec. Kako preprečiti gasilcem, ki hočejo brizgati z vodo naokrog.

Tistemu, kar se je zgodilo na pošti, se znova reče krasen cirkus. Ko so Bob, Miha, Pipi in OLD PUNCA prispeli v glavno mesto Črne gore, so prebrskali vse zemljevide in vsi so kazali, da je do Skopja in naprej do Ohrida grozno daleč. Ustrašili so se potovati naprej z OLD PUNCO. Prebrskali so žepe in ugotovili, da imajo dovolj denarja, da bi lahko potovali z avtobusom.

Kaj pa OLD PUNCA?

»Imam idejo,« je rekel Pipi, Bob in Miha pa nista rekla nič, saj sta vedela, da je kar bolje biti tiho, če ima Pipi idejo.

Zapeljali so se pred pošto, potem je Pipi spet izginil v knjigarno. Vrnil se je s polami ovojnega papirja in pričel delati nekakšno kuverto. Vanjo je potem ekipa potisnila OLD PUNCO. Pipi je vse skupaj prevezal in šel vprašat uslužbenko, kam naj položi paket za Skopje.

Uslužbenka se je naprej držala za glavo, potem si je pulila lase in ni vedela, kaj bi. Pipi ji je predlagal, naj na paket prilepi vse, kar je treba nanj prilepiti, in vse bo v redu.

V splošni zmedi so še druge uslužbenke začele letati sem in tja. Vrtele so telefone in spraševale druge poštno uslužbenke, kako se takim rečem streže.

Kljub vsemu je Pipi dobil potrdilo, da je oddal paket, plačal srednje velik kup denarja in že so vsi trije bliskovito izginili.

Kako je bilo v avtobusu, ki je peljal v Skopje, nima smisla razlagati, saj avtobusi povsod vozijo tako kot avtobusi. Kako je potovala OLD PUNCA, se ne ve.

Dejstvo je, da so se fantje čili in zdravi znašli v Skopju. »Gospodje,« jih je nenadoma sredi mesta poklical neki glas.

»Moje srce vas vabi v nežen objem kreme za čevlje. Skoraj zastonj!«

Povabilo ni bilo čisto brez soli. Čevlji Boba, Mihe in Pipija so bili majhna zakladnica prahu in blata.

»No, prav,« so rekli in nastavili čevlje. Malo kasneje je čistilec nastavil dlan: »Drugovi, trista banki!« »Kaj?« je zakričal Bob, »tri jurje za takole čiščenje? Hvala lepa?«

Miha ni rekel nič, samo omedlel je ob takem zastonj čiščenju. Vsi trije so jo mislili lepo pobrisati, ampak se je čistilec čevljev nenadoma spremenil v deset čistilcev čevlje, ki so grozeče gledali. Fantje so se nasmehnili in rekli, da so se malo šalili, segli so v žepe in plačali vse do zadnjega dinarja.

Odrinili so na pošto. Že od daleč so zagledali svojo drago, nežno, ljubko, srčkano in nekam obtolčeno OLD PUNCO.

»Spet smo doma!« je zaklical Pipi in planil v objem stari prijateljici. OLD PUNCA je kmalu odropotala iz mesta.

Bob je spraševal ljudi ob cesti, kje se pride Do Ohrida. Kar mimogrede so se izgubili, nenadoma pa so se znašli na fantastično široki cesti.

»To,« je kimal Bob, »to ti je turizem. Cesta, kot se spodobi, ne pa luknja pri luknji.«

Ni še dobro zaprl ust, ko je zabučalo in zahrumelo. Tik pred OLD PUNCO je pristalo veliko reaktivno letalo.

»Na pomoč,« je kričal Miha, »na pomoč!« Bob je zvril. Hotel je seči v žep po pomirjevalne tablete, pa jih je obkolila četa gasilcev, ki so grozili, da bodo zdaj zdaj pričeli brizgati. Pridrvel je še miličniški avto in kazalo je, da se bo vse skupaj hudo zapletlo.

»Well,« je ves zelen, a hrabro izdaval Pipi, »mi svetovna popotnik. Sprejeti šejk di Kuvajt.« Kakšen Kuvajt je zdaj to?

XXII. poglavje

Šejk verjame v supervožnjo s supermodelom superstarega avtomobila. Pipi ne verjame lastnim očem. Bralci verjamejo, da ledena limonada slabo deluje.

Položaj je bil zelo kritičen. V kritičnih trenutkih dobi Pipi prebliske. To je, da takrat, ko že vsi mislijo, da mu bo trda predla, izumi kaj pametnega.

Spomnil se je, da je bral v časopisu, kako je vsako leto pokrovitelj plavalnega maratona v Ohridu neki šejk iz Kuvajta. In zato je nasršenim gasilcem in nasršenemu miličniku izjavil, da so s posebnim avtomobilom prišli na letališče čakati šejka.

Usoda je na strani hrabrih. Iz letala, ki bi skoraj sedlo OLD PUNCI na streho, je res izstopil kuvajtski šejk. Pipi ni mogel verjeti lastnim očem. Samo tega je bilo delati hitro.

Bob se je vrnil v špalir, ki je sprejel gosta, in v polomljeni angleščini kričal, da so dragemu gostu pripravili posebno presenečenje, supervožnjo s supermodelom superstarega avtomobila.

Šejk je prikimal, Bob pa je zasijal: »Sta videla?« Miha in Pipi sta videla. Stlačila sta na zadnja sedeža, šejk pa je sedel poleg Boba.

»Krasen avto,« je rekel šejk. »Rad bi ga kupil.« Povedal je, da ima doma veliko otrok, ki se zanimajo za tehniko. Za začetek bi bila takale škatla krasna stvar zanje. Bob je odvrnil, da ima rad otroke, ki se zanimajo za tehniko. Vendar takile avtomobili, supermodeli superstarega avtomobila, niso ravno poceni. No, mogoče bi se dalo vseeno dogovoriti.

V Ohrid so pripeljali brez težav, veseli in zadovoljni. Mesto je bilo polno plakatov, čez ulice so viseli napisi, vse je utripalo v znamenju pričakovanja velikega plavalnega maratona.

Natakarji so se veselo prelamljali v vratolomnih poklonih, ko je skozi hotelska vrata prišel šejk in rezerviral zase in za spremstvo dve nadstropji. Bob, Miha in Pipi so se namenili malo po ozkih ulicah.

»Bi rekel, da je vroče,« je vzdihnil Bob in si pretegoval utrujene ude. Niso mačje solze z OLD PUNCO prevoziti tako dolgo pot. Zrak je kar valovil, tako je bilo vroče. Ni šlo drugače: morali so metati iz ene prodajalne ledene limonade do druge. Metati se, saj veste, to je, da v eni prodajalni popiješ tri limonade, greš ven, poiščeš drugo prodajalno, spiješ tri limonade, greš nazaj v prvo, spiješ še tri limonade in potem to ponavljaš, dokler ne zmanjka prodajaln ali pa limonade.

»Preveč,« se je nenadoma zdrznil Miha, »preveč tega škodi. «Pa kaj,« ga je zavrnil Pipi, »saj bomo na maratonu zaslužili tisoč funtov.«

»Glej ga no,« se je vmešal Bob, »niti tu še nismo dobro, ne vemo, kje bo start in kje cilj, pa že sanjaš o funtih.«

Izkazalo se je, da je bilo zelo v redu takrat, ko so sanjali o funtih. Sledila je stvar, ki je bila manj v redu. Čez čas se je namreč Bob prijel za želodec in rekel »hm«. Takoj zatem je isrto storil Miha, skupaj z njim pa še Pipi. Tiščali so se za trebuhe in potem bliskovito izginili vsak na svoj konec. Nekaj časa jih ni bilo. Ko so se zbrali ob ODL PUNCI, je bil eden bolj zelen kot drugi.

»Preveč,« je rekel Miha, »preveč ledene limonade morda vseeno malo škodi.«

Bob in Pipi sta ga samo jezno pogledala, potem pa je stvar v roke vzel Bob in odločno rekel: »Tu smo zaradi tisoč funtov.«

»Brez dobrega načrta ne bo nič,« je strokovnjaško povedal Pipi in dajal vtis človeka, ki ima stvar v mezincu.

XXIII. poglavje

Napočijo odločilni trenutki. Fantje se skrivnostno zberejo. Najbolj mišičast plavalec šepeta drugemu najbolj mišičastemu med plavalci.

V turističnem društvu so si poiskali sobo s tremi posteljami. Potem so se delali, kot da nič ni, in da so pač trije mladi fantje, ki so prišli na počitnice.

V resnici je bilo vse drugače.

Zvečer so se skrivnostno zbrali v svoji sobi. Luči niso prižgali. Posedli so po posteljah in pripovedovali vse, kar so opazili čez dan in bi lahko bilo karkoli sumljivo. O Macu, kij e podpisal skrivnostno sporočilo, katero so fantje našli v steklenici v Dubrovniku, ni bilo ne duha ne sluha. Vse je bilo videti na moč navadno.

Na predvečer maratona je Pipi povzel besedo:

»Torej, jutri bo vse jasno. Ponovil bom naš načrt. Jaz sem se s šejkom, spoprijateljil, zato mi bo pomagal, da bom postal član tekmovalne komisije, ki bo plavalce spremljala v motornem čolnu. Ti, Bob, ki praviš, da znaš še kar plavati, boš tekmoval. Miha, ti se boš smukal na obali in opazoval vse skupaj. Jasno?«

Vsi so zamrmrali jasno, čeprav bi se lahko Bob in Miha usajala, da je načrt izdelal Pipi, ki je bil najmlajši. Ampak šlo je zares, šlo je za tisoč funtov, in tu ni šale. Zjutraj so se na obalo jezera vlile ogromne množice ljudi.

Pipi je že sedel v motornem čolnu. Miha se je motovilil med gledalci, kot da ni nič, Bob pa se je podpisoval v knjigo tekmovalcev.

Zvočnik je pozval tekmovalce, naj se pokažejo občinstvu, da bo lahko stavilo, potem pa naj počasi zlezejo v vodo in se ogrevajo za start.

Na tekmovalni prostor so začele prihajati gore s strašnimi rameni in s strašnimi mišicami. Se pravi, tekmovalci so imeli čez rame še in še, njihove mišice pa so zbudjale strah. Občinstvo je začelo navdušeno vzklikati. No, vzklikanje se je nenadoma spremenilo v krohot. Med tekmovalci se je namreč pojavil Bob.

Saj ni bilo nič tako zelo smešnega, samo s svojimi štrlečimi kostmi je bil videti kot zobotrebec, ki je pomotoma zašel na nepravo mesto.

»Vi,« je momljal Bob, »vi se kar smejte; boste že videli!« Medtem so se oglasile fanfare. Po preprogi, ki so jo sproti razvijali in zavijali, je prišel šejk. Po zvočniku je zadonela koračnica. Pojavili so se še različni tovariši, ki so si sem in tja stiskali roke in kimali. Šolarji so delili šopke cvetja. Potem je pred mikrofona stopil predsednik turističnega društva in govoril sto let. Ker tu nimamo toliko časa, povejmo samo bistveno: ».. in zmagovalec tega veličastnega tekmovanja bo sprejel iz rok našega dragega gosta tisoč funtov.« Odmor za ploskanje. »... poleg tega pa ga bo prva lepota našega mesta objela in poljubila.« Bob je zardel in zamomljal: »No, že spet ženske. Kamor človek pride, povsod same ženske!«

Potem se je spomnil, da so tu tudi funti in da je treba za tak denar tudi kaj potrpeti. »Drži se, fant!« je iz daljave kriknil Miha.

Bob se je sklonil, da bi si malo masiral mišice na kolenom. In ravno ko se je sklonil, je zagledal, kako je najbolj mišičast med plavalci nekaj zašepetal drugemu najbolj mišičastemu med plavalci. Ta je prikimal in glasno rekel: »Se razume.« Pri tem se je Bobu zazdelo, da oba gledata prav njega. Stisnilo ga je pri srcu. Pomislil je, da bi poklical Pipija in predlagal spremembo načrta.

V tistem trenutku pa je starter zakričal: »Pripravljeni ...!«

XXIV. poglavje

Ozračje prepara strel iz pištole. Tišino preseka strašen krik. Vodo reže trikotna plavut. Glavo preblisne ideja. Srce trgajo skrbi.

Plavalci so se postavili na poseben pomol. Bilo jih je kar lep kup. Bob je s strahom opazil, da sta ga najbolj mišičasta plavalca vzela medse.

Štarter je dvignil pištolo in zaklical: »Na mesta, pripravljeni, ...« Namesto »zdaj!« je sprožil pištolo. Pok je preparal ozračje, takoj zatem pa je bilo slišati množični »štrbunk«. Plavalci so že zamahovali z rokami in brcali z nogami. Ko je priplaval Bob spet na površje, je opazil, da sta oba mišičnjaka nekaj zamahov pred njim, da pa je nekaj plavalcev tudi za njim. To mu je dalo poguma in krepko je zaplaval. Njegovo koščeno telo je hitro rezalo valčke jezera.

Medtem je Pipi v čolnu mrzlično premišljal: »Kdaj se bo zgodilo? Kaj se bo zgodilo? Kako bo ukrepal Bob? Hm, tisoč funtov ...«

Ko so pripravljali načrt, so Bobu stokrat položili na srce, naj plava, pa naj se zgodi karkoli. Bo že Pipi iz čolna poskrbel, da bo vse v redu.

Mihi so plavalci kmalu izginili izpred oči. Videti je bilo samo še vse manjše bele sledi v vodi.

»Zdrži, stara sablja, zdrži,« je mrmral kar na glas in mimoidoči so ga začudeno gledali.

!Tako mlad, pa govori sam s seboj! Kaj bo s to mladino, kaj bo s to mladino?« so mrmrali.

Bob je medtem kar dobro plaval. Čutil je, da ima še precej moči, vedel pa je tudi, da bo moral še zelo dolgo plavati. Zato se ni vznemirjal, ko sta ga dva tekmovalca prehitela in se skušala približati vodečim.

No in potem je Pipi nenadoma začutil, da se bo nekaj zgodilo. Kar nekaj mu je reklo, zdaj se bo zgodilo. Začel je šklepetati z zobmi. Govoril si je, da bo vse še dobro. V tistem trenutku je tišino prekinil strašen krik:

»Morski pes, bežite, morski pes!«

Plavalci so dvignili glave in opazili, d prav sredi med njimi reže vodo trikotna plavut. Nastal je nepopisen direndaj. Vsakdo je z vso slo zaplaval v tisto smer, za katero je menil, da je po njej pot do kopnega najkrajša.

Če smo natančni, da plavalca sta plavala še kar naprej. Pipi je ves zmeden od presenečenja v veliko veselje opazil, da tudi Bob še plava. V tistem se je Pipiju zabliskalo in zakričal je:

»Usmerite čoln za trikotno plavutjo!« Ni bilo dolgo, ko je čoln zapeljal ob trikotno plavut, čvrste roke so jo zgrabile in – na čoln privlekle mišičastega plavalca, ki je imel na hrbtu pritrjeno plavut.

»Ho, ho,« je zaploskal Pipi, »A tako, srček!«

Potem so čoln usmerili za vodečim tekmovalcem. Bil je drugi mišičak.

»Diskvalificirani ste!« mu je zakričal Pipi. »Pojdite v čoln.«

Mož je zagledal svojega prijatelja s trikotno plavutjo v čolnu. Grdo je zaklel, pisano pogledal in se predal. Miličnik, ki je bil tudi član tekmovalne komisije, je videl, da mora ukreniti nekaj resnega. Zato je oba mišičaka pogledal in osorno rekel: »Aretirana sta!« Čoln je medtem pripeljal nazaj start, kjer ga je sprejela množica začudenih pogledov. »Kaj se dogaja?« je že od daleč kričal Miha, Potem pa je dodal: »Kje je Bob?

XXV. poglavje

Kako se reče temu, če glas prihaja iz neke glave, ki je z vratom obešena na neke rame, ki se nadaljujejo v neki trebuh, ki stoji na nekih nogah. Kako se reče, če je v fantu veliko važnosti.

Občinstvo je grmelo in spraševalo, kaj se dogaja. Miličnik je oba mišičaka vklenil v lisice. Zvočnik je sporočil, da je tekmovanje zaradi izjemnih zapletov prekinjeno in da bo v časopisu vse pisalo, kar se je zgodilo.

Pipi in Miha pa sta begala po obali gori in doli, si mršila lase in stokala:

»Kje je Bob, kje je Bob?«

Končno je Pipi stopil k miličniku, povedal, kako in kaj, in čez nekaj trenutkov je motorni čoln znova rezal gladino nazaj proti sredini jezera. Ampak Boa ni bilo nikjer. Če je Pipi še tako napenjal oči, v vodi daleč naokrog ni bilo nikogar. Miha je sem in tja že smrknil in je videl še manj.

Ko je čoln čez dve debeli uri pripeljal znova do pomola, sta bila Pipi in Miha zlomljena. Na nič drugega nista mogla misliti kot na to, da sta izgubila Boba.

»Tako dober šofer,« je stokal Pipi. »Tak prijatelj,« je hlipal Miha. »Če bi Sanja vedela,« je spet izdaval Pipi. Fanta bi najraje kar vzela čoln in izginila za zmeraj.

Kamorkoli, Kaj bi brez Boba? V tistem ju je zdramil neki glas, ki se jima je zdel znan.
»Ali kaj iščeta?«

Miha in Pipi nista mogla verjeti svojim ušesom. Obrnila sta oči v smer, od koder je prihajal glas, in opazila, da prihaja iz neke glave. Tista glava je bila z vratom obešena na neke rame in tiste rame so se nadaljevale v neki trebuh, ki je stal na nekih nogah, vsemu skupaj pa bi lahko rekli Bob, v povaljanih hlačah in prepoteni srajci.

»Ali kaj iščeta?« je znova vprašal in se hahljal. »Nne, nne,« je rekel Pipi, »loviva morske pse in sprašujeva, kako se imajo. Menda se imajo slabo.«

Pokazalo se je, da je Bob, potem ko je videl, da nihče več ne plava naprej, tudi sam lepo zavil k obali, šel v sobo, se preoblekel in šel nazaj poizvedovat kaj se dogaja.

Fantje so se trepljali, ko je nenadoma privihral sam šejk in že od daleč mahal z rokami:

»Pridite brž na slavnostni banket. Čakamo vas!«

Odšli so na slavnostni banket. To je tam, kjer so ljudi hoče biti pametnih in govorijo, namesto da bi jedli in pili, Pipija, Miho in Boba so posadili na častne sedeže. Govorili so, da so oni rešili plavalni maraton pred prevaranti. Zdaj bi bilo lepo, če bi razložili, kako so nepridiprave razkrinkali.

»Začelo se je v Dubrovniku«, je važno začel Pipi. Miha in Bob kar verjeti nista mogla, da je v enem takem Pipiju lahko toliko važnosti. »No in tam sem rekel mojima kolegoma (pri tem je pokazal na Boba in Miho, fotoreporterji so zaškljocali s fotoaparati, fanta sta se nasmehnila, publika je zaploskala), hja, v Ohridu bo vroče. Gre za tisoč funtov. Gremo tja.«

Pipi e prosil, naj mu prinesejo malinovec, sicer ne bo mogel pripovedovati naprej.

»Izdelali smo načrt, nepridiprave obkolili, nanje udarili z vseh strani in zdaj so že na hladnem.«

»Bravo, braavoo!« je zagrmelo z vseh strani. »Videli ste,« je nadaljeval Pipi, »fantje so hoteli tekmovalce zmesti s krikom – morski pes! – in eden od njih si je celo nataknil pasjo plavut. Pozabili s, da bom tu jaz, ki vem, da v skladi vodi ni morskih psov, pa čeprav kaj trikotnega gleda iz vode. No, pa smo jih prijeli.«

Šejk si je zategnil turban in rekel:

»V plavanju sicer ni bilo zmagovalca. Ampak naš maraton ima svoje junake. To so tile trije mladi možje.«

Trije mladi možje, Bob, Pipi in Mih, bi dali vse, da bi jih v tem trenutku videli sošolci.

»Ne smemo pozabiti na tisoč funtov,« je nadaljeval šejk.

XXVI. poglavje

Zakaj je dobro, če nihče ne sliši pisatelja, zakaj stiskamo roke in ne želodcev, in ob koncu pojasnilo, zakaj je Miho, Pipija in Boba zapustil apetit.

Šejk se je popraskal za ušesom. Šejki se po navadi ne praskajo za ušesom, ampak vrtajo nafto. In to ne po nosu, temveč v puščavi. Puščava je tam, kjer je vsepovsod samo pesek. Pogledaš levo – pesek, pogledaš desno – pesek, pogledaš v čevelj – pesek.

Šejk je še takrat, ko je bil v puščavi, napisal lep govor, da bi ga povedal, ko bi kdo zmagal v plavalnem maratonu. Skoraj čisto sam ga je napisal, šejkova mama ga je samo malo pogledala.

Ampak z govorom zdaj ni bilo nič. Bil je banket in treba je bilo povedati, da bojo tile trije mulci, Miha, Pipi in Bob, dobili tisoč funtov.

»Ha,« je rekel Pipi in pomežiknil Mihi. »Ha,« je rekel Miha in pomežiknil Bobu. »Ha,« je rekel Bob in ni pomežiknil, ker ni imel nikomur pomežikniti naprej.

»Gospe in gospodje,« se je tedaj oglasil šejk. Šejk se je spomnil, da sploh ni treba imeti govora, ampak bo samo povedal, kako je z denarjem. »Tisoč funtov prejmejo naši junaki mladi možje Pipi, Miha in Bob. Bravoooooooooooo!« »Bravoooooooo!« je zadonelo po dvorani. Vse noge so zacepetale tako, da se je stresla hiša.

Pod dvorano, v kateri je bil banket, je stanoval pisatelj. Ravno je pogledal gor. Mislil je, da mu bo padla v glavo kakšna ideja. Pa mu je samo omet padel v oči. Jezno je vzel metlo in poropotal nazaj: »Ali bo že kdaj kaj miru?« je zakričal.

Zgoraj ga nihče ni slišal. Ampak, to je bilo zelo dobro, ker bi sicer tisoč grl odgovorilo, da miru ne bo, in bi bil pisatelj slabe volje. Kadar pa je pisatelj slabe volje, ne more pisati.

Medtem je šejk stresal roke Pipiju, Mihi in Bobu, in potem Bobu, Mihi in Pipiju, in nato Mihi, Pipiju in Bobu, in tak sem in tako tja. Vsi, ki so bili na banketu, so mislili, da se tako stiska roke. N da ne bi predolgo čakali na Pipija, Miho in Boba, so si

medtem stiskali roke kar me seboj. Kjerkoli je bila kakšna roka, so jo stiskali in stresali. Roke so bile že povsem izmučene, ampak kaj, ko so roke za to, da se jih stiska. To je še zmeraj boljše, kot da bi stiskali želodce ali glave.

Glasbeniki so igrali vse vrste skladb. Nenadoma je glasba utihnila. Pred mikrofonom je stal vratar, ki je sicer spuščal goste v dvorano. Glas se mu je tresel, ko je dejal:

»Tovariš Miha naj se zglesi pri vratarju.« Tovariš Miha je imel polno gofljo torte. Tudi v hlačnih žepih je imel koščke torte in za srajco je imel koščke torte. Rekel si je, da človek nikoli ne ve, kdaj bo spet lačen, n si mora napraviti zalogo.

Ko se je drenjal skozi gnečo proti vratarju, je čutil, kako se mu koščki mečkajo. »Hja,« si je rekel, »bo pa več prostora za nove koščke!«

V tistem trenutku je Miha pozabil na vse torte tega sveta. Pred očmi se mu je meglilo in v obraz je postal zelen. S tresočimi koleno se je komaj privlekel nazaj do Pipija in Boba, ki sta se tudi basala s tortami. Ko jima je povedal, kar mu je rekel vratar, je tudi njiju minil apetit. Zdaj ni bil zelen samo Miha, zelena sta bila tudi Pipi in Bob.

XXVII. poglavje

Kakšna je posebna noč, ki udarja po glavi, kakšna je razlika, če se spi v postelji ali na stopnicah, in kakšne mile prošnje se pojavijo v Bobovih mislih.

Stavek, zaradi katerega so naši fantje pozeleneli, vsa dvorana pa se je v trenutku nehala basati z dobrotami, je bil:

»Nepridiprava sta pobegnila!« Nepridiprava sta bila srčka, dragci, ki sta hotela na nepošten način zmagati v maratonu. Miličniki so ju še v kopalkah odpeljali v zapor. V zaporu sta začela šklepetati z zobmi in sta milo prosila, ali gresta lahko domov po obleko. Miličnik, ki ju je čuval, si je pogladil brke in rekel: »Prav, ampak jaz grem z vama.«

In so šli. Po vsej poti so im žugali ljudje in se hudovali. No, žugali so nepridipravoma, a tovariša miličnika so lepo pozdravljali. Ko je povorka prišla do rumenega bloka, sta nepridiprava rekla: »Tu sva doma!«

Zavili so po stopnicah navzgor. Ko so tako stopali po stopnicah, je miličnika nenadoma po glavi udarila črna noč. To je bila taka posebna noč, kajti miličnik je takoj zaspal. Ko je bil še majhen, ga je mama učila, kako mora ponoči spati. Zdaj se ni imel časa spomniti na svojo mamo. Kar zaspal je.

Ampak nepridipravov ni noč nič udarila. Zanju je bil še kar najprej dan. Ucvrla sta jo kaj vem kam, predvsem pa čim dlje od tovariša miličnika.

Na stopnicah se bolj težko spi. Stopnice so trde in režejo v kosti, mrzle so in neprijazne. Izumili so jih zato, da se po njih hodi. Če tega ne bi storili, bi danes na stopnicah spali, hodili pa bi po posteljah.

Tovariš miličnik se je kmalu zbudil. Videl je, da je dan. Tam, kjer je mislil, da ga je udarila noč, je imel veliko buško. V glavi mu e šumelo, ampak on je vseeno vstal in se vrnil na postajo ljudske milice. Tam je dvignil slušalko in poklical inšpektorja Silo. Povedal je lepo po vrsti, kaj se je zgodilo. Inšpektor Sila je vzel pipo in rekel, da bo takoj prihitel.

Miličnik je potem še enkrat dvignil slušalko in sporočil na banket, kaj se je zgodilo. Potem je še zadnjič dvignil slušalko, poklical drugega miličnika, sam pa odšel k zdravniku. Ko je prišel nazaj, si je gladil brke in obvezo na glavi.

Banketa je bilo konec. Vsi so mrzlično razpravljali, kaj bo zdaj. Jezili so se na nepridiprava. Ta dva moža sta bila res od sile. Najprej sta lagala, potem sta hotela krasti, nato sta udarila še miličnika in ušla. Ko sta hodila v šolo, sta najbrž manjkala takrat, k je tovarišica pripovedovala o lepem vedenju. Ko sta zrasla, tega nista znala in sta se grdo vedla. Jej, jej, kam to pelje?

Miha, Pipi in Bob so stopili v krog in se bojno posvetovali. Bob je imel en žep zelo napet. Ne, ne. Vanj si ni nabasal torte, To je bilo tisoč funtov. Človek mora res imeti žep, da gre noter toliko denarja. In Bob je imel žep.

»Mislím, da smo v nevarnosti,« je rekle Pipi. »Razbojnika nas bosta hotela oropati.«

»Kar naj poskusita,« je zarohnel Bob in divje pogledal. V mislih pa je milo prosil, da ja ne bi poskusila.

»Treba bo izumiti kakšno zvijačo,« je rekel Miha in poskusil začeti izumljati zvijače. Ampak, lepo vas no prosim, kako naj izumlja zvijače človek, ki je poln tort kot puščava peska?

»Pojdimo spat! Zjutraj bo vse drugače,« je predlagal Bob.

Ko sta naslednjega jutra Pipi in Miha vstala in potrkala na vrata Bobove sobe, je bilo res vse drugače.

XXVIII. poglavje

Kupčki nesreče tarnajo zaradi Boba, inšpektor Sila bi rad povedal trikrat po tri znamenite stavek in zakaj jih ne ter kakšna gesla piše dobri šejk.

Boba in tisoč funtov kratko in jedrnato ni bilo. Pipi in Miha sta pogledala v posteljo, pod posteljo, za posteljo. Pogledala sta na luč, v koš za smeti in na stranišče.

»Ni ga,« je rekel Pipi in si mršil lase. Pipi si samo izjemoma mrši lase, kajti njegovi lasje so tako kratki, da se jih ne da mršiti. Kadar pa je položaj napet, in zdaj je bil napet, si je torej, poskusil mršiti prekratke lase.

Miha ni rekel: »Ni ga!«, kajti da ga ni bilo, je lahko videl vsak osel. Nobenega osla niso pripeljali pogledat, da bi videl, kako Boba in funtov ni, ampak tako se vedno reče, kadar se vidi, da koga ni.

Fanta sta sedla na Bobovo posteljo in postala srednje velik kupček nesreče. Ko sta hotela žalostno misliti, kot to delajo vsi kupčki nesreče, ju je zdramil odločen glas:

»Aha, tu ste!« Pipi in Miha sta najprej mislila zbežati. Prepričana sta bila, da sta roparja vdrla v hotel. Pa nista bila roparja. Le inšpektor Sila in njegova pipa sta prišla.

»Aha, tu ste!« je ponovil inšpektor. Inšpektor je bil velik ljubitelj slovnice, zato se je zdrznil in popravil: »Aha tu sta! Kje pa je tretji?« »Ni gaaaaaaaaa,« je rekel Miha in planil v jok. Sploh ni hotel jokati. Ampak jok je kar drl iz njega. Videti je bilo, da je joka toliko, d bo moral začeti bruhati še iz Pipija.

Inšpektor Sila je bil presenečen. Lepo je prišel v njuno sobo. Resda ni pozdravil, ampak kadar se človeku mudi ne pozdravlja. In t dva fanta, namesto da bi mu pomagala razvozlati zavozlane stvari, se cmerita. Kaj je vendar to?

»Veste, Bob je izginil z denarjem vred. Še včeraj smo bili skupaj, lepo smo šli spat. Zjutraj ga ni bilo. Ali je mrtev?« je ostro vprašal Pipi.

Inšpektor Sila je poznal inšpektorske posle. Videl je da ne sme izgubljati časa. V treh stavkih je povedal, da lovi pobegle nepridiprave. V treh stavkih je dodal, kako ni vedel, da je izginil tudi Bob in v njegovem žepu funti. V treh stavkih je mislil še nekaj dodati, pa je pozabil, ka bi dodal. Zato si je te tri stavke prihranil za drugič.

Novica o Bobovem izginotju se je kot blisk razširila po mestu. Ljudje so zasedli vse vogale, kar jih je bilo na voljo, se zbirali tam v gručah in premlevali vse od a do ž, kdor pa je prišel kasneje, je premleval samo od k do ž.

»Ali je Bob bil povezan z roparji?« so se spraševali najbolj nezaupljivi. »Ali so Boba ugrabili?« so se spraševali najbolj prestrašeni.

»Kaj bom povedal v šoli?« se je plaho spraševal Pipi. »Ne bom se upal Bobovim staršem pred oči,« si je govoril Miha.

Vse, kar je lezlo in šlo, je iskalo roparje in Boba. Vse kar je znalo pisati, je po zidovih pisalo parole: »Vrnite Boba! Razbojniki, v zapor!«

Celo šejk je pisal gesla po steni hotela, ampak njegovih gesel ni nihče razumel, ker jih je pisal v arabščini.

Ampak vsi so vedeli, da so bila tudi šejkova gesla prav tako ostra in odločna kot vsa druga.

Pipi in Miha sta kot izgubljena tavalala zdaj sem zdaj tja. Mrmrala sta nerazločne stavke, po glavi so se jima podle nerazločne misli. »Miha, Pipi!« Iz premišljanja ju je zdramil posebni šejkov kurir. »Pridita brž v hotel. Šejk vaju išče,« je povedal.

XXIX. poglavje

Menda ni napočil trenutek slovesa z OLD PUNCO? Ali kaj pomeni to, da je Miha na vseh lepem zastrigel z ušesi in takoj za tem prenehal?

Šejk je bil v svojem srcu stara šejkova sablja. Hudo mu je bilo, ker ni bilo Boba. Hudo mu je bilo, ker je bilo Pipiju in Mihi hudo, Zato se je domislil, kako bi fanta malo razvedril.

Sedel je v svojem nadstropju hotela in srkal kavo. Pipi in Miha sta prišla, kakor pridejo na obisk kupčki nesreče. Mihi bi bilo treba celo samo pokazati prst, pa bi iz njega že spet bruhnil jok. Zato mu šejk ni pokazal prsta, ampak je rekel:

»Draga prijatelja, tudi jaz imam sinove, kot sta vidva. Radi imajo tehniko.« Potem je mignil z roko in že so natararji nosili slaščice in sokove. »Mislil sem, kaj ko bi mi vidva prodala OLD PUNCO. Moji fantje bi jo imeli radi. Tudi ona bi jih imela rada.«

Miha in Pipi nista rekla. Nič. Ne zato, ker bi imela polna usta. Usta sta sicer imela polna, ampak ni se jima dalo pogovarjati o stvareh, ki so bile v zvezi z Bobom. To so žalostne stvari. Imaš prijatelja, z njim se odpraviš po svetu, deliš dobro in zlo. Potem prijatelj izgine. Kdo ve, kje je. Morda ga ne bomo nikoli več videli. Ali je sploh kaj bolj žalostnega na sveti, kot je prijatelj, ki ga ne bomo več videli?

»Kar vzemite OLD PUNCO. Imejte jo za spomin,« je smrknil Miha. »Pozdravite vaše fante in jim recite, naj lepo ravnajo z njo,« je rekel Pipi.

Oba sta govorila s tako žalostnimi glasovi, da bi šejk dal vse na svetu, samo da bi se Bob spet pojavil in bi bilo vse lepo, kot je bilo včasih. Šejk je začel pripovedovati, kako je pri njih v puščavi.

Pipi in Miha sta za hip pozabila na žalost. Pred očmi jima je vstal oblak prahu in iz njega so se pognale kamele. Potem so bile tu še palme in na njih banane in kokosovi orehi in datlji in vse to. Pod njimi so se znašli Miha in Pipi in glej, glej, še nekdo je tam, kdo bi še to bil ...? Pa saj to e Bob!

No, in fanta sta se spet prebudila iz razmišljanj. Bila sta v hotelu, pred njima je sedel šejk in se trudil, da bi ju razvedril. Na koncu je povedal, da bi dal za OLD PUNCO novih tisoč funtov.

Miha in Pipi sta se uprla. Rekla sta, naj jima kupi letalski karti do doma in vsakemu da v žep sto funtov. Lahko doda še kakšen funt za cvetje v spomin na Boba ...

Pogovor so prekinili trije miličniki, ki so prišli povedat, da ni nič novega. Potem je prišel še inšpektor Sila, ki je povedal, da novega sicer ni nič, bo pa prej ali slej.

»Kje, mislita, bi lahko bil vajin prijatelj Bob?« je inšpektor Sila vprašal Miho in Pipija. »Če bi vedel, bi šel že zdavnaj tja,« je rekel Miha. »Niti sanja se mi ne,« je rekel Pipi. Ko je Pipi to pregovoril, je Miha zastrigel z ušesi.

Potem je hitro nehal striči, da ne bi kdo kaj opazil. Obenem se je potopil v globoko razmišljanje.

Šejk je potem začel razlagati, d bo šel kar domov. Pustil je naslov, da bi mu takoj sporočili, kako je z Bobom. Začel je stresati roke in se ustavil pred Miho. Miha pa je gledal, in ni videl nič, poslušal, in ni slišal nič.

Potem se je zdrznil, oči, so mu čudno gorele in rekel je: »Ha!«

Ko so ga vsi pogledali, je povedal, da se je pogovarjal s svojim notranjim glasom.

XXX. poglavje

Miha še naprej vzbuja pozornost. Ali je vendarle na prati poti? O še ni gotovo. Res pa je, da inšpektorjevi zobje v napetih trenutkih pregriznejo inšpektorsko pipo.

Miha se je znal pogovarjati s svojim notranjim glasom. To je bila precej čudna zadeva. Razmišljal je in razmišljal. Misli, ki so mu prihajale naproti, je slišal tako glasno, da se mu je zdelo, kako se pogovarja. In ker se je pogovarjal navznoter in ne navzven, kot se pogovarja, je temu rekel notranji glas.

Notranji glas je Mihi rekel, da je morda Bob sam izginil. Rekel mu je še nekaj, a Miha ni dobro slišal, zato ni mogel povedati.

Ko so ga vsi gledali, je samo rekel: »Mislim, da Bob živi!« Čez čas je še dodal: »Mislim, d bo kmalu prišlo skrivnostno sporočilo.«

Pipi ni razumel ničesar. Šejk ni razumel ničesar, Inšpektor Sila se je delal, da razume, četudi ni razumel. Zato je odločno rekel: »Razidimo se. Tako bomo laže iskali!«

Razšli so se. Tekel je že drugi dan, kar ni bilo novic o Bobu, Pipi je vrtal v Miho, kaj sluti. Miha pa je vrtal po stavku, ki ga je takrat rekel Pipi: »Ne sanja se mi, kje je Bob!«

Miha je postal pozoren na eno samo besedo. Spomnil se je, da je Bob na banketu tlačil v žepe izjemno veliko tort. Sredi vsega se je kar nekam zazrl in zardeval. Pri tem je obračal oči. No, na to ni bil nihče pozoren. Tudi ko je Bob nekoč vzdihnil: »O, ko bi bil še nekdo tu!« ni nihče nič rekel. Fantje, kakršen je Bob, so vseh muh polni. In če so polni vseh muh, je prav vseeno, če so polni še raznih stavkov, ki jih nihče ne razume.

Ko je Pipi rekel, da se mu ne sanja, je bilo Mihi skoraj jasno. A ni hotel nič reči, samo govoril je, da bo prej ali slej najbrž prišlo sporočilo.

Ko sat šla Pipi n Miha h kosilu, ju je ves zadihan prestregel inšpektor Sila: »Ujeli smo jih, sakrabort in steklenica kokte!« Inšpektor ni govoril grdo. Ampak zdaj mu je bilo zelo všeč, da sta razbojnika za zapahi, pa mu je ušlo nekaj srednjih besed, ki niso bile grde, preveč lepe pa tudi ne.

»V zaporu sta in zlepa ne bosta več ušla.« Potem je povedal, kako je preiskal vse, kar se je preiskati dalo. In če iščeš povsod, potem tudi vse najdeš. Nepridiprava sta bila ujeta.

»Je pa tu še neka malenkost,« je rekel inšpektor Sila in se zresnil. »O Bobu in denarju nimata pojma!«

Pipi bi zagotovo zajokal, če se ne bi Miha držal tako svečano. »Inšpektor, dobro delo ste opravili. Zdaj vam lahko pojasnim tudi vse o Bobu,« je rekel Miha.

V zraku je nekaj škrtnilo. Pravzaprav niti ni škrtnilo v zraku, temveč v inšpektorjevih ustih. Pregriznil je pipo od razburjenja. Pip se po navadi ne grize, ampak inšpektorju so jo zobje kar sami pregriznili, ker so šklepetali od napetosti.

»Sicer pa,« je važno rekel Miha, »ne vem, če bi vam že razlagal. Najprej bi moralo priti sporočilo.«

Bilo je naravnost nezaslišano, kako se Miha obnaša. Vse mesto trepetala, kaj je s fantom, se pravi z Bobom, on pa takole. Pipi bi ga kar zlasal.

»Sicer pa,« je še bolj važno rekel Miha, »mislim, da je sporočilo že tu!«

Po cesti se je bližal oblaček prahu. Iz njega se je pokazal poštar. V rokah je držal brzojavko.

XXXI. poglavje

Slabe in dobre strani poštarkega poklica, in kam odhiti poštar, ko odda skrivnostno sporočilo. Kakšno zvezo ima to z nepravilnimi glagoli pri angleščini.

Poštar je kašljal. Polna usta prahu je imel. Polne oči prahu je imel. Povsod je imel prah, v desni roki pa brzojavko.

»I,« je zasopel, »i... iš... išč... išče... iščem Pppippija in Mmmmmihho.«

Poštarški poklic ni hvaležen. Na rami je treba nositi težko torbo, hiteti je treba po stopnicah navzgor, po stopnicah navzdol, prečkati ceste in ulice, kadar gre za pismo. Kadar gre za brzojavko, je treba delati isto, samo sedemkrat hitreje. In zdaj je šlo za brzojavko.

Miha se je razkoračil, vzel brzojavko, jo odprl in se zarežal. Kazalo je, da mu bojo usta porinila ušesa iz glave. Potem je rekel: »Vi se najbolj zlat poštar na svetu.«

Poštar je rekel »hm, hm!« in si mislil, da je poštarški poklic kdaj pa kdaj vseeno hvaležen. Pipi je vzel brzojavko Mihi iz rok in jo prebral. Zdelo se je, da se je začel spominjati nečesa, kar bi lahko že zdavnaj videl. »Prosim, naj vidim sporočilo,« je rekel inšpektor Sila. Glasno ga je prebral:

»Zdravo prijatelja stop če še nimata pokvarjenih želodcev pridita na torto za moj rojstni dan stop sanja in b stop.

Poštar ni razumel, za kaj gre. Mislil si je, da je preveč utrujen, da bi kaj razumel. Zato je kar šel novim poštarskim dogodivščinam naproti.

Miha je potem razlagal inšpektorju o Sanji. Neka frklja, ki se je prilepila na Boba, in te stvari. Inšpektor je bil izkušen inšpektorski maček, zato ni spraševal, kakšne so »te stvari«. Vprašal je samo, če pomeni Sanja in b, da je Bob pri njej. Miha je rekel, da po njegovem ja. Potem je brž začel fecljati, da je Bob uporabil zvijačo, nikomur nič rekel in izginil zato, da je razbojnikom zmešal sledi. Inšpektor je pripomnil, d so bile sledi res dobro zmešane. Miha je pristavil, d je zdaj denar na varnem, Bob pa upajmo tudi.

Inšpektor Sila je hotelu sklical tiskovno konferenco in razložil, da je primer razvozlan. Neki novinar je vprašal, če ga je sam razvozlal. Zdaj je inšpektor začel fecljati. Miha ga je prekinil in rekel, da je vse čista inšpektorjeva zasluga.

Medtem ko teče tiskovna konferenca, je treba povedati besedo ali dve o fecljanju. Človek feclja takrat, kadar bi rad veliko povedal, pa nima kaj povedati. Feclja na primer Pipi, kadar ga profesorica angleščine vpraša o nepravilnih glagolih.«Bob je rešen! Denar je na varnem, Miha in Pipi se vračata domov, Šejk odpotoval, velik uspeh inšpektorja Sile!«

Taki so bili naslovi v časopisih, ki so izšli naslednjega dne. Po mestu je vse vrelo.

Vrelo je tudi v rezervoarju za vodo. Avtobus je ropotal po vijugasti cesti proti Boki Kotorški. V njem sta sedela Miha in Pipi.

»To ti je prijatelj!« je e stotič ponovil Pipi. »Zaradi neke frklje pusti vse skupaj in izgine.« »So stvari, ki jih človek razume, šele ko pride v leta,« je že stotič odgovoril Miha.

»Punce so zato, da se jim kaže jezik, da se jih vleče za kite in d ti dajo zvezek, iz katerega prepíšeš domačo nalogo,« je rohnal Pipi.

»Morda ima Bob svojo zgodbo,« je odvrnil Miha.

XXXII. poglavje

Kako Pipi in Miha v trenutku postaneta ljubeča in skrbna prijatelja, kako prav tak hitro postaneta vročekrvna pretepača in kako Bob prav resnično omedli.

Že prvi pogled na hišo, kjer je stanoval Sanjin stric in kjer naj bi zdaj bil tudi Bob, je Pipija in Miho navdal z grozo. Na dvorišču je stal rešilni voz. Ob njem sta se motala

dva moža v belih haljah.

»O, Bob,« je spreletelo Pipija. »Vse ti odpuščam, nikoli ne bom rekel nič slabega o tebi, samo da bo vse v redu s teboj!«

Miha je bil še ves zmeden od dolge vožnje z avtobusom. Ampak vseeno je uspel izdavit:

»Bob, odpuščeno ti je, samo bodi živ in cel.«

Ko sta prišla bliže sta videla, da bolničarja krpata zračnico. Imela sta gumi defekt. Zraven je stal Sanjin stric in jima dajal nasvete.

»Pravzaprav bi kakšno besedo z Bobom vseeno spregovoril,« je rekel Pipi. V njem se je prebudilo nekaj kapljic maščevalne krvi.

»Oooo, prijateljčka!« je Miho in Pipija gromko pozdravil Sanjin stric. »Le sem, le sem. Že dolgo vaju pričakujem.«

Spet je bilo na vrsti stiskanje rok. Iz hleva je zarigal osel. »Ali je Bob mogoče pri vas,« je pohlevno vprašal Miha. »I, kajpak,« je rekel stric. »Ali ima še kaj denarja?« je pohlevno vprašal Pipi. »Nekaj ga že ima. Vsaj mislim tako,« je rekla stric. Pipi in Miha sta se spogledala. »Kje pa je?« sta vprašala v en glas. »Če mislita Boba, se s Sanjo kopata dol v zalivu.« Dve črti sta se zaprašili proti morju. Za edinim grmom na plaži sta se ustavili. To, da se Bob in Sanja kopata, so bile zgodbice. Nič se nista kopala. Sanja je ležala v pesku, Bob pa je sedel zraven in nekaj govoril. Moralo mu je biti zelo vroče, kajti obraz mu je žarel v rdečici. Obenem so a najbrž napadali roji muh, ker je štorasto opletal z rokami.

Morda muh niti ni bilo. Fantje štorasto opletajo z rokami takrat, kadar govorijo z dekleti.

»Pozor, pripravljeni zdaj!« je kriknil Pipi. Z Miho sta se zakadila čez pesek in treščila v Boba. V nadaljevanju se je pokazalo, da fantje opletajo z rokami tudi takrat, kadar se tepejo.

»Miha, Pipi, Bob!« je kričala Sanja in vlekla narazen kup rok in nog in vsega ostalega.

»Daj mir, najprej se bomo mi pogovorili!« je zakričal Miha.

Pogovarjali so se tako dolgo, da se je vsem ulila kri iz nosov, poleg tega pa so bili polni modric. Potem so se treščili v morje. Potem so se ohladili. Na obali so sedeli spet stari

Miha, stari Pipi in stari Bob. Stari se reče kar tako, ker ni bilo nikomur več do tega, da bi se mlatili. Bili so srečni, ker so bili spet skupaj. »Lepo, da sta prišla na torto,« je rekla Sanja. »Da, da,« je rekel Miha. »Ko smo že ravno pri torti, veš kaj, Bob, kam pa si dal denar?«

»He, he,« je rekel Bob. »Bosta že videla. Pojdimo gor k hiši.« Ko so prišli, je bilo dvorišče prazno. Rešilni voz je že odpeljal. »He, he,« se je oglasil Bob. »Kje pa je OLD PUNCA?« »Podarila sva jo šejku. Najbrž je že v puščavi,« je rekel Miha. V tistem ne nekaj zaropotalo. Pravzaprav se je le zgrudilo. Bob se je namreč sesedel, po čelu pa so se mu vile potne srage.

XXXIII. poglavje

Zelo zapleteno razglabljanje o tem, kako naj bi bil kdo hud, pa ima milo srce, in kako v zadnjem trenutku nastopi stric s piratsko zgodbo.

Boba so polili z mrzlo vodo po čelu. Počasi se je dvignil. V obupno tišino je vprašal s tresočim se glasom: »Ali sem prav slišal, da sta prišla brez OLD PUNCE?« »Da,« je rekel Pipi, prav tako s tresočim se glasom »Ampak, zakaj ti je postalo slabo?«

»Rad bi, da ne bi bilo res,« je odvrnil Bob. »Vendar vama moram povedati, da sta šejku poklonila tisoč funtov.«

Sedaj sta omedlela Miha in Pipi. Sanjin stric, ki je prišel iz hiše, je začudeno gledal kako omedlevajo zdaj eden, zdaj drugi. Ali so to sploh kakšni fantje, ali so to tri reve?

Povabil jih je v kuhinjo, zavalil prednje na mizo hlebec domačega kruha in narezal malo pršuta. »Kaj pa se greste?« je potem vprašal. Bob je s tihim sladom začel pripovedovati. Ko je zvedel, da sta lopova s plavalnega maratona ušla, mu je bilo jasno, da se bosta spravila nadnje oziroma nad denar. Zato se u je zdelo najbolj pametno, da je v najstrožji tajnosti zameša vse sledi. Vzel je denar, ga čvrsto zavil in ga skrnil v prtljažnik OLD PUNCE. Kadar kdo kaj išče, zagotovo ne išče pred nosom. On, torej Bob, pa je pobral šila in kopita ter tako vzbudil sum, da je izginil z denarjem. Roparja bi tako lovila njega. In če bi ga tudi ujela, bi bil denar lepo na varnem. »Krasen načrt,« je vzdihnil Miha. »Žal pa se ni posrečil.« »Lopova ne bosta nikogar več lovila. Inšpektor Sila ju je spravil za zapahe,« je povedal Pipi. »Zakaj nama nisi nič povedal?« je vprašal Miha. »Kako naj bi vama povedal?« je vzrojil Bob, ki je hotel vse skupaj speljati tako, da on ne bi bil nič kriv. »Če bi vidva poznala načrt, bi vse izčvekala. Saj vaju poznam.«

Bob vseeno ni povsem poznal Mihe in Pipija. Če bi ju poznal, tega ne bi rekel, kajti v naslednjem hipu so se vsi trije valjali pod mizo in se bunkali.

»V moji hiši se ne bo nihče tepel,« se je zjezil Sanjin stric in jih za ušesa potegnil narazen.

Fantje so sedli vsak na svojo stran mize, da jih ne bi zapeljala nova skušnjava. »Kaj pa je vaju prijelo, da sta šla šejku podarjat našo OLD PUNCO?« je vprašal Bob, ki se je še vedno trudil, da ne bi bil on kriv.

»Kaj, kaj, kaj,« je rohnel Miha. »Kaj hočeš s staro škatlo, če pa v njej, smrk, če pa v njej ni, smrk, prijatelja, za katerega misliš, smrk, da je šel rakom žvižgat?« Pri tem je nenadoma začel gledati tako milo, da so se Sanji prikradle solze v oči.

Miha je pravzaprav sijajen fant. Hoče biti hud, pa ga notranji glas izda in mu piha na srce in nenadoma fant ne more biti več hud, ampak je samo čisto pohleven fant, ki ima rad svoje prijatelje.

»Mmmm,« je rekel Bob. Bob je pravzaprav sijajen fant. Hoče biti hud, pa mu namesto vse jeze pride na jezik en sam »mmm!« in sploh ne more biti hud, temveč je fant, ki bi vse napravil za svoje prijatelje, ampak včasih pri tem nima najboljše sreče.

Pipi ni rekel nič. Kaj pa bi človek v takem trenutku sploh lahko rekel? Sanjin stric je videl, da mora nekaj storiti.

»Veste, fantje,« se je končno oglasil,« poznam piratsko zgodbo, ki vam bo olajšala gorje.

XXXIV. poglavje

O, da bi dobil pljučnico od samih sladoledov, pomisli Miha. O, da bi dobil kakšno pismo, pomisli Bob. Presenečenje onemogoči, da bi izvedeli, kaj misli Pipi.

S piratskimi zgodbami so pravzaprav težave. Če se jih poved od začetka do konca, potem se vlečejo. Če se ih pove samo en košček, se nikoli ne ve, če ni bil izbran napačen košček.

Sanjin stric je povedal piratsko zgodbo od začetka do konca. Vas piratske zgodbe najbrž ne zanimajo. Zanima vas, kaj piratske zgodbe povejo.

Piratska zgodba, ki so jo poslušali Sanja, Pipi, Miha in Bob je povedala, da denar ni kaj dosti prida. Veliko več je vredno pravo prijateljstvo.

In pri moji veri, pokazalo se je, da so Miha, Pipi in Bob pravi prijatelji.

Končno je rekel Pipi: »No, ja, kaj bi pa s tistimi funti? Napokali bi se sladoledov, bilo bi nam sto let slabo in morda bi se zalezli še pljučnice.«

Miha je pomislil, kako krasno bi bilo dobiti pljučnico od samih sladoledov. Bob je pomisli, kako neslane zgodbe si izmišlja Pipi. Vendar je bilo to še vedno boljše, kot da bi jokal zaradi izgubljene nagrade, ki je z OLD PUNCO odletela s šejkom.

Sanja in njen stric, sta mislila samo na to, kako lepo bi bilo, če bi se fantje umirili. Po vsem tem sta mislila, da bo treba kar po kolenih plezati za Bobom, Mihom in Pipijem ter jih prositi, naj se umirijo.

»Pojdimo spat,« je rekel Bob. »Jutri bo vse drugače.« Miha je sumljivo gledal, a se je spomnil, da nima Bob s čim več izginiti, in je mirno šel spat.

Pipi se je dolgo premetaval po postelji. Tuhtal je in tuhtal, če morda le ni kje kakšne izhod iz zagate s funti. Še sam ni opazil, kdaj so ga zapletle sanje. Z letalom so prileteli domov. Na letališču je igrala godba na pihala. Po rdeči preprogi so jim prihajali naproti starši, prijatelji in sosedje. Ravnatelj je imel govor. Potem je prišla stevardesa in rekla, naj plačajo vsak en dinar za prtljago. Vsi trije so začeli brskati po žepih. Brskali so in brskali in brskali in brskali in brskali ...

Pipi se je prebudil premočen od potu. Naslednje dni so pozabili na vse skupaj. Kopali so se, da je bilo veselje. Nekega jutra je Miha rekel: »Mislil sem, da bi počasi lahko šli domov.« Pipi je prikimal, Bob in Sanja pa nista rekla nič. Nima smisla, da bi se cmerili. Miha, Pipi in Bob so se lepo poslovili.

»Hm,« je rekel Bob Sanji. »Kdaj bi lahko prišlo kakšno pismo?«

Pri tem je tako zardel, da je Miha takoj vedel, kako bojo naslednje dni poštarji na dva naslova nosili na kupe pisem.

Ko je Bob sanji zadnjič stiskal roko, je Pipi tako mimogrede vprašal Miho:

»Miha, ali veš, kaj je to ljubezen?« »Ne vem,« je rekel Miha. »Bom vprašal Boba, kadar bo imel kaj časa.«

Bob je prav takrat začel imeti čas, kajti Sanja je z divjim krikom zdrvela v hišo in za seboj zaloputnila vrata.

Vožnja z avtobusom ob obali je bila tka, kot so vse vožnje z avtobusom ob obali, Pač pa je bilo drugače, ko so fantje prispeli v rodno mesto, Ko so se namreč približali domačemu dvorišču, je Pipi izbuljil oči in zajecjljal:

»Mmmmar je tttto mmmmmogočče?«

XXXV. poglavje

Veličastna vrnitev, ki se sprevrže v zmedo: fantje objemajo napačne mame, očetje objemajo napačne fante, vsi se jočejo in smejejo obenem. Napoči kritični trenutek.

Saj je bilo res težko verjeti. Na dvorišču je stala OLD PUNCA. To pa ni bilo vse. Okrog PUNCE je stalo vse črno mularije iz bližnje in daljne okolice. Mularija je vse tisto, kar ni več dojenček, ni pa še tudi fant ali dekle. Tudi to še ni bilo vse. Na OLD PUNCO so bile prislone tri objokane mame. Ob njih so stali trije mrki očetje.

V tistem trenutku so na dvorišče stopili Pipi, Miha in Bob. »Tu so,« so vsi zakričali vsevprek.

Mame so si obrisala solze in postale resne. Očetje so bili še kar naprej mrki, čeprav so se jim okrog oči nabrale gube. Gube okrog oči se naberejo, kadar se očetje žele delati mrke, čeprav so veseli. »Dober dan,« je rekel Bob. »Smo že nazaj.« »Dober dan,« je rekel Miha. »Smo že nazaj.« »Dober dan,« je rekel Pipi. »Smo že nazaj.« »Neverjetno,« so v en glas rekle vse tri mame. »Ste že nazaj?« »Zanimivo« so v en glas rekli vsi trije očetje. »Ste že nazaj?«

Potem so si nenadoma vsi padli v ustrezne objeme. Kakšen fant je včasih pomotoma objel napačno mamo, kakšen oče je včasih objel kakšnega napačnega fanta.

Ampak vse mame so sijajne in vsi fantje so sijajni. Tako niti ni bil nihče napačen, ko so delili objeme.

»Zakaj niste nič pisali?« so karale mame, se smejale in jokale obenem. Smejati se in jokati obenem je zelo težko. Vendar če se potrudijo, to znajo napraviti vse mame na svetu, kadar se pogovarjajo s svojimi sinovi, ki jih dolgo niso videle.

Potem so se usuli potoki besed. Tekli so sem in tja. Počasi se je vse pojasnilo.

»Kaj pa dela tu OLD PUNCA?« je končno vprašal Bob in se začel bližati prtljažniku.

»Prispela je z letalsko pošto,« je odgovorila ena od mam. »Zraven pa je bilo pismo, ki ga nismo razumeli.« Pismo je bilo v arabščini. Nihče ga ni razumel. Ampak po moje

je šejk pisal, kako ni mogel odpeljati OLD PUNCE, ker je vedel, kako bi bili fantje žalostni, če bi ostali brez dobre prijateljice.

»Rečem vam, da je bil šejk sakramensko sijajen fant,« je rekel Pipi.

Pipijev oče se je popraskal za ušesom, ker ni rad slišal da Pipi govori »Sakramensko«. Medtem je Miha že razlagal, kako je bilo z maratonom in kako so srečali šejka. In potem še vse drugo. Tega ne bi opisovali, ker že vse poznamo.

Končno je Bob prispel do OLD PUNCE, odprl prtljažnik, dolgo brskal po njem in izvlekel ven zamazan zavitek. To je delal tako previdno, kot bi imel v rokah najbolj krhko jajce, kar jih je videl svet.

»Tu je, tu je, tu je,« je šepetal in roke so se mu tresle.

Vsi radovedneži so svoje poglede zapičili v zavoj. Na balkonih so se pojavljali novi in novi ljudje, tako da je bilo videti, kako se blok skoraj nagiba.

»Jaz, jaz, jaz,« je stokal Bob. »Jaz ne morem. Dajta vidva.«

Pipi in Miha sta slovesno stopila zraven.

XXXVI. poglavje

Res je zgodbe konec. Res se pojavi denar. Pojavi pa se tudi nekaj, česar ne bo nikoli porušila nobena sila na svetu.

Pipi in Miha sta razvila zavoj. Potem ko sta odstranila toliko vse bolj čistih krp, da je bilo videti vse skupaj že brez konca, se je končno pokazal kupček bankovcev. »Tisoč funtov,« je zasijal Bob. »Tisoč funtov,« je zašumelo dvorišče.

In znova je bilo treba pripovedovati vse od začetka. Kako so dobili OLD PUNCO. Kako so stavili. Kako so našli steklenico s skrivnostnim sporočilom. In vse drugo. Radovedneži se še dolgo niso razšli.

Zvečer so se vsi starši in trije fantje zbrali pri Bobu doma. »Ampak,« je rekel Pipijev oče, »kdo je spustil skrivnostno sporočilo o prevari pri plavalnem maratonu?« »So stvari, ki jih nikoli ne razvozlamo, pa čeprav bi jih še tako radi,« je modro rekel Mihov oče. »Saj to ni več važno. Glavno, da so fantje zdravi spet doma.«

Naslednjega dne so na vrata treh stanovanj potrkali novinarji. Dolžnost novinarjev je, da so radovedni.

Potem so se trije prijatelji napotili v banko. Za njimi so stopali trije očetje. Za njimi so stopale tri mame.

V banki je tovarišica za pultom napisala tri hranilne knjižice in denar razdelila na povsem enake kupčke. Tri, da se razumemo.

»O, ko bi bil zdajle še kdo tu,« je zavzdihnil Bob in zardel. Tri mame in trije očetje so mislili, da je to pač stavek, ki so jih takšnile fantje kar poni. Pipi in Miha pa sta vedela, kakšen stavek je to.

Popoldne je Bob vozil starše na kratke izlete, da so lahko spoznali OLD PUNCO. Tudi na hišnika niso pozabili.

OLD PUNCA je dala vse od sebe. Veselo je ropotala in se ni brez potrebe ustavljala.

Potem ko so bili vsi starši razvoženi in hišnik tudi, so v OLD PUNCO sedli Bob, Miha in Pipi.

Odpeljali so se na posebno skrito mesto ob reki. Tam so se vedno dobivali in kovali načrte.

»Nekaj si velja zapomniti,« je rekel Bob čez čas. »Lepo nam je bilo. Včasih pa tudi težko. Vse smo znali premagati.«

Pipi in Miha sta začutila, kaj je Bob hotel reči. Vsak pri sebi so si prisegli, da je ni sile, ki bi porušila njihovo prijateljstvo

Nekaj časa so vsi molčali in lepo jim je bilo pri srcu. Potem so sedli v OLD PUNCO in se odpeljali novim dogodivščinam naproti.

Odprava zelenega zmaja

I. poglavje

Kako Pipi naleti na hišnika v najbolj nepravem trenutku in kako se izmaže. Kako Bob pusti prijatelja na cedilu in kako Miha strašno zakriči.

»Kam pa kam, kolega?« je vprašal hišnik, si pogladil brke in se oprl na metlo.

Saj vsi vemo, kako je s hišniki. Kadar se pokvari pipa in mama zastoka: »Ja, kje pa je hišnik?!« hišnika ni nikjer. Vsi so ga še ta hiš videli, ampak ravnokar je nekam šel. Prav tako je takrat, kadar se kakšnemu očetu strašno mudi na sestanek in skoči v dvigalo, dvigalo pa obstane med nadstropjema. Tisti oče potem razbija v dvigalu, kliče hišnika in vmes reče kakšno besedo, ki nima s hišnikom nobene zveze, ima jo pa s kakšnim nevzgojenim fakinom. Hišnika ni nikjer. Se pa seveda hišnik pojavi tisti hip, ko se sama od sebe razbije kakšno okno, a gre slučajno ravno Miha mimo. Takoj je tam tudi takrat, kadar kakšen mulc iz sosednjega bloka piše po steni: »Mile je vosu!«

Pipi je pozabil, kako je s hišniki. Z velikim metrom je hodil po kleti, ker je želel nekaj izmeriti. Hišnik se je kajpak pojavil in vprašal tisti svoj kam pa kam.

»Jajjaz nikkamor,« je odgovoril Pipi in motovilil z metrom. »He,« je rekel hišnik. »Tukaj se ne pride nikamor, ampak v klet in zaklonišče.« »Glej no, saj res,« je rekel Pipi. »Pozabil sem.«

Hišnik je pomislil, če bi se razjezil. Ampak spomnil se je, da je pravkar kosil in žena mu je doma govoril, naj se s polnim želodcem ne razburja. Ker sinovi vedno ubogajo svoje mame, hišniki pa svoje žene, je pogoltnil slino in rekel:

»Joj, koliko skrbi te preganja, da tako zamišljen hodiš okrog. In ko že hodiš okrog, hodi raje po dvorišču in ne po kletih. Jasno?«

Hišniku je treba reči: »Jasno!« in iti ven. To je Pipi takoj storil, četudi je resnično imel veliko skrbi.

Njegova dolžnost je bila premeriti poseben prostor v kleti. Hišnik mu je to preprečil. Zdaj se mu bosta Bob in Miha smejala in ga zafrkavala in tako dalje.

Bob je nekaj praskal po OLD PUNCI. Vedno se je delal, kako resno nekaj popravlja. Ampak Pipi je natančno vedel, da nekaj praska, ker o popravljanju nima pojma.

»A, si?« je vprašal Bob in na nosu mu je pisalo, kako ve, da Pipi ni.

Pipi se je ustavil pred njim, preložil meter in ene v drugo roko in rekel: »Ni se mi dalo zdajle laziti po kleti. Kasneje bom.« »A, a tako,« je rekel Bob in na nosu mu je pisalo, kako ve, da je Pipi zacvikal pred hišnikom.

»Kaj, ko bi šla na kakšen sladoled?« je predlagal Pipi, ker si je želel pogovora o čem drugem. »Krasna ideja,« se je razveselil Miha, ki se je v tistem trenutku pojavil izza vogala.

»Kar pojdita,« je rekel Bob in zaprl pokrov motorja.

»Jaz nimam časa. Nekam moram nujno z avtom.«

Važno je odšel mimo njiju v hišo. Pipi je nekaj časa strmел za njim, zardeval, potem pogledal Miho, ki tudi ni bil videti posebno srečen, zaškrtal z zobmi in planil k OLD PUNCI. Nekaj časa jo je obotavljaje se gledal, potlej, se je sunkovito sklonil h kolesu in začel odvijati ventil.

Miha je strmел in ni mogel dojeti, kaj se dogaja.

Pipi je malo manj strmел. Sploh ni videl ničesar okrog sebe. Samo sklanjal se je k zadnjemu kolesu OLD PUNCE in odvijal ventil. OLD PUNCA je stala pod balkonom na tisti strani, kjer je stanoval Bob.

Kaže, da je Pipi tudi na to v tistem trenutku pozabil. Šele Miha ga je skušal spomniti s strašnim krikom.

»Pazi, Pipi!«

II. poglavje

Zakaj dežuje sredi sončnega dne. Zakaj gre Mihi in Pipiju na jok, zakaj se oglasijo hude mame in hudi očetje ter zakaj tokrat krikne Andrej.

Na balkonu je stal Bob in iz velikega lonca zлил vodo. Vodi ni niti na kraj pameti padlo, da bi padla levo ali desno, Brizgnila je natančno na Pipija. Zato ni mogel odviti ventila, ni mogel odskočiti in sploh ni mogel nič drugega, kot se lepo okopati v politi vodi.

Besno je pogledal navzgor. Zagledal je Boba, ki je milo gledal dol z balkona.

»Čudno, kajne Pipi, res čudno,« je nežno rekel Bob. »Nebo je jasno, sonce sije, a vseeno dežuje. Čudno, čudno.«

Pipi je divje zacepetal, stisnil pesti, a iz grla mu ni prišel niti najtanjši glasek. Čez čas je zašepetal: »To si boš zapomnil, fant!«

Z Miho sta brez besed odšla pod grm zadaj za blokom. Pipi je rekel: »Važič, misli, da je odrasel.« Miha je pokimal. Kazalo je, da bi rad nekaj rekel in da razmišlja, če bi ali ne bi. Odločil se je, da bi.

»Mislim, da naju Bob ne mara več voziti z OLD PUNCO.«

Ustnice so se mu kar same začele kriviti in tresti. Z ustnicami je že tako, da se začnejo kriviti in tresti, ne da bi jih za to prosil. In potlej je tu gladko takoj še kakšna solza.

»Ko mu je šlo za nohte, sva bila dobra,« je rekel Pipi. »Zdaj pa takole.« »Saj,« je rekel Miha, »saj.«

Želel je reči še kaj, a pri najboljši volji ni mogel. Njegova glava je ukazovala in ukazovala nove in nove besede, grlo pa se je na to požvižgalo, samo tiščalo je.

»Hja, v disko ga ne bomo spustili, pa bo,« je rekel Pipi in nenadoma so se stvari začele zdeti bolj sončne. »Saj,« je rekel Miha, »saj.«

»Kaj naj se vozi okrog z OLD PUNCO, kar naj pozablja na prijatelje, kar naj hodi s punco, ampak, kakor sem tukaj, mu bo še žal,« je zatrdil Pipi.

Ni ga več motilo, da ima moker hrbet. Kako bi ga motilo, saj je bil ja vroč poletni dan!

Ker samo nekaj prijateljev in prijateljic naših fantov ve, kaj mislita Pipi in Miha z diskom, je treba povedati še vsem ostalim. Saj ni kaj povedati: sklenila sta, da bi svoj delež denarja, ki sta ga dobila za nagrado na plavalnem maratonu, zapravila za to, da bi v kleti njunega bloka naredila disko klub.

To ni klub, v katerem vadijo metalci diska. To je klub, kjer se vrti plošče in poslušá glasbo.

Ampak ropota in hrešči včasih vseeno tako, kot bi kdo metal disk v steno. Takrat se oglasijo hude mame in hudi očetje in rečejo: »Ja ta mularija, saj bojo vse razbili!«

Oglasijo se tudi še kar mame in še kar očetje in rečejo: »No, saj ni tako hudo, samo veseli so!«

Potem vse mame in vsi očetje govorijo v nedogled in se ne ve, kako se bo vse skupaj končalo.

Pa kaj bi zdaj silili s tem, kako se bo vse končalo! Zgodba mora teči lepo po vrsti. Če komu ni kaj prav, lepo prosim, naj gre kar lepo domov ponavlja novo matematiko.

Pipi in Miha, sta se mislila pogovoriti še nekaj zelo važnih stvari. Saj bi se, če ne bi prav tisti hip ves zadihan pod grm pridrvel Andrej in pridušeno kriknil:

»Fanta, hitro za menoj. Zdaj je čas!«

Miha in Pipi nista spraševala kot kakšna mlajša sestra, ki nikoli nič ne razume. Vstala sta, pokimala in nabrusila pete.

III. poglavje

Ali se je kdo podelal v hlače? Ali je kdo res dojenček? Ali so res vse nesreče tega sveta na šolski ekskurziji k Mihi?

Medtem ko Miha, Pipi in Andrej tečejo, je treba povedati kaj o Andreju. Andrej je star toliko kot Pipi, samo v drugem bloku stanuje. Spada v klapo, v katero spadata še Miha in Pipi, od daleč pa še malo Bob.

Vsi fantje, ki so bili naštetih v prejšnjem odstavku, minus Bob, so pridrveli v bližino mizarjeve lope, ki je stala kakšne tri lučaje ne prevelikega kamna od bloka. V hipu so se prelevili v stezosledce, se razpršili in se bližali lopi vsak s svoje strani. Da so se bližali, je preveč lepa beseda. Kajti plazili so se, oprezno dvigali glave in se spet potuhnili.

No, no kaj se vendar dogaja?

Hja, pri vratih v lopo je stal mizar in jih zaklepal. Ura je bila dve popoldne in služba se mu je končala. Zdaj je lepo odhajal domov. Zaklenil je vrata, sedel v avto in se odpeljal.

Ko je izginil dol po cesti, so se zaslišali trije žvižgi.

Mahoma so Miha, Andrej in Pipi stali pred vrati.

»No, dajmo,« je rekel Pipi. »Miha, brž noter!«

Miha je vrtal po nosu, kar ni lepo. Obenem se je delal, kot da mu ni nihče nič rekel, To pa e sploh ni lepo. »Zgani se, debelinko!« je ostreje rekel Pipi in dregnil Miho.

Miha se je odkašljaj in začel stokati:

»Jaz, jaz ne morem, imam nove hlače in bi bila mama huda!« »Podelal si se v hlače, šleva,« je zakričal Andrej. Pipi pa ni rekel nič in se je sam od vrati splazil v lopo.

Miha in Andrej sta šla vsak na svojo stran ceste stražit, Pipi pa je raziskoval po lopi. Previdno se je gibal med deskami, da ne bi povzročal hrupa. Enkrat mu je srce skoraj prenehalo utripati, ko mu je maček švistnil med nogami.

»He, he, tole bo!« je mahoma zažarel, ko je zagledal kup odpadnih deščic.

Naložil si jih je v naročje in se vrnil k vratom. Tam jih je stresel in se še dvakrat vrnil. Potem je deščice skozi reže v vratih podal ven in se nato še sam splazil iz lope. Nekaj deščic si je naložil tudi Miha.

»Ti pa kar domov, dojenček šlevasti!« je jezno zasikal Pipi in mu vzal deščice. Naložila sta si jih z Andrejem in zbežala. Miha je s sklonjeno glavo počasi stopal za njima.

»Saj res,« je razmišljal, »pustil sem ju na cedilu. Nisem si upal v lopo, čeprav smo se tako zmenili. Ampak, da mi zdaj pravita dojenček, ne, ne, tega nisem zaslužil ...«

Iz Mihe so kar kipele žalostne misli. Z njimi je težko. Bolj se jih otepaš, bolj se kopičijo. Ampak na to je treba misliti prej, po toči je res prepozno zvoniti. Miha bi lahko rekel: »Ne, ne bomo šli krast deščic za disko.« Čisto lahko bi rekel, pa ni. Rekel je samo: »Ja, jaz bom šel noter!« Zdaj sta prijatelja seveda rekla, da je reva.

Dvorišče bloka se je v hipu spremenilo v mizarско delavnico. Pipi in Andrej sta žagala in zabijala, Miha ju je nekaj časa gledal, ker pa ni dobil niti enega samega pogleda in niti ene same besede, se je obrnil in preplezal ograjo bližnje hiše. Tam so ravno zorele češnje.

Fantje so bili lepo zaposleni vsak s svojim delom, ko so se odprla balkonska vrata v tretjem nadstropju in Mihov oče je začel klicati: »Mihaaaa, Mihaaa ...!« Mihi se je zameglilo pred očmi. Še to! Vse nesreče tega sveta so prirejale šolsko ekskurzijo k Mihi.

Ampak odprla so se še ena balkona vrata. V petem nadstropju. Tam se je pojavil Pipijev oče, nekaj časa gledal dol, potem se je popraskal za ušesom in zaklical: »Pipi, kaj se dogaja? Kaj delate?

IV. poglavje

O tem kako v zraku zaudarja, o psu, ki ne priteče mimo, o nekem očetu, ki je sila, ter o fantu, ki še ni za odpad.

Dva očeta sta torej gledala dl z balkonov in dva sinova sta po svojih glavah brskala za izgovori. Miha je nekako začivkal: »Prosim, kaj je, očka?« Potem je onemoglo zdrsnil s češnje, splezal čez ograjo in se skesan ustavil pod balkonom. Oče ga je znova poklical. Mihi se je zdelo, da s strašnim glasom. Glas je veleval: »Miha, pridi gor!«

Pipi je medte pobral prvi izgovor, ki mu ga je prinesel pes na repu. Psa sicer ni bilo nikjer, je bil pa tu en precej štorast izgovor:

»Ja, veš, hm, očk, ja, zdaj so počitnice in, ja pri tehničnem pouku, ja, so nam rekli, naj vadimo ...« V zraku je kar zaudarjalo po štorastem izgovoru. Ampak oče je bil k sreči v petem nadstropju in tega zaudarjanja ni mogel zavohat. Zato je samo vprašal: »Kje pa ste dobili vso to ropotijo?«

»Pri mizarju,« je izstrelil Pipi in v istem trenutku zaslutil, da se lahko zgodi kaj neprijetnega. No, ni se zgodilo, ker je šel oče spet noter. Samo skozi okno v pritličju je zamomljaj hišnikov glas: »Brke dam stran, če mizar kaj ve o tem, tristo zelenih, da dam brke stran!«

Hišnik je svoje brke vedno zelo ljubil, saj si jih je gladil sem in gladil tja. Ne vem, ne vem, če bi jih zdaj dal stran zaradi deščic, ali pa morda kaj sluti?

V tem času je Miha star pred vrati stanovanja, kjer je stanoval. Ni si upal noter. Oče ga je ja zalotil, ko je rabutal. Posledice so jasne. Kot polit maček se je s sklonjeno glavo odpravil naprej.

»Miha,« je rekle oče, »zvečer boš sam. Z mamico greva ven. Ocvri si jajca in nobenih neumnosti. «Ja,« je rekel Miha, »se pravi, ne.« »In še nekaj,« je rekel oče in Miha je stisnil vrhnji konec nog skupaj, ker je pričakoval, da bo tja nekaj padlo. »Če te pokličem, kadar rabutaš, ne vprij nazaj,« je rekel oče. »Ja,« je rekel Miha, »se pravi, ne.«

Ob takih trenutkih se izkaže, če je kakšen oče sila. Miha je spet videl, da je njegov oče sila. Pozabi rabutanje, fant, si je rekel. Takemu očetu vendar ne moreš početi takih oslarij.

Na dvorišču so med tem zaradi varnosti deske in deščice pospravili v klet. Z delom bi nadaljevali kakšen dan kasneje, da ne bi bili ves čas tako na očeh.

Pipi in Andrej sta stala ob drogu za iztepanje preprog in rinila roke v žep. To je vsem mulcem skrajno všeč, mame pa nimajo za to nobenega smisla. Jasno da ne, ko pa na krilih nimajo žepov in ne vejo, kako krasno je riniti roke noter.

Pipi in Andrej sta poleg tega še molčala in zrla v Miho, ki je negotovo obstal pred njima. Največja težava je, kadar ti nihče ne reče, a veš, da bi ti rad rekel sto zoprnih stvari.

»Sem mislil, če bi šli na sladoled,« je zamrmral Miha.

Pipi in Andrej nista trenila z očmi. »Sem mislil, če bi šli na dvojni sladoled,« je rekla Miha. Pipi in Andrej sta gledala skozenj. »Sem mislil, če bi šli na porcije sladoleda,« je izdaval Miha in požvenkljal z žepom. Se pravi, s cvenkom, ki ga je bilo slišati.

Pipi in Andrej sta planila pokonci. »Saj ta fant še ni za na odpad,« je rekel Pipi.

V. poglavje

Prosim pet nesramnih malinovcev, prosim, zmigajte se že, in potem nenadoma auu, plosk, tresk in joj, ne da bi kdo to prosil.

V slaščičarni se je trlo ljudi. Bilo je na kile frkavcev, ki so doma našivali za sladoled, na kupe smrkelj, ki so se hitele basati s tortami, in šopki punc, ki so se delale, da so dekleta, in jim ni bilo do sladkarij, ampak so samo pomenljivo čvekale o fantih, ki so se jim motali po glavah

Natakarja ni bilo nobenega. Dajte no mir, poleti na vrtu slaščičarne, pa natakariji.

Andrej, Miha in Pipi so se spogledali. Potem je rekla Pipi. »Jaz bi se malo zabaval. Počakajta tukaj:«

Na majhni mizi pri vratih v slaščičarno je ležal bel natakarski suknjič. V naslednjem hipu ni več ležal tam, ampak je bil oblečen na Pipiju. Pipijev obraz ni bil več mulčevski, ampak zoprno natakarski, kot to včasih natakariji znajo.

Kot slučajno je Pipi prišel mimo Mihe in Andreja, ki sta kar zijala nad takim pogumom, in siknil med zobmi: »Tamle je Bobova Sanja, he, he, ja no, he, he.« Pipi se je odpravil k mizi, kjer je sedel eden od šopkov deklet. Odkašljal se je in osorno rekel: »Zmigajte se že in povejte kaj boste!« Miza je umolknila. Ena od deklet je zajecljala: »Oprostite, prosim, nismo slišale, kaj se rekli.«

Pipi je prezirljivo odvrnil: »Potem si pojdite najprej umit ušesa, namesto da delate zmedo v našem lokalu. Naročite kaj ali pa spokajte domov.«

Bobova Sanja, za katero je Bob metal oči in zanjo trošil bencin in OLD PUNCO, namesto da bi bil prijatelj Pipija in Mihe, se je razburila:

»Oprostite, kaj se tako streže?« »Kako se streže, vem jaz. Kako se pogovarja oslarije, veste ve!« je pribil Pipi. »Povejte, kaj hočete, ali pa nič.«

Izza mize so začele prihajati besede, kot so »nesramnost!« in »predrznost« in »grozno!« in »kaj takega!« in enkrat pohlevno: »Pet malinovcev, prosimo!« Pipi se je zahahljal in priklonil: »Pet nesramnih malinovcev, spoštovane gospe? Tako, takoj. Naj jih prinesem z zobotrebcu ali z gorčico?«

Včasih pride do smole, Zdaj na primer je prišlo zato, ker se je Pipi tako lepo vživel v natakarski poklic in ni videl ne levo ne desno. To je bila škoda. Kajti z leve je prihajal Bob, z desne pa resnični natakar. Miha in Andrej sta prenehala žvižgati. Razmišljala sta samo, ali naj si dasta roke čez oči, ali tudi čez ušesa, ali naj jih obdržita kar v žepih, ker se pomagati tako ali tako ni več dalo. Od mize se je zaslišalo: »Bob, tale mulc se norčuje iz nas!« in še: »Kaj delaš tukaj smrkolin?« in še: »Auu! Plosk! Tresk! Auu! Na, da boš vedel! Zapomni si! Auuu!«

Kdor se bo potrudil, bo razbral, kaj je govoril, se pravi cvilil Pipi, kako se je oglašala Bobova roka in kaj je rekel natakar.

Za vogalom so se objokani in sklofutani Pipi ter srednje žalostna Miha in Andrej ustavili, da bi zacelili rane. Miha in Andrej sta na Pipija želela polagati tople besede. On je bil že itak razgret in je potreboval kaj drugega.

Treba bi bilo najti kaj, kar bi pogaslo ogenj maščevanja, ki je gorel v Pipiu s tako silo, da sploh ni mogel več misliti z jasno glavo. Če bi bil tu tovariš za spoznavanje prirode in družbe, bi sicer rekle, da Pipi nikoli ne more misliti z jasno glavo.

Miha se je zelo trudil, da bi mu padlo kaj na misel. Hotel je reči kaj lepega o tem, kako jih bo Bob že še vozil z OLD PUNCO. A kako bi rekel, če se je še sam bal. Oglasil se je Andrej: »Fanta, jaz pa vem, kaj bi!«

VI. poglavje

Nekaj besed o »srna sistemu«, nekaj besed o »film mladini ni primeren« ter nekaj besed o grenki žalosti v fantovskih srcih.

Andrej ni vedel nič posebnega. Je bil pa dober po srcu in je hotel reči nekaj lepega. Zato je predlagal: »Pojdimo v kino. Igrajo dirke v Monte Carlu.«

Dirke v Monte Carlu niso igrane, Igral je film o dirkah v Monte Carlu.

Fantje so šli tja, ampak ... saj to je kar težko verjeti. Pred kinom je bilo toliko ljudi, da je bilo drenjanje na vrtu slaščičarje čisto majhen pljunček v največje možno morje.

Pipiju je šlo natančno na jok. Res je neverjetno, da takle mož, kot je Pipi, pomisli na jok. Kaj vse hudega je Pipi preživel in nikoli ni mislil na jok. Zdaj ko je zagledal napis RAZPRODANO, on sicer tudi ni mislil na jok, je pa jok mislil nanj in se prijavil na obisk.

»Hladno kri, fantje,« je rekel Andrej. »Ukrepali bomo po srna sistemu.«

Kdor tole bele, ima res srečo. Tako se bo lahko s srna sistemom seznanil od daleč, kar je veliko bolje, kot se seznaniti z njim od blizu.

Srna sistem deluje takole: vzameš svoje oči in z njimi gledaš milo kot srna. Obenem izvedeš kakšno vragolijo. Nato jo ucvreš s prizorišča kot srna.

Andrej se je šel srna sistem in kino karte. Vzel je svoje oči in z njimi milo gledal. Zagledal je tri deklice. Milo jim je rekel: »Kaj se nič ne bojite iti v kino?«

Deklice so z nogami pisale po tleh in rekle »hm«. Andrej je milo nadaljeval: »Ko sem bil jaz včeraj v tem kino, so ženske omedlevale. Mrtvih je na kupe. Krvi je blazno. Grosa sem in groza tja. Za slabo srce je to srčna kap.«

»Ampak, ampak, ampak,« so rekle deklice, »kaj naj vendar naredimo s kartami, ki smo jih kupile? Kdo je vedel, da je film tako grozen? V časopisu je pisalo, da film mladini ni primeren. Me smo mislile, da se bojo poljubljali. To je tako krasno. Ne pa mrtvi.«

»Ja,« je milo rekel Andrej, »ja, mogoče vam bi jaz pomagal. Tamle sem videl tri moške, ki so iskali karte. Dajte jih sem, tule je denar, jaz jih bom pa prodal naprej.«

Andrej je milo vzel karte, milo dal denar in milo šel.

Potem so Andrej, Miha in Pipi po srna sistemu šibnili v kino.

Iz dvorane so prišli navdušeni, hodili so kot hodijo vsi dirkači tega sveta, in roke so obračali tako, kot bi v njih sukali volane ferarrijev in porschejev. Udarjali so se po ramah in se spominjali najbolj napetih trenutkov dirke, kot da bi oni tekmovali, ne pa gledali film.

Večer je bil, ko so se vrnili na dvorišče.

Najbrž bi bilo vse v redu, če bi ne bilo tam OLD PUNCE. Ker je tam stala OLD PUNCA, ni bilo vse v redu.

Kaj bi vse dirke tega sveta, če te prijatelj pusti na cedilu in te noče več peljati z OLD PUNCO. Škatla je res škatla, ampak če z njo preplezaš stotine kilometrov, poznaš vsak njen kašelj, ji daješ piti in jo gladiš, kako bi bilo vse v redu?

Pipiju in Mihi je bilo zelo hudo, ker sta vedela, kako lepo je biti z OLD PUNCO. Andreju je bilo zelo hudo, ker si je samo mislil, kako lepo je biti z OLD PUNCO.

Vsi trije fantje so se zleknili pod grm in dolgo nihče ni nič rekel. Najbolj je mrščil čelo Pipi, ki je dal zadnje čase toliko hudega skozi. Naenkrat je skočil pokonci in udaril s pestjo, kar po tleh: »Če noče z lepa, bo z grda. Tako kot sem jaz tu!«

VII. poglavje

Česa nimajo detektivski začetniki, česa je kriva paradižnikova mezga ter česa se strašno prestraši Andrej, ki je bil sprva videti mrtev.

Pipijev načrt je bil sprejet. Od tod sledi, zakaj ja Pipi naslednje jutri, po nekaterih predpripravah, vzel stol in šel na podstreho bloka. Tam je odprl podstrešno lino in začel opazovati cesto, ki je od tam nekje peljala do bloka, zavila okrog njega in odpeljala tja nekam. V roki je držal vrvico.

To je bila posebna vrvica.

Iz Pipijeve roke je vodila po strehi do žleba, po žlebu dol, nato do drugega žleba, od tistega žleba pa čez travo ob bloku do žive meje ob cesti. Živa meja ne bi imela preveč veliko od te vrvice. Zato je tam raje sedel Miha in v rokah držal drugi konec vrvice. Ob Mihi je sedel Andrej in gledal svoj bicikel, ki je ležal ob njem. Zraven kupa, ki so ga tvorili Miha, Andrej in bicikel, je ležal še majhen kupček, ki ga je tvorila tuba paradižnikove mezge, skupaj s tremi plastičnimi škatlicami malinove marmelade.

Tu je očitno nekaj v zraku, bi rekel vsak detektivski začetnik, ki bi prišel mimo. Ampak detektivski začetniki nimajo izkušenj in zato ne hodijo mimo tam, kjer je kaj v zraku, ampak povsod drugje.

Pipi je vzel v roke daljnogled in opazoval cesto. Obenem je tudi grizel spodnjo ustnico. Ustnica je slabša kot žvečilni gumi, je pa vseeno dobra, če žvečilnega gumija nimaš.

Nenadoma se je Pipi zdrznil in čez lica mu je hušknil škodoželjni nasmeh. Na cesti se je pojavila OLD PUNCA in Bob v njej. Pipi je potegnil za vrvico. Sunek je po vrvici stekel po strehi, do žleba, mimo še enega žleba, čez travo do Mihe in ga pocukal. Miha je skočil po konci in kriknil Andreju. »Zdaj, tak pojdi že vendar!«

Andrej je vstal, vzel kolo, ga položil na sredo ceste, legel čezenj in rekel: »Dajmo, no, dajmo!«

Miha je vzel paradižnikovo tubo in začel paradižnik stiskati Andreju po licu.

»Tepec,« ga je nahrulil Andrej, »paradižnik je za roke in noge, po obrazi pa ustih me daj z marmelado.«

»Za velike cilje je vedno treba trpeti,« je rekel Miha in mazal dalje. Tega o velikih ciljih je bila Mihe samo polna goflja, kajti računal je, da mu ne bo treba pomazati vse marmelade. To bi pomenilo, da jo bo morda kasneje lahko pojedel.

Bob v OLD PUNCI se je med tem počasi pripeljal izza ovinka in zagledal Andreja na kolesu ležati sredi ceste. Pripeljal je bližje in ustavil. Stopil je iz avta in hotel nekaj reči. Mogoče tudi, da je rekel, a kaj, ko je takrat Miha začel kričati na ves glas: »Ubil ga je! Povožil je Andreja!«

Takoj za tem je ves zadihan začel isto kričati tudi Pipi, ki je jadrno pridrvel s podstrehe bloka.

Mularija itak vedno pridrvi.

Takoj zatem so se začela odpirati vsa okna in balkoni. Nikjer ni rečeno, da v nobenem stanovanju ni šlo brez prepaha. Ampak dajte no mir s tem prepahom, če pa sredi ceste leži Andrej, krvav je o obrazu in povsod, zraven pa tisti Bob z avtomobilom. Saj so vsi vedeli, da se bo enkrat to slabo končalo; no in kaj? Andrej krvav sredi ceste, kolo razbito ...

V tistem je pripeljal še kamion, ki je pobiral smeti. Šofer je stopil ven in se zadrl: »Vstani mulc, saj sem videl!«

Andrej je odprl oči in se zadrl nazaj: »Kako naj vstanem, če sem pa mrtev?!«

Mogoče res, mogoče res, ampak Andrej sploh ni bil videti mrtev, ko se je na cesti pojavila njegova mama s kuhalnico.

VIII. poglavje

Kdo takoj za učiteljem postavlja najbolj kočljiva vprašanja, kdo izgubi krono, četudi je nima, in kdo jih dobi dvainštirideset o riti.

»Andrej!« je kričala mama, »kaj si naredil s srajco, kaj si naredil s hlačami?«

Takoj za učitelji v šoli je mama zagotovo tisti človek, ki v vsakem trenutku postavlja najbolj kočljiva vprašanja.

Mama ni čakala, da bi sin odgovoril. Ni pa tudi čakala, da bi ji razložil, kako paradižnikove mezge nima smisla iztepati iz hlač, dokler je v njih Andrej.

Miha je otožno pomislil, kakšna škoda, da je šla marmelada tako v nič, ko bi šla pa tako lepo v njegova usta.

Pipi je razmišljal, kako bo v naslednjem tisočletju najsrečnejši človek na svetu, kajti vse nesreče je v teh dveh dneh že preživel.

Bob je stal sredi ceste in se praskal za ušesom. Kaj se vendar dogaja s temi mulci, saj so bili pred tedni čisto v redu mulci? Daj no, Bob, bodi Bob, kot je treba in pomisli malo! Ali jih mogoče nisi kar lepo pustil na dvorišču vsakič, ko so si tako želeli peljati se z ODL PUNCO?

»Da te ni sram, Bob!« se je k njemu obrnila Andrejeva mama, »toliko si že star, pa ti gredo še vedno neumnosti po glavi. Ali bi ti krona z glave padla, če bi jih kdaj peljal okrog hiše?«

Mama že spet ni čakala odgovora, ampak je odvlekla Andreja za roke njegovi najbrž zli usodi naproti domov.

Pipi je vzel kolo in se odvlekel na dvorišče, smetnjak je odpeljal novim smetem naproti in Bob je sedel v OLD PUNCO. Ni in ni mu hotelo nekaj iz glave. Kakšna krona? Kdo ima kakšno krono na glavi? Kako naj ti pade z glave krona, če je pa nimaš?

Med brati, Bob je natančno vedel koliko je ura. Ampak pekla ga je vest in zato se je pred samim seboj delal neumnega. A mi vemo, da ni tako zelo neumen. Ko je zapeljal

na dvorišče, je tam stal hišnik in si gladil brke. Mi vemo, da si hišnik gladi brke sem in gladi tja. A zdaj si jih je gladil dol in gladil gor. To je vedno pomenilo nekaj posebnega.

»Oho, naš veliki šofer je tu,« je rekel hišnik. Bob je točno vedel, da se bo zdaj stvar zakomplicirala. Hišnik ni imel rad kompliciranih stvari. Če je hotel zdaj stvar zakomplicirati, je moral imeti res hude razloge.

»Daj no,« je rekel hišnik, » ti mulci so že čisto preč. Ali jih boš kdaj peljal z OLD PUNCO ali ne? Menda jih ne moreš kar pustiti ob strani?«

»Mi bo zdaj ves svet pral glavo?« je vprašal Bob, zaloputnil z vrati in šel v blok.

Hišnik je bil čvrst mož in ga to ni vrglo. Pravzaprav je bil kar vesel in si je mahoma začel gladiti brke sem in gladiti tja. Vedel je, da takile Bobi stresajo hude besede na vse strani, v srcih pa poznajo na kile nežnosti. In kadar stresajo najbolj hude besede, so v srcih najbolj krotki.

Andrej jih je dobil po riti dvainštirideset. Natančno toliko, kolikor je bilo gramov mezge v tubi, seveda včasih, saj se je od tam preselila na hlače in od tam v pralni stroj. Poleg tega je dobil še prepoved potepanja.

Zato je žalostno gledal skozi okno na dvorišče. Na misel so mu prihajale najbolj žalostne misli. Čez oči mu je padla nekakšna megla, skozi katero je vse motno videl. Ko so ga zdelovale najbolj žalostne misli, se je mahoma zavedel, da mu oči že nekaj časa pošiljajo sliko hišnika in mizarja, kako se pogovarjata.

»Saj ni mogoče!« je kriknil, in če mislite, da je stekel po Pipija, potem mislite zelo prav.

IX. poglavje

Če trije mulci stikajo glave, če se vse zalomi, če Pipi govori z Bobom kot mož z možem in če mimogrede stopi v ospredje zapor.

Kmalu so iz Pipijevega balkona gledale na dvorišče tri glave. Lastniki teh glav so se mrzlično pogovarjali, njihova srca so prav tako mrzlično trepetala.

»A je hišnik povedal mizarju, da smo si sposodili deske?« je začivkal Miha, ki je bil od vseh treh najmanj uspešen borec proti joku.

»Kako sposodili?« se je zadrhl Pipi, »če smo kradli, smo kradli, in nehajmo zdaj s tem!«

»Ne kriči,« je šepnil Andrej, »saj ni treba, da nas vsi slišijo.«

Vsi trije so še nekaj časa gledali, kako se hišnik in mizar živahno pogovarjata, po tem so stekli noter in sedli za mizo. Pipijeva mama je vedela, da ni nič dobrega, če trije mulci sedijo za mizo in stikajo glave. Je pa vedela, da je tri mulce v zadnjem času tepla usoda, ki se ji je kdaj pa kdaj pridružila še kakšna mama, zato jih je pustila pri miru.

»Nimamo kaj,« je po premisleku spregovoril Pipi. Vedno je bil prvi za vsako neumnost. Kadar se je vse zalomilo, pa je bil prvi, ki je znal stvari postaviti na pravo mesto.

»Kako nimamo kaj?« je vprašal Miha.

»Enostavno: kar se tiče OLD PUNCE in Boba, pojdimo lepo k njemu in mu recimo - če nisi svinja, nas boš peljal. Ko bomo dobili odgovor bomo vedeli, pri čem smo. Kar zadeva disko, je takole: treba je reči našim staršem, naj nam dovolijo, da si ga naredimo v kleti. Vse zvijače bodo propadle, kot so pri Bobu. In po tem za deske – priznajmo mizarju, kaj smo počeli. Zaradi tega nas ne more postreliti, lahko nam da kvečjemu še kaj desk.«

Tako je govoril Pipi. Sam sebi se je zdel imeniten, Miha pa Andrej pa sta cvikala iz vsega srca.

Po tem so nekaj časa mečkali o vsem skupaj in tuhtali in premlevali. Na koncu so rekli, naj gre Pipi k Bobu in se z njim odkrito pogovori. Miha naj pove očetu za disko, kar zadeva mizarja, pa bi še videli.

Pipi je šel dol in pozvonil pri Bobu. Njegova mama, ki je prišla ven, je rekla, da je Bob na dvorišču.

Pipi je šel dol in videl, kako Bob praska po OLD PUNCI. Pipi je debelo pogoltnil in še enkrat pogledal. Videl je, da Bob pridno popravlja OLD PUNCO.

»Kako gre?« je vprašal Pipi. »Avto potrebuje nego, ne?«

Bob ga je pogledal kot tele v nova vrata. Res se ne ve, kako teleta gledajo v nova vrata. Gotovo zelo čudno. No, in Bob je bil pripravljen, da mu Pipi reče kaj zelo grdega. Ko mu ni rekel nič grdega, le prijazno ga je vprašal o avtu, je bilo za Boba huje, kot če bi ga s kolom po glavi. Kar sapo je lovil.

»Ja,« je končno rekel.

Treba je priznati, da je Bob vseeno v redu fant. Vse skupaj ga je zelo žrlo. Zdelo se mu je, da dela narobe. Ni pa vedel, kaj bi storil, da bi se stanje popravilo.

»Veš,« je nadaljeval Pipi, »mizar je zvedel, da smo mu kradli deske. Mislim, da bo zdaj šel na milico. Nas tri bojo zaprli. Prišel sem se posloviti.«

Pipi ni jokal. Govoril je, kot možje govorijo možem.

»Ne vemo še, kdaj pridejo po nas. Najbrž kmalu. Ni rešitve za nas. Saj zaslužimo zapor. No, to sem ti mislil reči. Aja, mislili smo zbežati, samo ne bomo, saj nimamo s čim. Če bi bil kje kdo z avtom ...« je rekel Pipa in se hotel posloviti.

»A tako?« je vprašal Bob in zelo sumljivo gledal.

»Ja,« je rekel Pipi. »Saj te za slovo lahko objamem, prijatelj, saj, saj, saj sva, vsaj bila sva, ne, hm, ja ...«

X. poglavje

Kam pes ali kakšen mulc taco moli, kam gledajo oči, kam je poslan Bob in kam zelo neprevidno pridrvi Andrej.

V Pipiju so popustile vse zavore. V Bobu so popustile vse zavore. Zakadila sta se eden proti drugemu in se predala blaženi mešanici objemov in klofut in nežnih besed in psovka.

Če bi dol kdo pogledal, bi rekel:

»No, saj sem vedel. Pol ure so sprti, pol ure so najboljši prijatelji. In tako naprej. Saj sem vedel ...«

Lahko, d je kdo to vedel. Je pa zelo težko napraviti. In Bob in Pipi sta napravila. Takoj sta se pojavila še Andrej in Miha. Končno je rekel Bob: »Torej, zaprli vas bojo?«

»Ja,« so rekli Pipi, Andrej in Miha in se spogledovali. Nakar se je oglasil Pipi:

»No, mogoče nas ne bojo takoj. Mi smo mislili, kaj, če bi za kakšen dan malo izginili mizarju izpred oči. Lahko, da bi pozabil ...«

Bob je poslušal in kimal. Bob ni tako zelen, da ne bi vedel, kam pes ali kakšen mulc taco moli. Tle trije bi ga radi vrgli na finto. Izmislili so si sto stvari, samo da bi jih on malo peljal okrog. Ganljivo, no, ganljivo, ampak pustimo jim veselje. Kar zadeva Boba, je treba dodati še nekaj. Sanja je s starši pravkar odšla za tri tedne taborit na Bled, lahko, da je Bobu rekla kaj lepega, in lahko, da so ga njene oči lepo gledale. Tako Bob ni bil čisto prepričan, da nikdar in nikoli ne bo, tako mimogrede, slučajno zavil mimo Bleda, če se bo z OLD PUNCO peljal tam kje.

»Da bi po tem za kakšen dan kam skočil?« je vprašal.

»Ja,« so rekli Pipi, Andrej in Miha in se spet spogledali.

»Ampak kaj pa starši? Vas bojo pustili spet na potep?«

»S teboj Bob, okrog sveta, ne samo čez Vršič,« je vzkliknil Pipi. Hotel je malo vzklika požreti nazaj, ker je bilo očitno, da so fantje že pripravili podoben načrt, obenem pa se delali, kot da ne bi znali šteti do pet. Ampak vzklika ne moreš kar tako požreti nazaj.

»Hm,« je rekel Bob.

»Smo mislili, če bi mogoče ti, hm, in naši starši, hm, povabil si nas, saj nismo izmislili, in ker si nas povabil, bi ti ...« so jecljali Pipi in Miha in Andrej in se kajpak še kar spogledovali.

»Jaz naj bi šel prosit vaše starše?« je vprašal Bob

Izkazalo se je, da so fantje mislili natančno to.

Bob je mislil malo rohneti, a res ni imelo smisla zdaj, ko so se ravno dobro pobotali.

Stvari so se razvile skrajno dobro. Starši so pristali. Odhod jutri zjutraj, kaj bi zdaj zavlačevali, če je dovoljenje tu.

Naslednjega jutra ob dogovorjeni uri so Bob, Pipi in Miha sedeli v OLD PUNCI.

»Kje je vendar Andrej?« je vprašal Bob in gledal na uro.

»Saj veš, še nikoli ni šel od doma in je zdaj ves iz sebe. Njegova mama pa najbrž tudi,« je važno rekel Miha.

Miha je zanimiv. Najmlajši med vsemi je, kadar nanese pa ima usta in jezik daleč pred vsemi drugimi iz bloka.

Bob je nervozno zatrobil.

»Tako, tako,« je skozi okno zavpil Andrej. »Samo še potovalko zaprem.«

»Pod njegovo potovalko se bo OLD PUNCA sesedla,« je rekel Pipi.

»No, saj je že tu,« je rekel Miha.

»Ojoj,« se je zdrsnil Bob, ko je pogledal na cesto. »Saj menda ne bo ...«

Andrej je pridrvel s potovalko na cesto.

XI. poglavje

Vrstijo se najrazličnejši položaji: položaj, ki ni rožnat, položaj, ki je zelo žalosten, ter končno položaj, ki se boljša. Na vrsto pridejo tudi firbci v čvekajočem položaju.

Temu, kar je sledilo: kričanje, cviljenje zavor, hrušč, trušč in tako naprej do končne besede prometna nesreča. Pisalnemu stroju ni v veliko veselje beležiti, da jo je Andrej tebi nič, meni nič ucvrl čez cesto. Pogledal ni seveda niti levo, niti desno. Drvel je tja proti OLD PUNCI.

Cesta je zato, da se po njej vozi in hodi v skladu s prometnimi predpisi. Pokažite mi no kakšen predpis, kjer piše, da se drvi čez cesto in se ne pogleda nikamor!

Položaj ni bil rožnat.

Andrej je ležal na tleh in ni trenil s prstom. Bil je zelen, siv in poten. Iz njegove potovalke, ki se je odprla je bruhnilo sto stvari: paštete, spodnjice, nož, žemlja, copati, frnikole ...

Iz OLD PUNCE so bruhnili Bob, Pipi in Miha. Iz spačka, ki je zbil Andreja je vsa živčna zlezla ženska z oranžnim klobukom in spraševala: »Kaj se vendar dogaja? Zakaj ni pogledal? Saj sem takoj ustavila. Naj gre kdo po zdravnika.«

Na vseh oknih so spet viseli firbci. Če bi bili bloki ladje, bi se ta hip prekucnili, saj je vse drlo na cestno stran. Pisalni stroj tudi s težavo poroča, kako je vse prizadelo Andrejevo mamo. Sprva je mislila vzeti s seboj kuhalnico, ker se ji je zdelo, da gre spet za kakšno vragolijo. Ko je videla, da ne gre za vragolijo, so ji oči postale rdeče. Saj nimamo otrok za to, da jih zbijajo avtomobili. Mama je hlipala in se sklanjala k Andreju.

Položaj je bil torej zelo žalosten.

Se je pa vse skupaj začeloboljšati. Kajti v pritličju bloka je stanoval tovariš Mrzlikar. Tovariš Mrzlikar je delal v hladilnici in je imel danes popoldansko izmeno. Ko je opazil vrvež na cesti, je zavrtel številčnico na telefonu in sporočil miličnikom in reševalcem, kako in kaj. Tovariš Mrzlikar je bil res mož, ki je znal ohraniti hladno kri.

Ko so pridrveli bolničarji v rešilcu, je Andrej že odprl oči in stokal.

Stokala je tudi njegova mama ampak nje ni bolelo nič razen srca. Samo, to niso mačje solze. Če boli srce, je dostikrat huje, kot če te boli karkoli drugega. In z Andrejevo mamo je bilo dosti huje.

Andreja so položili na nosila in oddrveli.

Potem so prispeli tovariši miličniki in vse premerili in vse popisali. Vendar najsi so merili od leve proti desni ali pa od desne proti levi, vsakič so ugotovili, da bi bilo boljše za predpise in tudi za Andreja, če bi pogledal, preden jo je užgal čez cesto.

Firbci so začeli širiti zgodbice. Kdor je šel popoldne tam mimo, je utegnil slišati, kako je kolona tovornjakov zavozila v pet skupin šolarjev.

Tako je to s firbci. Vsak da še malo zraven, da so stvari videti bolj grozne, oni pa bolj pametni.

Ženska z oranžnim klobukom je šla k Andrejevi mami na čaj. Tam sta tolažili ena drugo.

Na prizorišču bi zaman iskali Boba, Pipija in Miho. Z ODL PUNCO so oddrveli za rešilcem.

V čakalnici so hodili gor in dol in škrtali z zobmi (pri tem je Pipi izgubil eno plombo). Vsi so hoteli povedati sto stvari, a niti eden se ni mogel domisliti tiste prve, s katero bi začel pogovor.

Konec koncev človek tudi ni najbolj navdušen za klepet, če mu najboljši prijatelj leži na operacijski mizi.

XII. poglavje

Koliko sreče je imel Andrej, koliko fantov se lahko potaplja v svojih mislih, koliko živcev ima trolejbusni sprevodnik in koliko smeha izbruhne.

Končno so se vrata le odprla.

Ven je prišla sestra z očali. Pri očalih človek nikoli natančno ne ve. Za njimi so kdaj čisto v redu oči, ki prijazno gledajo. Včasih so oči, ki te kar prebadajo. A kdaj pa kdaj so oči, za katere ne veš natančno, kaj bo.

No, in take oči so prišle zdaj za očali s to sestro iz operacijske dvorane.

»Kako je?« so kriknili Bob, Pipi in Miha v en glas.

»Ali bi s svojim vpitjem radi porušili postajo prve pomoči?« je vprašala sestra. Kar vprašala je, ne da bi odgovorila na vprašanje. No, saj pravim.

»Saj drugače smo kar v redu, ampak zdaj nas skrbi,« je izdaval Miha.

Sestra je videla, da bojo fantje zdaj, zdaj postali tri neustavljive cmere, če takoj ne pove, kako stoje stvari.

»Vaš prijatelj ima lažji pretres možganov in zlomljeno nogo. Po vsem tem jo je kar srečno odnesel. Lahko bi bilo veliko huje. Čez tri dni bo prišel domov.

»Ali bi lahko jedel bombone?« je vprašal Miha.

»Lahko, če mu jih bo kdo prinesel,« je odvrnila sestra in šla nazaj.

Bobu in Pipiju je bilo nerodno, ker je Miha tak butelj. Ampak sestra je odšla in Bobu ter Pipiju ni bilo treba biti pred nikomer več nerodno. Ker niso imeli več kaj početi tam, so se vsi trije obrnili in šli. Molče so se potapljali vsak v svoje misli. Bob se je rad potapljaj v mislih, ker jih je imel vedno zelo veliko. Pipi jih je imel v tem trenutku ravno še toliko, da se je lahko potapljaj vanje. Miha ni nikoli nič prida mislil in tudi zdaj bi se njegovih misli nabralo komaj toliko, da bi vanje namočil nohte. Zato je samo v čelo gubal čelo.

Zunaj jih je čakala OLD PUNCA. Čakala že, čakala, ampak ko bi bilo treba peljati, se ji ni dalo nikamor. Bob je vedel, da bi se bilo škoda razburjati zaradi starega avtomobila. Zaklenil je vrata in šli so na avtobus. Notri je bila strašna gneča.

»A smo za igrico 'on nima karte'?« je vprašal Pipi in Bob ter Miha sta morala prikimati.

»Jaz imam mesečno, pa zaradi gneče ne morem ponjo v žep,« je rekel Pipi in gledal sprevodniku v oči.

»Nikar mu ne verjemite,« je rekel Miha. »Poznam ga. Vedno se laže.«

»Oprostite, zakaj motite delo uradne osebe, v tem primeru sprevodnika. Jaz se pogovarjam z njim, ne pa z vami,« je začel gobezdati Pipi na Miho.

Sprevodnik je gledal z velikim zanimanjem.

»Oho, spet ta frkolin brez karte,« se je oglasil Bob, ki se je pri tem pririnil malo naprej. »Stare finte stresa. Tovariš sprevodnik, če resno opravljate svoje delo, ga boste privili.«

»Vas se vse to nič ne tiče,« je revsknil Pipi in strupeno gledal Boba.

»Ja, kako je ta mulc nesramen? Tovariš sprevodnik, recite mu, naj pokaže karto,« se je spet vmešal Miha.

»Kaj je zdaj to?« je grozeče pogledal sprevodnik.

»Nič ni, je rekel Pipi.« Ta dva tipa vas provocirata.«

»Kaaaaj?« je vprašal Miha in se delal, do bo zdaj zdaj tresnil Pipija po nosu.

»Kaaaj?« je rekel Bob in se delal, kot da smo velika gneča rešuje Pipija pred strašno klofuto.

Avtobus se je ustavil.

»Ven!« je zakričal sprevodnik,« ven vsi trije!«

Bob, Pipi in Miha so s sklonjenimi glavami šli ven. Ko je avtobus odpeljal, so bruhnili v smeh. Saj so bili vendar na svoji postaji, Pipi pa niti slučajno ni imel karte. No, saj pravim.

XIII. poglavje

Mama, ki je ganjena, in mleko ki ga ni na štedilniku. Devetstodvanajsti »mnja« in devetstotrinajsti »hm«. Mož, ki joče enkrat v življenju, in bencinska črpalka, ki nima dežnika za star avto.

Lahko je zbijati šale, če ti nič ni. Vzameš šalo in jo zbiješ. Je pa težje zbijati šale, če ti kaj je. Takrat tudi ne moreš vzeti šale in je zbiti. Če ti kaj je, moraš kvečjemu vzeti kakšno zdravilo. Ko požiraš grenko zdravilo, te obda grenko razpoloženje.

Andrej je požiral neko zdravilo in se je imel slabo.

»Potovanje torej odpade,« si je govoril in ogledoval nogo v mavcu. »Potovanje me je skratka dalo na čevelj in me brnilo v bolnico,« je tuhtal Andrej. Ampak, kaj pa ostali?«

»Z Bobom se ne moremo igrati slepih miši. Vedel bo, da je vse tisto o mizarju in miličnikih in ukradenih deščicah in zaporu zgodbica. Če ga ne stisnemo v precep, ne bo hotel peljati Mihe in Pipija,« je trpko razmišljal Andrej.

Fant bi gotovo razmišljal to jutri zjutraj in vsa knjiga bi bila lahko polna njegovih razmišljanj, pa je k sreči zaspal.

Spal je tudi takrat, ko so čez tri dni vrata njegove sobe, ko je bil že doma, malo zaškripala, Bob, Pipi in Miha so se pojavili na obisku. Na ves glas so kašljali, da bi Andreja neopazno zbudili. Andrej je odprl oči in se delal, kot da vadi mižanje.

»Zdravo,« je rekel Bob.

»Zdravo,« je rekel Andrej. Pipi je po tem rekel tisto, kar je rekel Bob, a Miha je rekel tisto, kar je rekel Andrej.

»Mi smo,« je dodal Bob.

»Ja,« se je strinjal Andrej.

Andrejeva mama je mislila, da ona moti fantovski pogovor. Zato je rekla, kako jo skrbi mleko na štedilniku. Mleka seveda ni bilo na štedilniku. Bila je samo mama, ki je bila ganjena.

Nekaj časa so nato vsi molčali. Govorili so samo »hm« in »mnja«.

Ko je Pipi hotel reči devetstodvanajsti »mnja« in je Andrej nameraval devetstotrinajstič odgovoriti »hm«, je bruhal iz Andreja tale stavek: »Bob, če ju ne boš peljal, ne bom jaz nikoli zdrav!«

Oho, kaj je tistole kup solza, ki se blešči v Andrejevih očeh? Kje pa! Kadar ima Andrej zlomljeno nogo, se mu kar tako malo svetijo oči.

Mihi je bilo tako lepo pri srcu, da je moral malo boksniti jogi na Andrejevi postelji.

»Saj si slišal, kaj ne, Bob?« je vprašal Andrej.

Bob je prikimal in rekel, da bi zdaj moral iti, če naj bo jutri zjutraj OLD PUNCA nared. Pipi je zamrmral, da gre z Bobom, da mu bo pomagal. V sobi je ostal samo Miha, ki je Andreju na čast pojedel pol bombonov, ki jih je prinesel bolniku. Po tem ga je potrepal po rami in šel.

Šel je zelo hitro in to je bilo dobro. Če bi šel počasi, bi slišal, kako se je Andrej obrnil v blazino in se zjokal, kot se možje jočejo enkrat v življenju.

»Po tem pa pojdemo, ne?« je dejal naslednjega dne Bob, ko sta bila Pipi in Miha s prtljago naložena v OLD PUNCO.

Ko je avto odpeljal izpred bloka, ni bilo nobene godbe na pihala. Samo ulilo se je, kot se za dobro poletno nevihto spodobi. Bob je zapeljal na prvo bencinsko črpalko, ki se je pojavila.

»Drv in premoga nimamo,« jih je pozdravil črpalkar.

»Mislim, da bi se kakšen hlod vseeno našel,« je revsknil Bob. Črpalkar je mislil planiti v bes, a ni, ker je sam vse zakuhal.

»Bi bencin?« je vprašal.

»Ne!«

»Bi olje!« je vprašal še enkrat.

»Ne!«

»Kaj pa potem?«

»Radi bi marelo za tale avto, pa kaj ko jih nimate,« je rekel Bob in pritisnil na plin.

XIV. poglavje

Postane jasno, čigavo sorodstvo je najslabše na svetu in kako uspe Bobu z enim stavkom spremeniti to sorodstvo v najboljše na svetu. S čim lahko Miha prinese zelo veliko vode.

Poletne nevihte se pojavijo in čez čas odvihrajo kam drugam. Tisto, ki je zajela OLD PUNCO na samem začetku, je kmalu zamenjalo sonce. Sonce je zelo v redu stvar, ker ti zaradi njega nič ne kaplja skozi streho starega avtomobila. Lahko pa njegovi žarki močno sijejo skozi okno.

»Bob, ali boš našel Vršič ali se boš mogoče izgubil?« se je sredi vožnje nenadoma oglasil Miha.

Pipi ga je pogledal in vprašal, če mu sonce sije na glavo.

Miha je pogledal Pipija in rekel, da sonce mogoče sije na glavo njemu in njegovi žlahti. Sonce bi težko sijalo na glavo Pipijevi žlahti, ker njegova teta živi v Ameriki, in kadar je sonce pri nas ga tam ni. In drugič, ne reče se žlahta. Sonce bi lahko sijalo kvečjemu na Pipijevo sorodstvo.

Pipi je vprašal Mijo, če mogoče hoče eno na gobec.

Miha je odvrnil, da od Pipija noče nič. Še najmanj pa ne ene na gobec, ker sploh ne more dobiti ničesar na gobec, ker ima gobec samo Pipijeva žlahta in Pipi osebno tudi.

Pipi je rekel Mihi, naj gre v rit.

Miha je rekel, da bo že šel v rit, ampak v Pipijevo, in to z nogo naprej.

Pipi je rekel, da je Miha nesramen, kot pes teče,

Miha je rekel, da so nesramni samo Pipi in njegova žlahta.

Ko sta se Miha in Pipi tako pogovarjala, je Bob počasi zapeljal na rob ceste. Po tem je ustavil in zakričal: »Ven, pobalina!«

Miha in Pipi sta prestrašeno zlezla ven.

»Če mislita gobezdati vso pot, pojdita peš,« je rekel Bob. »Saj nismo društvo za psovanje prijateljev in vseh ostalih!«

Miha je sklonil glavo.

»Pipi je najboljši fant na svetu, najboljše sorodstvo na svetu je Pipijevo sorodstvo.«

Pipi je sklonil glavo in zamrmral: »Miha je najboljši fant na svetu, še posebej v redu fantje pa so njegovi sorodniki!«

»Gremo!« je rekel Bob in spet sedel za volan.

»Čuden, tale Bob,« je na zadnjem sedežu šepnil Miha. »Človek se lepo pogovarja, on pa pošizi!«

»Odrasli imajo svoje zvijače?« je rekel Pipi in zavzdihnil.

Na obzorju so se pojavile gore in cesta se je počasi začela zvijati in lesti navkreber. OLD PUNCA je stokala in kašljala, a vseeno je pogumno peljala naprej.

»Bob, kaj ni nikjer nobenega bolj položnega Vršiča?« se je čez čas oglasil Miha.

»Zaveži!« je rekel Bob.

Miha je začel razmišljati, če Bob mogoče danes ni vstal z levo nogo. O tem skoraj nima smisla razmišljati. Vedno, kadar opazite koga, za katerega sumite, da je vstal z levo nogo, se mu izognite ali pa ga vsaj ne izzivajte.

Ko se je zdelo, da bo OLD PUNCA zdaj zdaj eksplodirala, je Bob poiskal primeren prostor ob cesti in zapeljal tja. Po tem je šel ven in odprl pokrov motorja. Iz rezervoarja za vodo se je strašno kadilo.

»Vode bo treba,« je rekel Bob in se zazrl v reko, ki je tekla globoko spodaj pod cesto.

»Ja,« sta rekla Miha in Pipi in se delala kot da se ju to ne tiče. Bob je vedel, da se ju to zelo tiče.

»Torej,« je zakričal, »Miha, zgini po vodo!«

»Kam naj jo pa dam?« je začivkal Miha.

»Če bi jo rad prinesel zelo veliko, in zelo veliko je potrebujemo, potem jo zajemi z usti!« je zarohnel Bob.

XV. poglavje

V kakšnem primeru krave nimajo mleka, v kakšnem primeru se vse krave smejejo in v kakšnem primeru Miha kislo mleko žre.

Miha je v grmovju našel steklenico in je v njej prinesel vode. Ko je tekočina lepo klokotala v rezervoar OLD PUNCE, je Pipija stisnilo. Priznal je, da je on tudi žejen.

»Saj smo v hribih,« je rekel Bob. »Malo mleka ne bi škodilo.«

»Mleko? Kje boš pa dobil mleko? Saj ni nikjer mlekarne,« se je začudil Miha.

»Kako je ni! Jaz jih vidim cel kup in še premikajo se,« se je zarežal Pipi in pogledal na pobočje gore.

Miha je izbuljil oči.

»He,« je dodal Bob, »in vsaka ima štiri noge!«

Mihi se je posvetilo. S Pipijem sta se takoj napotila v breg. Bob se je spet važil, kako popravlja OLD PUNCO.

Pipi in Miha sta prisopihala do živine.

»Glej no,« je zazijal Miha, »ta krava pa sploh nima mleka!«

»Jasno, če so povsod same skale. Kako naj ga ima!« Se je muzal Pipi, ko je videl, da Miha ogleduje vola.

Potem sta še višje gori zagledala planšarsko kočo.

»Najbolje če greva tja. Kaj bi letala gor in dol po planila in lovila krave,« je predlagal Pipi.

»V koči nama bojo dali mleka in sira in še molsti nama ne bo treba.«

Po pravici povedano, če bi bilo treba, ali če ne bi bilo treba, Pipi in Miha ne bi molzla v nobenem primeru. Saj še nikoli nista, molsti pa je treba znati. Če bi se k temu spravila naša prijateljica, bi se vse krave smejale, ker bi mislile, da sta jih prišla malo žgečkat.

Pred planšarsko kočo so se med tem dogajale zelo zanimive stvari.

Na majhni jasici ob koči je stala zibka. V njej je spal dojenček. Ob zibki je hodila gor in dol deklica in ga gledala. Pravzaprav, govorila mu je.

»Ne bodi no tak,« se je hudovala deklica. »Kaj bi spal, saj boš imel še veliko časa. Odpri oči! Jaz bi se tako rada pogovarjala s teboj!«

Dojenček je za hip pomahal z ročicama in bruhtnil v jok.

»Prav grozen si,« ga je karala deklica. »Odrasli nimajo časa, da bi me poslušali, ti pa se dereš! Le s kom naj se človek potem pogovarja?«

Deklica je bila s hrbtom obrnjena proti Pipiju in Mihi, ki sta se počasi bližala.

»Ali bi bil ti moj dojenček? Moja mamica in očka nočeta dobiti še enega dojenčka, jaz bi ga pa tako rada. Ig rala bi se s tabo in se pogovarjala. Tako lepo je imeti bratca ali sestrico. Jaz sem napisala že kar nekaj pesmic, čisto sama, veš, a naj ti kakšno povem ...?«

»Hej, ti!« je zaklical Miha.

Deklica se je prestrašila in sunkovito obrnila.

»Uh! Kaj je?« je vprašala.

»Saj te ne bo nihče požrl! Imam že raje jetrno pašteto,« je rekel Miha in s Pipijem sta prišla bližje.

»Prišla sva, da bi dobila kaj mleka,« je rekel Pipi.

»A, a, a mleka?«

»Kaj je to tako nenavadno?« se je oglasil Miha.

»Ne, ne, ja, saj, aha, tamle na oknu so latvice s kislim mlekom. Bi tega?« je vprašala deklica in se previdno ozirala okrog.

»V sili Miha kislo mleko žre,« je rekel Miha in vzela latvico.

»Bova tu jedla, ali greva do Boba?« je vprašal Pipi.

»Pojdimo raje stran,« je rekla deklica.

XVI. poglavje

Pojavi se Janja, pojavi se planšar v hudem diru, pojavi se velik butec in pojavijo se neslutene težave.

Miha, Pipi in deklica so se spustili dol po pobočju. Ko so našli primerne skale, so sedli in začeli jesti.

»Jaz sem Janja,« je rekla deklica. Tudi fanta sta se predstavila.

Medtem je skozi vrata kočje prišel planšar. Pozabil je dojenčka in se zazrl na okensko polico.

»Hej, Mica, kaj si ti kam dala kislo mleko?« je vprašal

Ženski glas iz kočje je odgovoril, da ne.

Planšar se je hotel čuditi, a je zagledal Janjo, Pipija in Miho, kako nedaleč stran jejo kislo mleko.

»No, vam bom že pokazal krasti kislo mleko,« je rekel in se zapodil po bregu navzdol.

Planšarja je najprej zagledal Miha.

»Ali je tistole tvoj oče?« je vprašal.

Janja je planina pokonci, vrgla latvico stran in zakričala:

»Bežimo!«

Pipi in Miha si nista dala dvakrat reči.

Urezala sta jo za Janjo, kije dokazala, da njene noge sploh niso od muh. Ko je planšar ostala daleč zadaj, je trojica pritekla do grmovja in ob njem treščila na tla.

Še ves zadihan se je Miha obrnil k Janji:

»Poslušaj, kaj ti nisi tu doma?«

»Ne,« je Janja bruhnila v jok. »Jaz nisem nikjer doma.«

»No, krasno,« je rekel Miha. Pipi pa nič.

»Zbežala sem od doma,« je zahlipala Janja. »A vidva tudi?«

»Kje pa,« je rekel Pipi. »Midva potujeva okrog sveta. Imava lasten avto in šoferja.

Janja je nejeverno pogledala. »Jasno,« je pribil Miha.

»Vzemita me s seboj,« je izdabila Janja in pogledala zelo otožno. To se ne posreči nikomur, razen otožnim deklicam.

»Bab že ne bomo vlačili s sabo!« je pribil Miha.

»Zaveži!« je rekel Pipi.

Oho, oho! Miho je kar spreletelo. Zdaj se bo Pipi važil pred to frkljo, ki je pobrisala od doma.

»Kaj si res odšla od doma?« je vprašal Pipi.

»Ja,« je rekla Janja. »Niso me marali in sem za kazen ušla. Da si bojo zapomnili.«

»Ti niso dali nič hrane?« je vprašal Miha.

»Dojenčki ne vejo, kaj je življenje. Ne poslušaj ga, Janja,« je rekel Pipi.

Čuden občutek je tole. Imaš prijatelja, ki je v redu fant. Potem se pojavi neka frklja in ta v redu fant se prelevi v butca. Saj to je grozno.

»Gremo,« je rekle Pipi »Jaz se bom malo pogovoril z Bobom in vse bo v redu.«

To je Pipi samo govoril. V srcu je trepetal od strahu, kaj bo rekel Bob. Ampak Janje ni mogoče kar takole pustiti.

Na cesti je stala OLD PUNCA z odprtim pokrovom motorja.

»Tukaj počakajta!« je rekel Pipi in šel sam naprej. Ob OLD PUNCI je sedel na obcestni kamen in začel jecljati:

»Veš, Bob, sem mislil ... z Miho sva srečala Janjo ... saj je kar v redu in bi šla rada z nami ... in ker je prostor, jaz ne vem ...ne, Bob, kaj če bi, hm, kaj misliš?

Zavladal je mučen molk.

»Kaj misliš, Bob, reci kaj ...« je stokal Pipi.

Še vedno ni bilo nobenega glasu z druge strani.

»Torej, kaj, no?« je zakričal Pipi in planil pokonci. Takrat je opazil, da se je pogovarjal sam s seboj. Boba ni bilo.

XVII. poglavje

Zobje škripljejo, napetost doseže višek, Bob je vržen iz tira ter recept, kako dobimo polite miši.

Bob je očitno šel malo okrog. Pokrov motorja je pustil odprt zato, da bi se vijaki, cevi, osi in vsa navlaka, ki še sodi k avtomobilu, malo shladili. Pipi je zaškripal z zobmi, potem mu je čez obraz hušknil nasmeh.

Šel je nazaj do grma, kjer sta tičala Janja in Miha.

»Gremo,« je rekel Pipi.

»Kaj je vse v redu?« je nejeverno vprašal Miha.

»Se razume,« je pokimal Pipi. »Brž k avtu.«

Pri avtu Boba ni bilo in Miha je takoj začel nekaj sumiti. Predvsem to, da se mogoče vse skupaj le ne bo srečno končalo. Pipi je medtem odprl prtljajnik.

»Boba ni bilo,« je rekel Janji, » in se nisem mogel pogovoriti z njim. Pojdi v prtljajnik, med vožnjo bom uredil z Bobom, potem te vzamemo ven.«

Janja se je čudila, a je vseeno šla noter. Miha se je zelo čudil in nervozno hodil gor in dol. Pipi se ni čudil, so se mu pa zato po glavi podile zelo plašne misli. Da bi jih pregнал, se je delal strašno važnega.

Tik preden bi moral biti od važnosti že utrujen, se je vrnil Bob.

»No, mojstra, sta se napupcala mlekca?« je vprašal in sedel za volan. Sta ga še kaj pustila za druge?«

Pipi in Miha sta vsak s svojim cmokom v grlu zlezla v OLD PUNCO. Odprava je znova krenila v strmino. Saj motor je kar v redu brnel. Ampak, hm, vseeno, ne vem, če ni nekam glasneje ropotal. Saj OLD PUNCA je kar redu peljala. Ampak, kaj ne gre le malo prepočasi. Ali ji je škodil gorski zrak?

Bob je pogledal brzinomer, prisluškoval motorju, pogledal, če ni pozabil sprostiti ročne zavore, in tako naprej.

Pipi in Miha sta se izredno zanimala za vse, kar se je dalo videti skozi okno. Ampak skozi okno so se videle čudne stvari. Vsaka skala se je nenadoma spremenila v jezni Bobov obraz. Vsako drevo se je nenadoma spremenilo v še bolj jezni Bobov obraz. Gore so se spreminjale v najbolj jezni Bobov obraz.

Napetost je dosegla višek, ko je Bob znova zapeljal k robu ceste.

»Motor moram pogledati,« je rekel in zlezel ven. V hipu sta bila zunaj tudi Pipi in Miha. Bob je zavil proti prtljažniku.

»Orodje moram vzeti.«

»Čakaj!« je zakričal Pipi,« bom jaz.

»Ali pa jaz!« je zakričal Miha. Oba hkrati sta planila proti prtljažniku, trčila eden v drugega in padla po tleh.

Bob ju je začudeno gledal, stopil k prtljažniku in ga odprl. Bob je v življenju doživel že veliko presenečenj. Skoraj bi lahko rekli, da ga je kalilo že veliko presenečenj in postal je že pravi mož. Je pa res, da še tako prekaljene može lahko vrže iz tira kakšno zelo veliko presenečenje.

Boba je iz tira vrgla Janja v prtljažniku.

Če vrže vlak iz tira, nastane lep cirkus. Je pa tak cirkus prava malenkost prosti cirkusu, če vrže iz tira Boba.

Miha in Pipi sta pri sebi šepetala, da nikdar in nikoli več ... Janja je pri sebi šepetala, da nikdar in nikoli več ... Bob pa je za vso Južno Evropo kričal, kako nikdar in nikoli več ne bo jemal s seboj dojenčkov, ki jih nosiš po rokah, jim brišeš nos in rit, jih božaš, oni pa počnejo oslarijo za oslarijo.

Pipi, Janja in Miha so stali pred Bobom kot polite miši. Polite miši se dobi tako, da se vzame miški in se jih polije. Ker Bob ni imel pri sebi miši, je vzel Pipija, Janjo in Miho.

»Dovolj vas imam!« je končno zakričal, planil v avto in odpeljal nazaj. Pipi, Miha in Janja so ostali na cesti.

XVIII. poglavje

Pojavijo se slutnje o Janjinih načrtih, iz trgovine izgine lepa vreča dobrot, pisalni stroj pa bi od žalosti rad kar nehal pisati.

Miha je začel jokati. Pipi je vrtel oči. Janja je vrtala po nosu.

»Zdaj je, kar je,« je rekel Pipi. »Malo se bo zdivjal, pa bo. Miha, nekaj se cmeriti. Gremo!«

Pipi se je delal junaka. S tem, naj Miha neha jokati, je mislil zelo resno. Če Miha ne bi nehal jokati, bi lahko začel še Pipi.

»Lačen sem,« je smrknil Miha. »Ti boš kriva, če bom umrl,« je očitajoče pogledal Janjo.

»Preveč si debel, da bi umrl,« je rekla Janja. »No, ampak če bi res rada jedla, pojdimo tje do

Tistega mesteca. Kakšna trgovina že mora biti tam.«

Tisto ni bilo mestece, ampak vas. No, trgovina je bila vseeno tam. A ko se je Miha nehal cmeriti, se je pokazala nova težava. Najsi so še tako obračali svoje žepe, nihče ni imel cvenka pri sebi.

Takrat se je oglasila Janja in rekla, da ima načrt.

»Ga bomo jedli z marmelado ali pašteto?« je zajedljivo vprašal Miha in brž umolknil, ko mu je Pipi nakazal, da mu lahko da nič s pestjo.

Ko gledamo Janjo, kaj počne se nam po glavah sučejo zapletene misli. Kar od doma je ušla, glej jo no. Ampak deklice ne uhajajo od doma kar tako, saj vendar nimajo kje spati in nimajo kaj jesti. Hm. Ampak ona je rekla, kako je ušla zato, da bi kaznovala mamo in očeta. Kje smo pa še videli, da bi otroci kaznovali starše? Saj vendar starši kaznujejo otroke. To že, to že.

No, z Janjimi starši je takole. Oče je mesar. Od jutra do večera visi v mesnici. Ob koncu meseca zato lahko prinese domov kup denarja. Iz tega kupa je že zrasla velika hiša, v kateri stanuje Janja z očetom in mamo. Mama je zelo pomembna. Vedno mora biti na sestankih, kjer zelo pametno govori.

Ker mora toliko govoriti drugim, ji zmanjka besed za njeno Janjo.

Oče mesar ji reče: »Janja, tu imaš pet jurjev, kupi si kaj ali pa pojdi v kino!« On gre pa v mesnico. Če hoče biti od jutra do večera tam, potem ne more z Janjo v park, ali v cirkus, ali v bazen, ali na izlet.

Oba imata toliko dela, da Janji ne moreta priskrbeti bratca. No, in Janja je rekla, prav, pa grem.

Zdaj je bila tu s Pipijem in Miho, ki sta šla z Bobom kar tako malo na izlet, ne pa od doma, zato da bi že pokazala staršem, kako je, če se nimaš s kom pogovarjati in biti z

njim.

»Načrt imam, kako bi prišli do hrane,« je rekla Janja in začela govoriti.

Čez čas je Miha stopil v trgovino in vprašal prodajalca, če bi lahko dobil deset dek zelene žabje preje. Prodajalec ga je čudno pogledal in rekel, da ne. Miha je šel.

Čez čas je Miha stopil v trgovino in vprašal prodajalca, če bi lahko dobil deset dek ocvrtih obešalnikov. Prodajalec ga je pisano pogledal in rekel, da ne. Miha je šel.

Prodajalec je stopil za njim do vrat in videl, kako se je Miha ustavil na drugi strani ceste in se pogovarjal z nekim mulcem. Mi vemo, da je bil to Pipi.

Čez čas je Miha stopil v trgovino in vprašal prodajalca, če bi lahko dobil čuka na palici. Prodajalec ni rekel ne bev ne mev, ampak se je počasi začel bližati Mihi. Miha jo je ucvrl skozi vrata, prodajalec pa za njim. Na drugi strani ceste se je Mihi pridružil še Pipi in skupaj sta bežala pred prodajalcem.

Medtem je Janja stopila v trgovino, v vrečko nabrala kruha, konzerv in nekaj bombonov ter izginila, še preden je prodajalec prišel nazaj.

Kar hudo je tole pisati. Pipi, Miha, Janja, da boste vi napravili kaj takega?!

Zunaj vasi so se vsi trije srečali. Sedli so pod drevo in zložili hrano po tleh. Takrat se je v daljavi zaslišal znani ropot.

XIX. poglavje

Vse gre že tako daleč, da Bob zagrozi z miličniki, Pipi zagrozi s pretepom, vse pa zakrije noč, ki hitro pade na kozolec.

Izza ovinka se je pojavila OLD PUNCA. Bob je zagledal družčino pod drevesom in ustavil. Videti je bil malo boljše volje.

»Oho, hrana,« je rekel in začel jesti. Potem je pogledal Janjo in vprašal:

»Kako je torej s teboj?«

Janja je počasi povedala, kako je z njo. Povedala je zelo ganljivo. Videti je bilo, da se je ves svet zarotil proti njej. Miha je včasih smrknil, Pipi je gledal z velikimi očmi.

»In kako si prišla v naš prtljažnik?« je vprašala Bob.

Pipi je počasi povedal, kako je bilo s tem. Videti je bilo, da je za vse kriv Bob, ker ga tisti hip ni bilo tam.

Bob je nekaj časa molče jedel. Potem je zelo mirno začel govoriti. Kadar odrasli govorijo zelo mirno, takrat se ve, da bo zdaj zdaj še velik kraval.

»Od doma sem vaju peljal, da bi ušla mizarju, ker ste mu kradli deščice,« je rekel Bob.
»Kajne, Pipi?«

Piši je sklonil glavo in pokimal.

»Planšarju ste ukradli kislo mleko. Kajne, Miha?«

Miha je sklonil glavo in hotel reči »ampak, saj«, a ni rekel nič. Samo še in še je sklanjal glavo.

»V našo družbo sta sprejela Janjo, ki je ušla od doma zato, ker se ni ves set vrtel okrog nje. Kajne?«

Bob si je odlomil nov kos kruha in segel po pašteti, v tistem pa se je stresel in pogledal kruh in pašteto in ves kup hrane.

»Kje ste dobili vse to?« je vprašal, pol nejasnih sumov.

Janja, Pipi in Miha bi sklonili glave, a so že imeli sklonjene. Zato so samo polglasno čivknili: »V trgovini.«

»Koliko set plačali?« je vprašal Bob.

»Saj smo hoteli, ampak ...« je začel Pipi in umolknil.

»Pipi, ne boš rekel, da ste tudi vse tole ...?!« je zakričal Bob, vrgel vse iz rok in planil pokonci.

»Če pa ni bilo nikogar v trgovini, da bi mu plačali,« je izdaval Pipi. Bob je kar poskakoval in spreminjal barve. Potem je v mislih najbrž štel do pel milijard in mirno rekel:

»Tatovi ste in nepridipravi. Z vami ne maram imeti nobenega opravka več. Jutri vas peljem na policijo. Zdaj pa k tistemu kozolcu in spat. Ta dan je tako grozen, da ga je treba čim prej končati.«

Janja, Pipi in Miha so bili iz sebe. Pipi je nekaj čivkal, da bi lahko hodili po svetu, jemali tam, kjer je in dajali tja, kjer ni, a Bob ni imel nobenega posluha za to. Zapeljal je OLD PUNCO pod kozolec, izvlekel iz prtljažnika odeje in vrgel vsakemu eno.

Janja je vzela odejo in šla na drugo stran kozolca. Pipi je šel za njo. Sedela sta na deski in molčala. Mrak je s seboj prinašal tudi mraz, a sta kar sedela in se držala za roke. Janji so solze silile v oči.

Dajta, vidva, pojdita spat,« je zaklical Bob, »jutri bomo zgodaj vstali.«

»Tako lepo je bilo molčati s teboj,« je rekla Janja in vstala.

Skupaj sta šla do ležišča, ki sta g na senu pripravil Mih in Bob, ter legla poleg njiju. Pipi se je nekaj časa premetaval.

»Hi, hi,« se je Miha obrnil k njemu.

»Kaj je?« je vprašal Pipi.

»Nič,« je rekel Miha, »saj že vrabci čivkajo. Ti in Janja, hi, hi, saj vidimo ...«

»Bi rad, da te malo preboksam?« je vprašal Pipi.

»Ali bo mir ali ne?« je napol v snu zamrmral Bob.

»Bo, šefe, bo,« je odvrnil Pipi. »Samo temule dojenčku sem moral povedati pravljico za lahko noč.

XX. poglavje

Janja izgine in je ni nikjer, Mihi izginejo tla pod nogami in misli, da bo utonil; ribič negoduje, ker kričachi nočejo izginiti.

Prvi se je prebudil Miha. Pretegnil se je, se ozrl okrog in opazil, da je Janjino ležišče prazno.

»Oho, umiva se lepotička,« je rekel, vstal, šel s kozolca in se napotil proti reki. Bilo je sveže jutro, a na vrhovih gora se je že kazalo sonce.

Miha se je ob reki začel razgledovati. Nikjer ni bilo videti nikogar. O, pač, dva zavoja nižje je na bregu sedel ribič in namakal trnek.

»Jaaaanjaaaa!« je zaklical Miha.

Ribič se je zdrznil, jezno pogledal proti Mihi, a ni rekel nič. Miha si je umil roke in šel s prstoma preko oči. Znova je poklical, tokrat še bolj glasno za seboj je slišal šum. Bil je Pipi.

»Kaj se dereš?« je vprašal.

»Saj se boš ti tudi,« je odvrnil Miha.

»Tvoja punca je izginila. Najbrž je bil kdo bolj všeč.«

Pipi se je brez besed zakadil v Miho. Mihi je spodrsnilo in v obleki je čofnil v vodo.

»Na pomoč, na pomoč, ubili me bojo, utonil bom!« je zakričal Miha čofotal in lezel iz vode. Pipiju je postalo žal in vlekel ga je ven.

»Kaj sta prišla plašit ribe ali kaj?« je jezno zakričal ribič.

»Ribiče sva prišla plašit,« je zakričal nazaj Pipi. Treba je povedati, da si česa takega najbrž ne bi upal, če ne bi bil ribič na oni strani reke, mostu pa v bližini nobenega.

Ribič je nemočno zažugal nazaj.

»Tako torej,« je stokal Miha, »zaradi neke ženske me hočeš ...«

»Saj vidiš, da nisem hotel,« je tiho rekel Pipi.

Lahko te mlatijo a ti ni nič, lahko te nadirajo, pa se požvižgaš. Če pa kdo tiho in skesano govori, potem ... Miha je videl, da je Pipiju hudo, požrl je slino in rekel: »No, to se lahko vsakemu zgodi.«

Prijela sta se za roke in stekla nazaj. Ob OLD PUNCI je stal Bob in držal v rokah listek.

»Preberita, mojstra, preberita,« je rekel Bob in si popravljaj hlače. Hlače si popravlja, kadar je kdo v zadregi.

Janja je napisala, da jih zapušča. Da je ves svet ne mara in oni tudi ne in kako bo šla kar v gore in je ne bo nikoli več nazaj. Mislila je, da so oni kaj drugačni a niso in na svidenje. Še žal jim bo.

Pipiju je padel listič iz rok. Jezno je pogledal Boba: »Ti si jo spodil! Zaradi tebe je šla. Nikogar nima na svetu. Njen oče ima raje krave kot njo. Njena mama se važi na okrog. Tako. Ubil jo boš!«

Bob je bil v redu fant. Tej mulariji je včeraj lepo povedal, kar ji je šlo. Ampak takale frklja, kot je Janja, kaj veš, kaj vse se lahko zgodi, kakšne neumnosti ji lahko padejo v glavo? Nehal si je popravljati hlače in osorno rekel: »Zginita v avto. Gremo!«

»Nikamor ne grem. Jaz že ne, » je zacepetal Pipi.

»Sem mislil, če bi šli iskat Janjo,« je mimogrede rekel Bob in šel po odeje.

Pipi je požiral solze in smeh. To je zelo čudna mešanica, a Pipiju se je zelo prilegla. Šele v avtu je Bob opazil, da Miha šklepeta od mraza.

»A si bisere tavhal v Soči?« je vprašal.

»Nič, nič,« je rekel Miha in zamahnil z roko.« Malo sem se poškopil. Ampak mi možje veliko prenesemo.«

XXI. poglavje

Napoči trenutek ko se zgodba zresni. In Bob reče: zdaj gre zares! Pipi pa pozabi na resnost in se zjoče, kolikor mu oči dopuščajo (in njegove oči ne dopuščajo malo).

OLD PUNCA se je znova zažrla v serpentine. Ko je zavozila okrog ostrega ovinka, se je mahoma znašla sredi črede krav.

»Pritisni na plin in vključi brisalce,« je rekel Pipi Bobu.

Bob je pritisnil na zavoro in se počasi začel prebijati med kravami. Na koncu so srečali pastirja.

»Gospod, kaj ste videli kakšno punco?« je vprašal Pipi.

Pastirju se ne reče gospod. Gospodov tudi sicer ni.

Ampak Pipi je bil kar malo zmeden od skrbi in od vsega. Pastir se je zarežal:

»O, veliko punc sem že videl. Pa tele poglejte, tele moje punce, kako lepo opletajo z repi!«

»Ne, ne,« je hitel Pipi, ki zdaj ni imel več nobenega smisla za šalo. »Kakšno pravo punco, s kitami, in, in ...«

»O, kajpak« je rekel pastir. Povedal je, da je više gori pred kakšno uro srečal eno, ki je spraševala, kje se pride na najvišjo goro. Pokazal ji je in odhitela je po stezi navkreber.

Kje je to, kako se pride, kam se pride, a je nevarno in že je OLD PUNCA drvela naprej. Na mestu, ki g je opisal pastir, so fantje poskakali iz avta in se zakadili navkreber.

Lep čas so sopihali, ko je Miha dvignil glavo, da bi pogledal, če je še dosti do vrha. Do vrha je bilo še dosti. Ampak zagledal je še nekaj drugega.

»Tttamle,« je zajecjljal in pokazal. Bob in Pipi sta pogledala za njegovim prstom.

Visoko gori v skalah so zagledali reševalce, kako so po vrveh spuščali reševalni čoln. Prvi se je znašel Bob.

»Pa kaj,« je rekel negotovo, »reševalci so, ki vadijo reševanje. Janja ni ptič, da bi v eni uri zletela tako visoko.

»Bob je govoril zelo prepričljivo, ker je hotel prepričati zelo sebe. Fantje so se znova zažrli v strmino. Čez čas so naleteli na markacijo. Steza se je cepila na levo in desno.

»Kaj pa zdaj?« je vprašal Miha. Kaj, če bi jaz počakal tu, da bi v vsakem trenutku lahko priskočil na pomoč, Pipi bi šel levo, Bob pa desno. Kdor bi prej našel, bi poklical«

»Jaaaaanjaaaa!« je zakričal Pipi tako glasno, da je Miho kar vrglo.

»Povej, preden se začneš dreti,« je očitajoče rekel in pogledal v skale. Pipi je zakričal še glasneje in Miha se je spet prestrašil.

»Aja,« je rekel Pipi, »oprosti, pozabil sem ti povedati.«

»Kar deri se,« je odvrnil Miha, »saj je tvoje grlo!«

»Dosti tega,« je rekel Bob. »S planinami se ni šaliti! Pipi, ti pojdi desno, midva z Miho greva levo. Če v eni uri ne pridemo nikamor, bomo poklicali reševalce.«

Vse tri je malo stiskalo. Nemo so pokimali in znova krenili.

Pipi je hitel, da mu je pot curkoma lil po hrbtu. Nenadoma se mu je zazdelo, da je zgoraj zagledal kos Janjinega krila, ki je izginil za skalo.

»Jaaaanjaaaa!« je zakričal in se zakadil naprej. To je bilo slabo. Ni več dosti pazil in v naslednjem hipu mu je spodrsnilo. Padel je čez skalo in zastokal od bolečine. Iz kolena se mu je ulila kri.

»Booob!« je zaklical in Bob mu je odgovoril.

»Pridita sem,« je še zaklical Pipi, potem pa od bolečine samo stiskal zobe.

Ko sta prilezla do njega, je Bob brez besed raztrgal robec in Pipiju povil rano. Kar malo bled je bil, ko je rekel: »Tako, igrice je konec. Zdaj gre zares. Gremo!«

Brez besed so se vsi trije začeli spuščati v dolino. Pipijeve oči, ki so blodile po skalah, kmalu skozi solze niso videle ničesar več.

XXII. poglavje

Oskrbnik obveže Pipija, postavi sto vprašanj in zato pokliče reševalce. Janje še vedno ni. Kaj bo, kaj bo?

Bob in Miha sta ranjenca položila na zadnji sedež OLD PUNCE in avto je na vso moč, kolikor je pač star avto ima, oddrvel proti planinski koči.

Oskrbnik jih je sprva, zelo začudeno poslušal, nato pa izvlekel obveze in povil Pipiju koleno in očistil praske po rokah in po drugi nogi.

»To je pa tako, če se greste ristanc v skalah,« je mrmral. To je mrmral njegov hudi del. Njegov dobri del pa je govoril: »Jejhata, jejhata, otroci, kaj bo iz tega?«

Iz tega je bilo to, da je Bob predlagal, naj pokliče reševalce. Reševalcev k sreči ni bilo treba klicati, ker je eden pravkar prišel iskat malico za tečajnike, ki so vadili v gori. Ko je slišal vso zgodbo, je zaskrbljeno rekel: »oh, že spet Huda luknja.« Potem ni rekel nič več, samo užgal jo je nazaj v goro, da bi se kar kadilo, če bi se imelo od kje. Bob in Pipi in Miha so potrem odgovarjali na sto oskrbnikovih »ja pa zakaj« in »ja pa kako« in »kaj hudiča vendar« in »česar si ne izmislite« in »ali veste kaj se greste« in »zakaj, tristo zelenih«. Sprva so odgovarjali lepo po vrsti, potem se je vse zmešalo in so odgovarjali, ne da bi jih oskrbnik vprašal, in oskrbnik je spraševal, ne da bi mu kdo odgovoril. Ne vem, kako bi se to končalo, koliko vprašanj bi ostalo brez odgovora in koliko odgovorov brez vprašanj, če se ne bi oskrbnik udaril po glavi in stekel v dom.

Stekel je do telefona in v jedrnatih stavkih, kot je treba, sporočil o dogodku v dolino. Točneje, reševalcem na letališču, ki so imeli za posebne primere pripravljen tudi helikopter.

»No, tako,« je rekel, ko se je vrnil, zdaj pa čakajmo!«

To je zelo lahko reči.

Najprej hodiš gor in dol. Potem hodiš dol in gor. To bi še šlo, a kaj ko se po glavi podi na kupe misli. To niso misli na sladoled, žvečilni gumi ali torto, niti niso misli na nogomet n dvorišču. To so misli, kaj pa, če se ji kaj zgodi, kaj pa, če pade dol, kaj pa, če je ne najdejo.

Ure so minevale tako počasi, da bi jih polži na daleč prehiteli, če bi tekmovali z njimi.

Pozno popoldne je nad kočo zabrnelo. Priletel je helikopter. Bob, Pipi in Miha so razločili pilota.

»Daj, fant, najdi jo,« je šepetal Bob in gledal gor.

Reševali so med tem, plezali na vse strani v skale, še posebej v smeri Hude luknje. Tečajniki, začetniki, so se zgrnili okrog radijske oddajne postaje, in poslušali pogovor s pilotom helikopterja pa s tremi najbolj izkušenimi plezalci in obenem pripravljali vse, če bi bilo kaj potrebno.

Dan se je začel prevešati v mrak.

Oskrbnik se je motal po koči in dajal vtis, da je ves zakopan v oskrbniške opravke. Včasih je pogledal proti Bobu, Pipiji in Mihi, ta pogled ni bil najlepši.

»Pojdite jest,« jim je velel oskrbnik, ko se ni dalo reči nič drugega, kot da je padla noč.

Bob in Pipi sta brozgala po svojih krožnikih, Miha pa je pridno zajemal.

»Požeruh,« ga je zbodel Pipi.

»Kaj naj delam sicer?« je s polnimi usti vprašal Miha.

Zunaj se je zaslišal hrup. Vrata jedilnice so se odprla. Prva skupina reševalcev se je vrnila. Na veliko in vprašujoče oči fantov je prvi reševalec samo odkimal in utrujeno odložil nahrbtnik.

XXIII. poglavje

Kako je takrat, ko ne moreš ne naprej, ne nazaj. Kako je takrat, ko se prepozno česa spomniš. Kako je takrat, ko se sredi noči pojavi kdo s tablico čokolade.

Tistega jutra, ko so Bob, Pipi, Miha in Janja noč prespali na kozolcu, se je Janja zbudila prva. Še zdaj ji je zvenelo v ušesih Bobovo obetanje, da jih bo vse skupaj peljal na milico. Po prstih se je splazila mimo spečih fantov, in žalostno pogledala in šla ven.

OLD PUNCA ni bila zaklenjena. Fantom je Janja napisala sporočilo in se napotila v gore. Obup ji je stiskal grlo. Kaj res ni nikogar na svetu, ki bi je rekel kaj lepega? No, saj Pipi je, ampak kaj, ko je tudi Bob tukaj.

Kar govorila si je, zdaj bom šla, in me ne bo več nazaj, Boste že videli, in nihče me ne mara.

Pastir ji je povedal, kje se gre na najvišjo goro, in noge so jo same nesle tja. Dolgo je že hodila, ko je zaslišala od spodaj klice, ki so jih za njo pošiljali Bob, Pipi in Miha. Pipi še posebej.

»Ne,« je rekla med zobmi, »zbežala bom. Nikogar ne maram!«

Plezala je naprej. Ampak dekle je le dekle, in potem ko so se fantje razdelili, jo je Pipi res videl. Toda Pipi je potem padel, Janja pa je kar dirjala naprej.

No, in je kar dirjala in ihtela in mislila same žalostne misli. Nenadoma, kar sredi plezanja, pa jo je spreletelo: »kam zdaj?«

Na levo ni šlo, ker je bil tam previs, na desno ne, ker je bil tam prepad. Najprej je bil previs in nazaj strma skala. Kako sem sploh prišla sem, se je vprašala.

Boljše bi bilo, če bi se precej prej vprašala, zakaj sploh bi rinila v skale. A se ni, in zdaj je bila tu in ni mogla ne naprej in ne nazaj.

Lica je imela mokra. To ni bil dež. To so bile solze. Janja je objela kolena in na glas zajokala.

»Samo skale imam,« je mislila, »mamici in očku sem ušla, fantje so me pregnali, kam sploh spadam? Nikamor, samo sem med skale.«

Jokala je in jokala. Solz je počasi zmanjkalo, tako da je samo še hlipala in stiskala kolena. Prevezela jo je omotica žalosti in utrujenosti. Bil je že mrak, ko se je zdrznila,

zazdelo se ji je, da sliši ropot. Zagledala je helikopter ,kako leti med vrhovi. Pri srcu jo je spet stisnilo: »Helikopter leti kamor hoče. Ves svet je njegov, zame pa so samo skale.«

Znova jo je prevzela omotica.

Bila je že trda noč, ko jo je mraz znova zdramil. Oho, ampak to ni noč, saj noč ne pleza tako glasno, saj noč ne kruši majhnih kamnov, noč tudi ne pleza po vrvi in nima okovanih planinskih čevljev. Polica, na kateri je čepela Janja, je mahoma postala pretesna. Poleg nje se je znašel postaven mož z nahrbtnikom.

»Kaj pa vi tukaj?« je začuda odrezavo spravila iz sebe Janja.

»Nič,« je rekel mož, »pote sem prišel, Janja.«

Nasmehnil se je in Janja je vedela, da tako lepega nasmeha še ni videla. Segel je v žep in ji ponudil čokolado.

»Boš?« jo je vprašal.

»Ja,« je rekla Janja in tablica je skoraj v hipu utonila v njena usta. Potem je vprašala: »Kaj ste res v te skale prišli zaradi mene? Ste res prišli pome?«

»Jasno. Te skale niso za deklice, kot si ti.«

Janja se je nasmehnila. Vedela je, da je gorski reševalec sila in da mu na vsem svetu ni para.

XXIV. poglavje

Janja se vrne v dom. Dobra volja se vrne v zgodbo. V Miho se vrne zelo zelo velik strah.

V planinski koči je bilo medtem že vse pokošeno. Eden je bil bolj morast kot drugi. No, saj so imeli za kaj. Ko so Mihi že počasi začele lesti oči skupaj, se je pred vrati spet zaslišal hrup. Vsi so planili pokonci. Vrata so se odprla. Janjo so prinesli na nosilih. Pipi je planil naprej:

»Ali je ... ali je ...kje kako ...«

»Zelo je utrujena in prezebla,« je rekel zdravnik. »Franci jo je našel.«

Franci je vodja reševalcev in najbolj izkušen. Ko se je vračal navzdol, je našel Janjo.

»Janja, Janja, zbudi se, jaz sem, Pipi!« je kričal Pipi in stresal Janjino roko. Bobu in Mihi, oskrbniku seveda tudi, se je hitro vrnila dobra volja. Janjo so odnesli v sobo in tam je Pipi smel malo ostati. Miha je dajal dvoumne pripombe, dokler ga Bob ni ostro prijel:

»Zaveži, fant, če bi še naprej rad imel lepo naravnana zobe!«

Miha se je vprašal, kaj bi zavezal. Ampak, to se ve!

Pipi je medtem sedel na Janjini postelji. Janja je pojedla malo juhe in lisa so se ji pordečila. Pripovedovala je, kako je bilo. Najbolj ji je bilo všeč na koncu:

»In veš, Pipi, posebej zame so prišli reševalci. Sploh me niso poznali, a so vseeno prišli. To je tako čudovito. Franci je rekel, da take deklice ne smejo biti tako same v skalah. Veš, zdaj je tako lepo ...«

Janja je zaprla oči in premagal jo je spanec. Pipi jo je pobožal po roki in šel tiho iz sobe. Ko se je vrnil v jedilnico, ju je oskrbnik skupaj z Miho odpeljal v sobo, ki jima jo je namenil.

»Kaj pa Bob?« je vprašal Miha.

»Nekaj malega se bova pogovorila,« je rekel reševalec Franci. »Kar pojdita spat. Danes je bil hud dan.«

Pipi je pokimal, Miha pa se je spomnil na mamo. Ampak ker se je vse dobro odvijalo, je samo predlagal Bobu, da po telefonu pokliče Andreja, da bo povedal staršem kako bojo kakšen dan zamudili.

»Jasno,« je rekel Bob, »Dobro, da si me spomnil.«

Potem sta sedla s Francijem. A zakaj?

Pravzaprav ni kar tako preveč zabavno, če neka deklica zbeži v gore. In reševalci vseeno niso kar tako tam, da bi žvižgali. Franci, vodja reševalcev, je bil obenem miličnik. Zato ga je zanimalo, kako in kaj je s temi fanti, kako in kaj je s to Janjo in kako je z OLD PUNCO.

Bob si je nekaj časa trebil zobe, potem pa povedal vse lepo po vrsti. Ko je govoril, si je postajal vse bolj všeč. Zato je na koncu moško rekel:

»Mislim, da bi bilo treba puncu pomagati.«

Reševalec miličnik Franci je prikimal, malo razmišljal in nato rekel:

»Naj ne bom Franci, če se nisem spomnil.«

Bob je sprva debelo pogledal, ampak ker z miličniki ni šale, je samo poslušal, kimal in nato odšel spat.

Ko so se zjutraj Janja, Pipi in Miha pojavili v jedilnici, so reševalci že davno odšli v dolino. Miha je vstal in šel k oknu, da bi malo pogledal v nebo. Ja kaj pa je to? Ko je Miha pogledal ven, ga je streslo in kar odneslo nazaj k mizi.

»Tttam,« je zajeceljal in se sesedel na stol

Janja in Pipi sta planila k oknu in tudi njiju je stisnilo v grlu. Na dvorišču je stal miličniški avto, ob njem dva miličnika, zraven pa še Franci in Bob. Živahno so se pogovarjali.

XXV. poglavje

V glavah se kopičijo naslednje misli: v Pipijevi jezne in nežne, v Mihovi prestrašene in lačne, v Bobovi pa samo globoke.

Kakšnega posebnega časa ni bilo, da bi vse skupaj zvijala panika. Ampak časa je bilo vseeno toliko, d je Miha zbežal v stranišče in se zaklenil: Tam je planil v jok.

»Maaaaaaami, mammi, miličniki so prili. Zaprli nas bojo, uuuuuuu, uuu, maaaamiii ...«

Po vratih je poropotalo.

»Kaj se dereš?« je spraševal Bobov glas.

»Jaz se ne,« je zastokal Miha.

»Kaj pa potem?«

»Najbrž skozi okno piha veter in polkna cvilijo,« je rekel Miha.

»Potem pa zapri okno in pridi ven!« je rekel Bob.

Pri mizi, kjer sta sedela Pipi in Janja, sta stala oba miličnika s Francijem.

»Takole je,« je začel Bob. »Janja bo šla malo z miličniki. Vse bo v redu.«

Janja je prebledela in obsedela. Prebledel je tudi Pipi samo obsedel ni. Planil je pokonci in se zakadil v Bova:

»Ti , izdajalec!« Najprej si Janjo pognal v skale, zdaj si poklical še kifeljce. Saj sem vede, da me sovražiš, da sovražiš Janjo, da, da, da si izdajalec, da ...«

Pipi je otepal z rokami kot sedemnajst mlinov na veter. Bob ga je komaj ukrotil.

»Poslušaj mladi tovariš,« se je oglasil eden od miličnikov. »Odit od doma, to niso ravbarji in žandarji. Janji je treba pomagati in mi ji bomo. Če ji res želiš dobro, daj mir.«

»V zapor jo boste dali, ja taka je vaša pomoč, ne« je kar rohnel Pipi. Z njim je že tako, da kadar rohni, ga ni lahko ustaviti. In zdaj je še posebej rohnel.

»Janja,« je rekel Franci, »jaz sem poklical miličnike. Mi verjameš, da ti hočem dobro?«

Janja je z velikimi praznimi očmi gledala reševalca miličnika Francija dolgo in brez besede. Potem se je bežno nasmehnila in prikimala.

Oskrbnik je medtem prinesel na mizo vročega mleka in ajdovih žgancev. Vsi so posedli in jedli, nekateri z večjim in drugi z manjšim tekom. Pipi je grizel ustnice in ni maral jesti.

Fantje so potem pospravili svojo prtljago in se začeli poslavljeni. Če bi bilo veliko prostora, bi še kakšnih sto strani od tod dalje pisali, kako so se poslavljeni. Težko, a vendar. Obljubili so si na kile pisem in kmalu na svidenje.

Ob tem »kmalu na svidenje« je Pipi tako pogledal Boba, da bi vsakem drugemu postalo slabo. Ampak Bob je vedel, da je Pipi po srcu dober fant, da je zdajle samo malo žalosten, in mu je odpustil. Janja je ostala s Francijem in miličniki, OLD PUNCA pa se je spustila po cesti navzdol, proti domu.

Dolgo so se fantje peljali molče. Pipija so obhajale najbolj jezne misli, ki so se nanašale na Boba, in najbolj nežne misli, ki so se nanašale na Janjo. Miha je mislil prestrašene misli, ki so zadevale miličnike, in lačne misli, ki so zadevale njegov želode. Bob je glodal globoke misli, kako se je vse skupaj še kar v redu končalo.

Pri odcepu za Bled je Bob ustavil in rekel:

»Sem mislil, hm, če smo že tu, zakaj se ne bi šli kopat?«

»Krasno,« je zasijal Miha, ker je vedle , da kjer je kopel, je tudi prodajalec sendvičev.

»Doslej smo še vse delali proti moji volji,« je zamrmral Pipi, »in ne vem, zakaj me zdaj sprašuješ.

XXVI. poglavje

Priče smo zelo nenavadnemu pretepu, po katerem nekaj prileti skozi Pipijeve zobe, po katerem ima pisalni stroj velike težave in po katerem se nekaj usipa iz Boba naravnost na Mihovo in Pipijevo srce.

Bob se je odhrkal in pognal OLD PUNCO naprej. Znova in znova je šepetal svojim živcem, naj se ne razburjajo, Pipi je tečen in razsrjen smrkavec, zato ne ve, kaj govori.

Klanec je bil že skoraj pri kraju in kmalu bi škatla morala pripeljati do table z napisom Bled. Vendar tega ni storila. Torej je zakašljala in malo pocukala in se ustavila.«Kadar je Bob za volanom, je nujno, da avto crkne,« je rekel Pipi in mučeniško lezel s sedeža.

Miha ni rekel nič. Samo zelo previdno je ogledoval Pipija in še bolj previdno Boba. Vedel je, da bo moralo prej ali slej do česa priti.

Bob je odprl pokrov motorja. Malo je gledal noter, potlej pa odprl še rezervoar za gorivo in kukal vanj.

»Miha,« se je spet oglasil Pipi, »daj Bobu vžigalico, bo pogledal , če je kaj bencina.«

Lahko, da je Miha imel vžigalico in lahko, da jo je mislil dati Bobu. Drži pa tudi, da je Bob ne bi vzel. Težko je namreč vzeti vžigalico, če v tistem trenutku roke delijo klofute. In Bobove roke so delile klofute in Pipijeva lisa so jih sprejemala.

Miha se je za vsak primer malo umaknil.

Ko se je tako umaknil, je opazil, da je tale pretep med Bobom in Pipijem zelo čuden pretep. Bob je namreč delil klofute, Pipi pa je kar mirno stal. Stiskal je ustnice, roke je prekrižal pred seboj, gledal je Bobu v oči in niti ene solze ni izpustil.

»Strašno,« je pomislil Miha, »strašno, kaj takega?«

Tudi Bob se je nenadoma zavedal, da je s tepežem nekaj narobe. Zato je prenehal in stopil korak nazaj.

»Le daj, hinavec, le daj,« je priletelo skozi Pipijeve zobe, »mlati nekoga, ki je mlajši od tebe, ki je manjši od tebe, le daj, junak. Ves svet ti ploska. Kako lepo znaš klicati kifeljce, kako lepo izdajaš prijatelje, kako lepo pošiljaš deklice v zapor, prav čudovit fant, ni kaj. Prosim, še me mladi, daj, ubij me!«

Na tem mestu ima pisalni stroj spet velike težave. Kako naj piše, ko pa je med dvema fantoma, ki sta še včeraj bila prijatelja, zazijal tak prepad? Nikomur o ni v veselje, in če smo pravični, tudi pisalnemu stroju ne.

Ampak mladi fantje itak delajo vse po svojih glavah in se za pisalne stroje ne zanimajo. In samo ker je tako, pisalni stroj piše naprej, četudi bi si najraje povsod ovil svoj črni trak.

Bob je na široko odprl usta. Zazijal je tako, kot bi šla Potočka zijalka na počitnice in se z Bobom domenila, naj jo zamenja. Potem je kar poskočil, stisnil pesti in z njimi treščil po strehi ODL PUNCE tako, da bi motor gotovo crknil, če ne bi tega storil že prej.

»Dovolj!« e zakričal Bob, »dovolj imam tebe in tvojih oslarij in tvoje zagamane domišljije, butec mladoletni. Kaj si čisto nor ali kaj? Saj vem, da si zabit, toliko ti pa spet ne bi bilo treba biti!«

In potem se je usulo iz Boba vse, kar se mu je lep čas nabiralo. Besede so se usipale in usipale in prava sreča je bila, da so bile samo besede. Če bi bilo kaj drugega, bi se usipalo po cesti in bi jo zasulo, takoj nato bi se usulo v jezero in za zasulo in prav nikjer ni rečeno, da ne bi zasulo treh fantov z OLD PUNCO vred.

Besede so se usipale naravnost na Pipijevo in Mihovo srce.

XXVII. poglavje

Kako stojijo kipi, ki se kiparju ponesrečijo, kako se začne in kako se preneha smrkati in hlipati, ter ob koncu, kakšen je Pipijev odnos do doktorja šoferskih znanosti.

Boba je kar privzdignilo, ko je govoril in počasi začel skoraj kričati:

»Srečamo smrklo, ki je pobrisala od doma, ker se ni ves svet vrtel okrog nje, kradla je in še vaju navajala k temu, polna je bila lepih zgodbic, skoraj ubila bi se v hribih, in jaz sem zdaj svinja in zločinec, ker jo bojo odpeljali v prehodni dom, kamor odpeljejo vse, ki zbežijo od doma in jim skušajo pomagati, da se postavijo na noge! Pa kaj, butec, ti bi jo menda peljal domov, starši bi te poljubili na čelo, vzeli bi jo za svojo, kupili še

eno posteljo in jo postavili ob tvojo, in potem bi se vidva prijela za rokce in si gledala v oči n okrog vaju bi plesale srnice, ptički bi čivkali, milo sončece bi sijalo, rožice bi se kar same spletale v kitke, in kaj vem, kaj še vse ...!«

Bob je stresel iz sebe še sto stvari. Miha je ostajal vse manjši, kot bi bil on vsega kriv, in tudi Pipi je bil videti vse bolj bled.

»Prav briga me za vaju, tepca,« je na koncu pribil Bob, »dovolj vaju imam in se grem kopat. Če hočeta priti domov, me poiščita tam!«

Potisnil je OLD PUNCO s ceste, podložil kamne za kolesa, vzel svoj potovalko in jo peš ubral proti jezeru. Po tem, kako odločno je odšel, je bilo videti, da mu ne bi škodilo malo vode, ki bi ga ohladila.

Pipi in Miha sta obstala ob OLD PUNCI kot dva kipa, ki sta se kiparju ponesrečila, pa je vse skupaj pustil in šel. Bila sta to posebne vrste kipe, ker je eden smrkal, drugi pa hlipal.

Če človek dolgo smrka ali hlipa, počasi postane utrujen in začne razmišljati, če bi se podrl svet, če bi on prenehal smrkati ali hlipati. In ko tak razmišlja, pozabi smrkati ali hlipati. Če p enkrat nehaš, nima smisla začeti znova. »Saj,« je rekel Pipi. V tem »saj« je bilo vse prestano gorje.

»Saj,« je rekel Miha. V tem »saj« je bilo čisto drobceno upanje. Najprej je bil košček upanja namenjen možnosti, da se fantje pobotajo. En košček upanja je bil namenjen temu, da bi se kopali. In precejšen kos upanja je bil namenjen precejšnjemu kupu sendvičev, ki bi bili nameni velikemu kupu lakote v Mihovem želodcu.

Pipi je začel gladiti po licih. Vsak mož, ki bi prišel mimo, bi vedel, da Pipi gleda, če se bo moral obriti. Kakšna mlajša sestra, ki nič ne ve, pa bi mislila, da Pipi tipa čeljusti in preverja, če so na pravem mestu. Klofut je bilo precej.

»Ah, Bob, Bob,« je zamrmral Pipi in segel po svoji potovalki.

»Saj, hm, kaj pa, h, saj ne, ampak ...« je mrmral Miha in segel po svoji potovalki.

»Ne čvekaj!« ga je zavrnil Pipi. »Reci, kot se reče: Pipi ti si res butec!«

Tega dne so šle vse velike jame na dopust. Zdaj je Miha tako zazijal, kot bi nadomeščal Postojnsko jamo.

»Ne delaj cirkusa,« je nadaljeval Pipi. »Obnašal sem se kot zelenec. Zaslužil sem, da me kdo nadere. Nisem mislil prst pred nosom. Zaletaval sem se tjavendan. Zdaj se pa že zginiva enkrat kopat!«

Reči Mihi, naj se zgine kopat, je bilo približno tako, kot če bi na smrt sestradanega psa vprašali: »Oprostite, prosim, ali bi morda hoteli biti prijazni in pojesti tale lepo zapečeni telečji zrezek?«

»Poiščimo torej našega doktorja šoferskih znanosti,« je rekel Pipi in z Miho sta jo družno ucvrla proti kopališču.

XVIII. poglavje

Kaj se zgodi, ko Pipi postane spet stari Pipi, kateri dve bitji ne spominjata na reševalce, kaj zjavka Miha in kdo je en sam živi cirkus.

Ob vodi je mrgolelo ljudi.

Miha in Pipi sta se v gneči ozirala za Bobom. Če čas je Miha predlagal, da bi se za Bobom ozirala še iz vode, če sta že tam.

Potem sta še sto let izumljala načine, kako bi se ozirala za Bobom, da bi ga vendarle našla. In sredi tega dela je Pipi postal spet stari Pipi, udaril se je po čelu, zgrabil Miho za roke in ucvrla sta jo proti osrednji kopališki stavbi.

Čez čas je po vseh zvočnikih na kopališču zagrmelo:

»Pozor, pozor, posebno obvestilo. Prosimo neznanega voznika limuzine z imenom OLD PUNCA, naj se takoj javi pri vhodu v kopališče, da se bo pridružil reševalski ekipi, ki bo vozilo začela dvigati iz jezera. Ponavljam, pozor, posebno obvestilo ...«

Ko je Bob ves zasopel pridrvel do vrat, je opazi dve bitji, ki nista spominjali na reševalce. Celó več. Spominjali sta na Miho in Pipija, ki ližeta sladoled. Resnici na ljubo je treba zapisati, da sta to tudi res bila Miha in Pipi.

»Kkkkkkaj, kkkakko, kkje, ...« je sopal Bob.

»Pomiri se Bob. Nisva te mogla najti, in sva te poklicala po zvočniku. Po zvočniku oddajo samo sporočila, ki zadevajo nevarno, ali pa reklame, ki jih je treba plačati,« je rekel Pipi in izza hrbta povlekel še en sladoled ter ga molil Bobu pred nos.

»Vse klofute, ki si jih prej dobil preveč,« je hladno rekel Bob, »si zaslužil v tem trenutku.

Pipi ni rekel nič. Delal se je, kot da je vse že daleč mimo in da se je v tem hipu na novo rodil.

Vsi trije so lizali sladoled in molčali.

Bob je molčal, ker je bil v zadregi. Ko je sklofotal Pipija, je vso pot do jezera razmišljal, če je storil prav. Ugotovil je, da bi moral Pipiju prej vse pojasniti, in da ni čudno, da je zelenec zgubil glavo zaradi Janje in miličnikov. No, in ko je s temi mislimi na kopališču poiskal Sanjo in ji razlagal, zakaj ga tako dolgo ni bilo, ga je še ona ožrla. Kako lahko Janjo kar prepusti miličnikom in kako naj Janja opravi s starši. Bi ji pa menda fantje, ki so jo rešili v gorah, še daj priskočili na pomoč, ko jih najbolj potrebuje.

Miha in Pipi sta molčala kar tako.

»Torej, mrači se,« je rekel Bob in pogledal v nebo.

Nebo je bilo modro in sončno.

»Zberita svoje cunje in gremo domov. Vajini mamici in očka gotovo že jočejo vsi po vrsti,« je nadaljeval Bob

»Malo bi se še kopali,« je zajavkal Miha.

»Kaj ni tu nekje, hm, tu nekje ..., Sanja?« je nedolžno vprašal Pipi. »Kaj ne želiš še malo ostati?«

»Jaz nimam problemov z ženskami, tako kot ti!« je jezno pribil Bob. »Čez pol ure pri OLD PUNCI. Če bosta tam, prav, če ne, tudi prav.

Bob se je obrnil in šel.

»Fijuuu!« je požvižgal Miha, »kaj pa je zdaj to?«

»Odrasli so en sam živi cirkus, to je to,« je rekel Pipi.

Ko so se kasneje zbirali pri OLD PUNCI, je bil Bob redkobeseden, kot bi plačeval davek na besede. Porinili so avto do črpalke in natočili bencin.

Urni kazalci so zarezali globoko v noč, ko je OLD PUNCA priropotala na domače dvorišče.

XIX. poglavje

Kaj pomeni, če je mizar v redu, kako je takrat, ko napete stvari letijo na kup, in zakaj naj bi bil Miha vesel, ker Pipi ni imel časa.

Naslednjega dne so se fantje dobili pod grmom za hišo.

Prišel je tudi Andrej s svojo nogo v mavcu. Mularija se je seveda potikala okrog OLD PUNCE in po prahu na kolesih sklepala na junaške pustolovščine.

»Kako je z mizarjem?« so bile prve besede, ki jih je Pipi izstrelil takoj, ko se je Andrej približal grmu.

»O, z mizarjem je kr v redu,« je dvoumno odvrnil Andrej. »Z mizarjem že.«

»Kaj hočeš reči?« je vrtal naprej Pipi

»Nič, posebnega, samo ...« je začel Andrej, pa mu je Miha tresnil v besedo.

»Z diskom, najbrž ne bo nič. Danes je hišni set.«

»Hišni svet?« je resno vprašal Bob.

»Ja , očka mi je povedal,« je rekel Miha.

Potem so vsi nekaj časa molčali, kot se molči takrat, kadar gre za pomembne stvari.

»To je vaš problem,« je rekel Bob in se zarezal.

»Saj res, če imate popoldne kaj časa, se dobimo pri avtu. Sem mislil, da bi se odpeljali k Janjinim staršem in jim kaj malega povedali.«

Še preden je Pipi do konca izbuljil oči in še preden je Miha zazijal kot nilski konj, je Bob odšel. Andrej ni nič razumel.

Potem mu je Pipi na kratko razložil, kaj vse se je med potjo zgodilo. Andrej je strmel in na koncu jezno pogledal zlomljeno nogo.

»In ravno tu sem moral manjkati!« je siknil.

»Boš že še kje zraven,« je rekel Pipi. »Ampak, saj same napete stvari letijo na kup.«

Bilo je res zelo napeto. Fantje so trepetali, kaj bo hišni svet odločil o disku klubu. Miha in Pipi sta trepetala, kaj je Bobu padlo v glavo, da bojo šli k Janji domov. Trepetajoče misli se v takih trenutkih kar sam podijo po glavi sem in tja. In glava v takih trenutkih ne more delati prav čisto nič drugače, kot da mirno prenaša te podeče se misli.

»Moj očka je rekel, da Janja najbrž, hm ...«

Miha je začel govoriti in je takoj utihnil, ko ga je Pipi srepo pogledal.

»Dojenček!« je zakričal Pipi, »pa menda nisi doma čvekal, kaj smo doživeli?«

Miha je takoj dobil solze v oči. Nihče jih ni prosil, ampak vseeno so prišle. Potem je pogumno požrl in prikimal.

»Ja, sem. Jaz očku vse povem. Rekel je, da smo pametno ravnali. Mamica ni rekla nič, ker je imela rdeče oči.«

»Čudovito,« je zavrtel oči Pipi, »pri vaši družini se pa vsi po vrsti cmerite. No, sicer pa bi moral vedeti, da boš vse izčvekal. Saj ne moreš biti nikoli tiho.«

»Jaz sem tiho, kadar je treba. Kadar ni treba, pa nisem,« je jeznorito zamomlja Miha. »Histerične napade dobivaš samo ti in klatiš neumnosti. Saj se spomniš, kaj?«

Pipi se je zelo dobro spomnil. Vseeno ga je zelo motilo, da mu en takle Miha soli pamet. Še posebej, ker je bil Andrej zraven. »Bodi vesel, da nimam asa,« je rekel Pipi, »sicer bi te zmlatil tako, da te lastna mati ne bi spoznala.«

Pipi je imel sicer veliko časa, ampak zdajle se je začel delati, da se mu zelo mudi. Vsi, ki bi se morali stepsti, pa se jim ne d, rečejo, kako se jim mudi. Tisti, ki bi morali kaj govoriti, pa ne znajo, rečejo – in tako dalje.

»No saj,« se je režal Miha, »no saj. Me boš že drugič, ko boš imel čas. Saj te bom počakal.«

»Dobimo se v zaklonišču, po kosilu. Bomo videli, kaj bojo rekli o disku,« je reklo Pipi in šel.

XXX. poglavje

Zakaj naj bi se barabe priklatile ob vsepovsod, zakaj naj trapi vsako jutro skipi mleko, zakaj pride do zabitega sina in pametnega očeta ter zakaj hišnik zahteva, da ge nekaj v zapisnik.

Stanovalci bloka so se začeli zbirati v kleti. Ko so se nekaj časa že zbirali, je predsednik hišnega sveta pogledal na uro in rekel:

»Torej, bi začeli. Saj veste, zakaj smo tu. Enkrat smo že govorili o tem, da bi naši otroci radi v kleti napravili disko klubu, pa nismo bili za in nismo bili proti. Kako je zdaj s tem?«

Zavladala je tišina.

»Zdaj bo, kar bo,« je šepnil Pipi. Z Miho sta se stiskala na stopnicah in poslušala.

»Veste,« se je oglasila ženska iz pritličja, »jaz sem proti. V kleti bo samo razbivanje in umazanija. Kaj pa vemo, kdo vse se bo zbiral. Barabe se bojo priklatile od vsepovsod.«

»Saj, saj,« se je oglasil še en ženski glas. »Ko smo bili mi mladi, ni bilo takih neumnosti. Zdaj ti huligani počno, kar jim pade na pamet. Zato pa je tako.«

»In med temi zidovi, saj bojo vsi dobili pljučnico,« je še dodala ženska iz pritličja.

»Vsako jutro naj ti skipi mleko, trapa,« je skoraj glasno rekel Pipi, da ga je Miha kar sunil med rebra.

»Ali lahko jaz nekaj rečem?« se je oglasil Mihov oče

»Seveda,« je rekel predsednik hišnega sveta. »Saj zato smo tu.« »Ne vem,« je začel oče, »ne vem, kako moremo tako govoriti o lastnih otrocih. Veste, te dni so naši fantje za nekaj dni šli na izlet z Bobovo OLD PUNCO. Ne vem, kaj vse so doživeli, vem pa, da jih je izučilo.«

»Kaj se jim je zgodilo, kaj?« je vprašalo nekaj glasov.

»Včasih si mislim,« je nadaljeval Mihov oče, »koliko sploh poznamo te fante in ta dekleta, ki jih srečujemo na dvorišču, ko imajo svoje pomenke, in na stopnicah, ko drvijo gor in dol

Tako na hitro jih po navadi odpravimo. No, kaj sem že hotel reči ... Naši fantje so na izletu srečali neko deklico, ki nima urejenega doma ... pa je ušla ...«

Po kleti je završalo.

»Miiir, miiir,« je zahteval predsednik, »saj bo vsakdo lahko dobil besedo. Nadaljujete!«

»Fantje so se spoprijateljili z njo, » je govoril Mihov oče, »in mogoče ji bojo pomagali na pravo pot. Zato pravim, da bi morali otrokom, zaupati. In mislim, da ni narobe, če naši otroci živijo bolje, kot smo v naši mladosti živeli mi.

Saj to vendar hočemo.«

»Tako je, tako je,« se je oglasil sivolasi profesor iz zgornjega nadstropja.

»Fant,« je šepnil Pipi. »Tako zabit Miha in tako pameten oče. Kako se lahko zgodi kaj takega?«

Miha ni rekel nič, samo v grlu ga je stiskalo.

»Presneto,« si je govoril, »presneto očka ...««Torej,« je vprašal predsednik, »ali ste za disko ali niste?«

»Menda sem dovolj jasno povedal,« je odvrnil Mihov oče.

»Tudi jaz sem za klub,« se je oglasila ženska iz drugega nadstropja, ki je doslej ves čas molčala.

»Tovariš Lukež mi je naročil,« se je znova oglasil predsednik, »da če bomo glasovali, je on za disko.«

»Fant, kako je danes lep dan,« je spe polglasno zašepetal Pipi, in še preden ga je Miha lahko dregnil med rebra, je Pipi lopnil Miho po obeh ramah.

»Samo pospravljali bojo kar lepo sami,« se je zdaj oglasil še hišnik, »pri smetišnici, da bojo sami!«

»In,« je še dodal hišnik, »in to naj gre v zapisnik!«

XXXI. poglavje

Kdo klati neumnosti, čeprav je zoprn cirkus v zraku, kdo naj komu zlomi še kašno nogo in kdo naj ugrizne psa, če bi se slučajno od kod pojavil.

Bob je zdaj prišel k OLD PUNCI. Videti je bil zaskrbljen in slabe volje.

»Fant,« so hkrati zakričali naj Andrej, Miha in Pipi, »disko bo. Je že sprejet!«

»Lepo,« je rekel Bob, »samo zdaj se bomo šli resne stvari. Gremo!«

Vsi trije so brez besed poskakali v OLD PUNCO. Andrej jih je otožno gledal.

»Andrej, lahko, da te bomo potrebovali. Čakaj ob telefonu,« je rekel Bob.

»Kar lepo povej, da me ne marate. Če ste doslej bili sami, hočete biti še naprej,« je zamrmral Andrej.

»Ne klati neumnosti. K Janjinim staršem gremo in prav nič prijetno se ne bomo pogovarjali. Lahko bo prav zoprni cirkus,« je resno rekel Bob. »Če bomo potrebovali, te pokličemo po telefonu. Res!«

»Razumi že, da z zlomljeno nogo ne moreš bežati,« se je zarežal Miha.

»Bob, ali naj še komu zlomim kakšno nogo?« je vprašal Pipi tako resno, da je Miha takoj umolknil in se delal, da nima nobene zveze s svojim jezikom.

Bob je vžgal avto in OLD PUNCA je izginila v prahu.

»Kaj bomo zdaj?« se Pipi ni mogel premagati.

»Šli bomo k Janjinim staršem in jim nekaj malega povedali. Na primer, da se je njuna hči hotela ubiti v gorah,« je rekel Bob. »Čisto malo bi ju lahko zaskrbelo. Čisto malo drugače bi morda lahko začeli živeti. Čisto malo drugače bo, če jima to rečemo najprej mi, potem pa jima predavajo še v prehodnem domu. Da se ne bi končalo tako, da bi Janjo zmlatili, potem pa bi bilo vse po starem.«

»Ojoj,« je rekel Miha. »Ali bi šel lahko jaz nazaj pomagat Andreju?«

»U-u-usrane,« je zajeceljal Pipi.

Videti je bilo, da tudi on ne bi imel nič proti, če bi šel še sam pomagat Andreju. Ampak po malem ga je tolažilo to, da je Bob zraven. Bo že on uredil vse skupaj.

Prava sreča, da ni bilo mogoče brati Bobovih misli.

Razmišljal je, kako lepo bi bilo, če bi tudi on ostal doma in pomagal Andreju. Ampak spomnil se je, kaj je govoril z reševalcem Francijem. Stisnil je zobe in peljal naprej.

Ko je OLD PUNCA pripeljala na drugi konec mesta, je Bob zmanjšal hitrost.

»Ti imaš naslov, Pipi, kajne? Povej ga zdaj,« je rekel Bob.

Pipi je bil videti zaskrbljen. Z rokami je segal v vse žepe, v hlače, za vrat, za srajco in spet v žepe in tako naprej in tako nazaj. Potlej je izdaval.

»Hlače sem preoblekel. Janjin naslov imam v drugih hlačah.«

»Prav lepo. Na vse moram sam misliti,« je rohnel Bob, a se mu je od vsega začetka videlo, da ne rohni zares. »Še dobro, da tudi jaz vem, kje stanuje.«

Avto je zavijal v razne ulice in uličice in končno se je OLD PUNCA ustavila pred zidano ograjo.

»Tu smo,« je rekel Bob. »Gremo noter.«

»Kaj pa,« je čivknil Miha, »kaj pa, če imajo psa?«

»Ga boš pa ugriznil,« je rekel Pipi in hrabro stal za Bobom. Pred hišnimi vrati je Bob obstal.

»Ali smo?« je vprašal.

»Smo!« je odgovoril Pipi.

Bob je zajel sapo, se odkašljaj in pritisnil na zvonec.

XXXII. poglavje

Iz kakšnih foteljev pol ure ne moreš vstati, iz kakšnega prerekanja se Mihi porodi pametna misel, iz kakšne glave ne pride nobena pametna misel ter iz kakšnega ženskega in moškega hrupa se razvije trkanje.

Fantje so stali pred vrati in napeto čakali. V hiši se ni nič zganilo. Bob je pozvonil še enkrat.

»Nikogar ni doma,« je olajšano rekel Miha.

»Daj, daj,« se je razburil Pipi. »Sedijo v foteljih in kakšna sekunda mine, preden kdo vstane, če zazvoni zvonec.«

»Me rese zanima, kakšni so fotelji, iz katerih pol ure ne moreš vstati,« je rekel Miha.

Bob je grizel ustnice in premišljeval.

»Najbrž res ni nikogar doma,« je rekel. »Ampak, kje bi bili?«

»V službi,« je menil Miha.

»Butelj,« se je zadril Pipi, »saj je vendar popoldne.«

»Kot, da ni nihče popoldne v službi,« se ni dal Miha.

»Dajta mir!« ju je prekinil Bob, »Raje se trezno pogovorimo, kaj počneta mama in oče, ki jima uide otrok od doma in že lep čas ne vsta, kako je z jim.«

»Gresta na milico,« je rekel Miha.

»Pametno. Ampak najbrž ne visita na milici od jutra do večera in kar vse dni. Pravzaprav pa ... o, presneto!«

Bob se je udaril po čelu. »Iz prehodnega doma starše najbrž obvestijo, da je njihov otrok tam. In najbrž jim pošljejo telegram, ne pa navadne dopisnice. Fantje, gremo!«

»Kam,« je vprašal Miha.

Pipi ni vprašal nič, čeprav bi zelo rad. Ampak v teh napetih trenutkih je bilo bolj pametno molčati in razmišljati ali pa molčati in se delati, kot da razmišljaš.

»V prehodni dom,« je rekel Bob. »Najbrž so Janjini starši že tam. Pohitimo, dokler je še čas.«

»Ali ne bi poklicali Andreja in mu povedali kje, smo. Tako bo vedel ukrepati, če bi, hm, če bi kaj nepričakovanega, hm ...« Miha je hotel še nekaj časa jecljati, a je raje umolknil.

»Če bo treba, ga bomo poklicali od tam,« je rekel Bob in OLD PUNCA je oddrvela.

Medtem so se v prehodnem domu dogajale zanimive stvari.

V svoji pisarni je upravnik hodil gor in dol in razmišljal. Pravkar se je bil pogovarjal z Janjo, ki mu je povedala svojo zgodbo. Govorila mu je o tem, kako je pri njej doma. Pripovedovala je, zakaj je zbežala od doma. In oči so ji žarele, ko je opisovala svoje srečanje s tremi fanti. S starim avtom so se vozili. In potem o skalah in o reševalcih in o vsem.

Upravnik je še kar hodil gor in dol in še kar razmišljal. Zelo dobro je, če ljudje razmišljajo. Možgani jim delajo in ne lenarijo, to pa je zelo dobro, ker se spomnijo pametnih stvari.

Upravnik je obračal Janjino zgodbo naprej in nazaj, levo in desno, gor in dol, in vsakič se mu je v glavi porodilo kaj pametnega.

Janja je medtem sedela v svoji sobi v domu in imela knjigo pred seboj. Zdelo se je, da bere, ampak ni. Tudi ona se e ukvarjala z mislimi. Z dekliškimi žalostnimi, srednjimi in veselimi mislimi. Žalostnih ne bomo opisovali, ker bi bilo preveč žalostno, veselih pa tudi ne, da ne bi bil Pipi preveč važen.

Ko je upravnik dvestotrinajstič hotel iti gor in dol po sobi, se je na hodniku zaslišal hrup, ko da govori ena zelo razburjena ženska in en še kar razburjen moški. Pred upravnikovimi vrati se je hrup pomiril in na vrata je potrkalo.

»Naprej,« je rekel upravnik.

»Midva sva prišla po Janjo,« sta rekla ženska in moški, ki sta stopila v sobo.

XXXIII. poglavje

O pogovoru z veliko vprašanji in malo odgovori, o govorjenju, ki nič ne pove, ter o molku, ki pove veliko; na koncu še nekaj o tem, kaj ni dobro, ker je najbrž slabo.

Nihče ni opazil, da Janjina mama in oče nista rekla niti dober dan, ko sta vstopila. Ampak kadar se kam prihiti zaradi svojega otroka, potem se ne pomisli najprej na dober dan.

»No, sedita, prosim,« je rekel upravnik. Sprva je hotel stopiti še kakšenkrat po sobi gor in dol, potlej pa se je premislil in sedel za pisalno mizo.

»Vidva sta torej prišla po Janjo?« je vprašal, četudi mu ne bi bilo treba vprašati, ker je odgovor že vedel

Takoj zatem se je med njimi razpletel pogovor, v katerem je bilo zelo veliko vprašanj, na katera se zelo težko odgovori. Ni treba posebej razlagati, kako je takrat, kadar je treba odgovoriti, pa ne veš, kaj bi odgovoril.

Videti je bilo, da Janjina mama vseeno zelo veliko govori, četudi na marsikaj ne zna odgovoriti.

Videti je bilo, da Janjin oče zelo malo govori, četudi bi na marsikaj znal dogovoriti.

Ampak upravnik je mož, ki ve, kako se takim stvarjem streže. Zato ga v tem trenutku kar pustimo, da jim streže naprej, ker mu lahko zaupamo.

To moramo napraviti samo zaradi tega, ker moramo pogledati nekaj, kjer Bob, Pipi in Miha ne vejo, kako se nekim stvarjem streže.

OLD PUNCA je namreč stala ob robu ceste in iz nje se je kadilo, da bi lahko kar takoj začele zasedati tri komisije za reševanje vprašanj onesnaženega zraka.

»Ne vem, kaj je to,« je mrmral Bob in zaskrbljeno gledal v motor.

»Mislim, da imaš prav,« je rekel Miha.

Pipi ni gledal v motor, ampak je gledal po cesti nazaj, če se bo kdo pripeljal mimo, da bi pomagal. Ko je nekaj zagledal, ni mogel verjeti svojim očem. Po cest se je namreč pripeljal rumen spaček, na katerem je pisalo POMOČ – INFORMACIJE.

Pipi mu je divje in veselo hkrati pomahal. Spaček je ustavil in šofer je izstopil.

»Kaj bo dobrega?« ga je zanimalo.

»Najbrž bo kaj slabega,« je rekel Bob in pokazal na OLD PUNCO.

Šofer iz POMOČ – INFORMACIJE je brez besed začel brskati po motorju. Ni mu bilo treba biti posebno pameten, ko je kar takoj opazil, da je zavrela voda.

»Napolnite rezervoar s hladno vodo, pa bo,« je rekel in se že odpeljal!

Miha je vzel steklenico in se napotil k bližnji hiši. Pozvonil je. Odprlo je svetlolaso dekletce.

»Dober dan,« je rekel Miha. »Malo vode bi rad.«

»Ali bi raje jabolčni sok?« je vprašala deklica.

»Ne, hvala,« je važno odvrnil Miha. »Vodo potrebujem za avto. Tamle je crknil.«

»No pridi,« je rekla deklica in ga peljala v kuhinjo.

Miha je točil vodo in se oziral po prostoru.

»Ali si sama doma?« je vprašal.

»Ja,« je rekla deklica, »očka je v službi, mamica na sestanku, bratca ali sestrice pa nimam.«

»A, a ttako,« je rekle Miha in zaprl pipo. »Pa vala, no, pa na svidenje, no!«

Ucvrl jo je proti OLD PUNCI, kot so mu noge dale. Ko je pogledal nazaj, je deklica stana na vratih in mu mahala. Malomarno ji je pomahal in sedel v avto. Ob je natočil vodo in pognal.

XXXIV. poglavje

Kako reče Bob »khm, khm« kar tako, kako reče Pipi zelo osorni »khm« in Miha zelo plašni »khm« in kako vratar kljub temu ne ve, če je imel tisti, ki je telefoniral, rdeče lase.

Bob je pridrvel pred poslopje prehodnega doma, kot da bi tekmoval. OLD PUNCA je stokala in škripala, Pipi in Miha sta bila zelena v obraz.

Vsi trije so eden za drugim stopili skozi glavna vrata ter se znašli pred veliko stekleno steno vratarske lože. V njej je sedel možakar in bral časopis. Trije pari fantovskih oči so se zazrli vanj. Vratarja to ni motilo in je bral naprej.

»Khm, khm« je rekel Bob

»Khm, khm« sta dodala še Pipi in Miha. Pipijev »khm« je bil precej osoren in Mihov »khm« bolj plašen.

Vratar je dvignil glavo in pogledal nad očali. Opazil je ljudi in skočil pokonci.

»Kaj je?« je vprašal. »Ali ste zašli ali kaj?«

»Dober dan,« je rekel Bob. »Zanima nas, če tu stanuje kakšna Janja ...«

»... Kovač,« je dodal Pipi.

»Ali je potres ali kaj?« se je zanimal vratar. »Ves svet išče to Janjo. Najprej pridejo starši, potem nekdo sprašuje po telefonu, in daj še vi trije, ne vem, ne vem ...«

»Tisti, ki je telefoniral, ali je imel zlomljeno nogo?« je vprašal Miha.

Vratar je zelo neumno pogledal, potlej se je zbral in rekel:

»Ne vem in tudi ne vem, če je imel rdeče lase ali vijoličasto srajco. In kaj bi radi tej Janji?«

Miha, Pipi in Bob so nekaj mencali in sprva niso vedeli odgovoriti. Prvi se je znašel Bob:

»Njeni prijatelji smo in nekaj zelo važnega bi se morali pogovoriti z njo. In z njenimi starši tudi. In po možnosti z upravnikom tega doma.«

Vratar je stal in jih negotovo gledal. Potem je segel po telefonu, zavrte neko število in čez čas dejal:

»Halo, vratar tu. Tovariš upravnik, tu so neki fantje, ki hočejo Janjo in vas in kaj vem, kaj še. Ali naj jih napodim?«

Nato je pozorno poslušal, nekaj kimal in končal: »Se razume, tovariš upravnik.«

Položil je slušalko, se zazrl v fante in resno rekel: »No, golobčki, zdaj pa z mano.«

Miha je mislil malo zajokati, Pipi je mislil isto kot Miha, samo malo bolj počasi, Bob je molče prikimal.

Ko je zazvonil telefon v upravnikovi pisarni, je bilo tam zelo glasno.

»Veste, mi smo ugledna družina,« je govorila Janjina mama. »Ni nam dosti do tega, da bi ves svet govoril o naši Janji. Če je treba kaj plačati, bomo plačali. Smrklji bom pokazala, kaj se to pravi. Tak, reci še ti kaj!« se je obrnila k možu, se pravi k Janjinemu očetu.

Upravnik je dvignil telefon in rekel:

»Naj pridejo.«

Janjino mamo je zelo zanimalo, kdo bo prišel, a je na to takoj pozabila, ker je morala spet veliko govoriti.

»Bomo že poskrbeli, da bo smrklja zdaj v redu,« je rekla. »Saj ji vse damo, ona pa takole. Tak, reci še ti kaj!« se je spet obrnila k možu.

»Glavno, da smo jo našli,« je rekel Janjin oče.

»Spet ji daješ potuho!« se je jezila mama in se ozrla k upravniku. »In vi, tovariš upravnik, vi ste jo poslušali in kimali, ko vam je tvezila vse te razne čenčarije o, o, o

tistih mulcih in starem avtu in planincih in reševalcih in helikopterju ...«

»Da tovarišica, verjel sem ji,« se je nasmehnil upravnik.

XXXV. poglavje

Pojavijo se zeleni zmaji in nekaj silno zapletenih stvari, nato pa po naslednjem vrstnem redu še: Pipi, njegova gospa, klofuta, Bobova roka in žep.

Janjin oče je molče prikimaval, upravnik tudi, Janjina mama pa se je zelo razhudila:

»Kako vendar lahko verjamete take čenčarije?! Punca si je nekaj izmislila, da je ne bi naklestili, da ne bi dobila tega, kar ji gre ..«

»O,« je dejal upravnik, »mislim, da bi vaša Janja zelo rada dobila od vas tisto, kar ji gre.«

Janjina mama je kar trmoglavila

»Reševalci in helikopter, dajte no! In če bi rekla, da je srečala jaro kačo in zelenega zmaja, ja, zelenega zmaja, bi seveda tudi ...«

V tistem trenutku so Bob, Pipi in Miha napravili malce nevzgojeno, tvegano in pogumno potezo. Brez trganja so treščili v upravnikovo sobo.

»Dober dan,« so rekli v en glas.

Janjina starša sta jih pogledala najbolj presenečeno, kar se presenečeno sploh da pogledati. Kazalo je, de edinole upravnik ni tako zelo presenečen.

»Nekam potihó ste potrkali,« je rekel upravnik.

»Slučajno smo postavili pred vrati,« je priznal Bob, »in ko je beseda nanesla na jare kače in zelene zaje, smo mislili, da bi bili veseli, če spoznate nas, kako že, ja, nas, zelene zmaje, našo odpravo zelenega zmaja, kot pravi tovarišica tu.

Pipi in Miha sta v srcih cvikala in plesala obenem.

Cvikala zato, ker sta pričakovala, da bojo sklofutani. Plesala pa zato, ker sta znova spoznala, da je v njuni sredi prima fant, tale Bob.

»Smrkavec!« je zarohnela Janjina mama.

»Bob,« je rekel Bob.

Upravnik je videl, da če bo šlo tako naprej, ne bo prišlo nikamor.

»Trenutek, trenutek,« je rekel. »Fantje, stopite prosim, za hip ven. Tu se moramo še nekaj pogovoriti, potem bi se radi pogovorili še z vami. Morda, ... saj res, stopite do Janje. V tretjem nadstropju je.«

Bob, Pipi in Miha so hrabro zapustili pisarno. Zunaj je Bob rekel Mihi:

»Nekaj se moram pogovoriti s teboj. Ali bi šel lahko kar sam gor, Pipi?

Miha je hotel nekaj pripomniti, a se je spomnil, da lahko kakšno pripombo kdaj prihrani zase. Pipi je odhitel.

Janja je še vedno sedela v svoji sobi in imela knjigo pred seboj. Ko so se odprla vrata, ni dvignila glave. Vedela je, da jo je prišla pogledat vzgojiteljica. Ampak, kaj je s to vzgojiteljico? Nekam plašno stoji pri vratih in molči in ... saj to je Pipi!

»Prišli smo,« je rekel Pipi.

Janja je bila sprva brez besed. So pa besede v naslednji sekundi izdatno bruhnile iz nje. To so bile besede, ki bi jih morala povedati že prej, in tiste, ki bi jih morala govoriti zdaj, pa še nekaj onih, ki bi lahko ostale za pozneje. Vse so se mešale med seboj in Pipi, ki se je zelo razumel na zapletene stvari, jih je vseeno z veliko težavo razpletal.

»In zdaj se pri upravniku pogovarjajo, če bom smela domov ali pa če me bojo poslali v kakšen vzgojni zavod.« je končala Janja.

»Bo že kako,« je rekel Pipi in s temi besedami skušal prepričati še sebe. »Doli te čakata še Miha in Bob. Greva tja?«

Počasi sta stopala po stopnicah. Ko sta se pojavil na hodniku, se je takoj pojavil neki glas: »Oho, saj to sta Pipi in njegova gospa.«

Miha je hotel zaklicati še nekaj, pa mu je neka klofuta zamašila usta. Klofuta je priletela od tiste med Bobovima rokama, ki ni bila tisti hip v žepu.

XXXVI. poglavje

Sledi trepljanje in poslavljanje in obljubljanje in zahvaljevanje in stresanje rok in govorjenje »ah nič, ah nič«, tik pred koncem še ena napetost ter nato vprašanje, koliko

časa bomo še morali čakati na kakšnega pisatelja.

Bob je bil slovesen in zadržan, Janja, Miha in Pipi pa so bili mešanica dobre volje in joka in samo majčken namig bi bil potreben in že bi bili reka solz ali pa poln hodnik smeha.

Iz upravnikove pisarne so prihajali glasni in hitri, pa tihi in počasni in še vsi ostali glasovi. Vse skupaj je trajalo zelo dolgo.

Končno je prišel upravnik ven in poklical noter Janjo. Zdaj so se celo večnost pogovarjali upravnik, mama, oče in Janja.

Potem je prišel upravnik še enkrat ven in poklical noter še fante.

»Tako,« je rekel, »pogovorili smo se. Janja gre domov. Vi, fantje, ste nam veliko pomagali, še posebej Janji. Dobri fantje ste. Bodite še naprej. Srečno.«

Še nekaj besed je bilo slišati. Pretežno so bile to lepe besede. Ko je kazalo, da nikjer več ni nobene besede, jih je še nekaj našla Janjina mama:

»Hvala , fantje, pravi dobri zeleni zmajčki ste.«

Potem je sledilo še trepljanje rok in govorjenje »ah nič, ah nič«.

Izpred prehodnega doma je v levo odpeljal avto z Janjo, mamo in očetom. Janja je sedela zadaj, da je lahko mahala.

Izpred prehodnega doma je v desno odpeljala OLD PUNCA Boba, Miho in Pipija. Pipi je sedel zadaj, da je lahko mahal.

Fantje so vso pot molčali. Ko je OLD PUNCA začela zavijati na domače dvorišče, je Boba premagalo in je rekel:

»No, kdo bi si mislil, da se bo vse tako srečno končalo. Lahko bi bilo skrajno drugače.««Ojoj, je že,« je zastokal Miha. Na dvorišču sta stala Andrej in mizar.

OLD PUNCA je ustavila in Pipi ter Miha sta zlezla ven kot polita cucka.

»O, fantje, kar sem, kar sem,« je rekel miza.

Mihi in Pipiju se je zdelo, da je to rekel skrajno grozeče in skoraj podzavestno sta začela gledati naokrog, če bi se dalo kam pobegniti. Ampak se ni dalo.

»Z Andrejem se malo pogovarjava,« je rekel mizar. »Rekel je, da potrebujete nekaj desk za vaš disko klub. Hišnik mi je povedal, da ga lahko napravite.«

»Ja,« sta zamolklo pritrdila Miha in Pipi ter čakala nevihto.

»Kar pridite kdaj k meni po odpadne deščice. Najbolje bi bilo, če gremo potem skupaj do vrat v šupo in jih jaz odklenem, da se vam ne bi bilo treba plazite spodaj. Preveč se umažete, jaz pa nimam rad, če se mame jezijo na takele fante, kot ste vi,« je končal mizar, pomenljivo pogledal vse tri v oči, se nasmehnil in šel.

»Ja,« so v zamolklem tercetu odgovorili Miha, Pipi in Andrej. Bob ni rekel nič, ker je spet nekaj praskal po OLD PUNCI.

»Miha, Pipi in Andrej, pridite gor, večerja je na mizi,« so z balkonov poklicale tri mame. Fantje so se zavedali, da se ta čudoviti dan bliža koncu. Pogledali so v nebo, kjer so se začele prižigati zvezde, potlej pa so jo ucvrli gor po stopnicah.

Niso vedeli, kakšne brzjavke bo prinesel na njihove naslove naslednje jutro poštar na rumenem mopedu. Kaj jih je čakalo?

Čudno, kako se ponavadi vse napne prav takrat, ko bi se moralo vse lepo končati.

Ne vem, ne vem, koliko časa bo treba čakati, da se bo kje našel kakšen pisatelj, ki bo znal pisati zgodbe s koncem na začetku, da bo vse vnaprej jasno in odpleteno.

Do takrat bomo morali še nekaj časa počakati. Pa dajmo!

About this digital edition

This e-book comes from the online library [Wikisource](http://wikisource.org)^[1]. This multilingual digital library, built by volunteers, is committed to developing a free accessible collection of publications of every kind: novels, poems, magazines, letters...

We distribute our books for free, starting from works not copyrighted or published under a free license. You are free to use our e-books for any purpose (including commercial exploitation), under the terms of the [Creative Commons Attribution-ShareAlike 3.0 Unported](http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)^[2] license or, at your choice, those of the [GNU FDL](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)^[3].

Wikisource is constantly looking for new members. During the realization of this book, it's possible that we made some errors. You can report them at [this page](#)^[4].

The following users contributed to this book:

- Urshka
- 93.103.138.79
- Smihael
- DaVincy
- Hladnikm
- 93.103.44.137
- 93.103.75.116

-
1. [↑ http://wikisource.org](http://wikisource.org)
 2. [↑ http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0](http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)
 3. [↑ http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)
 4. [↑ http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium](http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium)